

HALK İÇİN **kurtuluş**

SAYI: 18 22 Şubat 1997 100.000 TL (KDV Dahil)

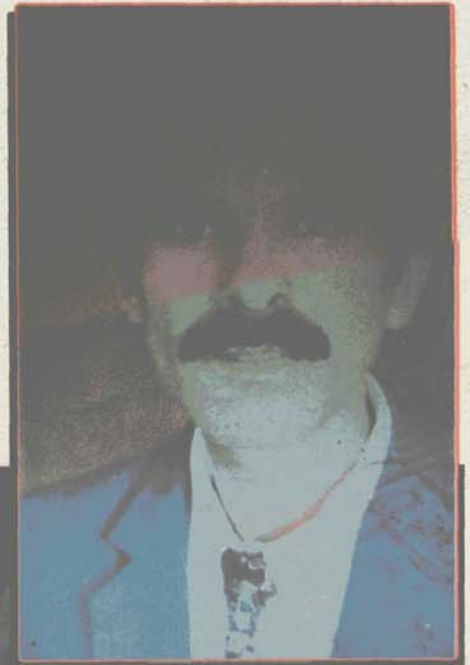
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Susurluk'taki Devlet Katletmeye Devam Ediyor **Celal Cankoru Katledildi**

Binlerce İnsanı Katleden

Susurluk'taki Devletten Hesap Soralım

**ALANLARA İNELİM
ALANLARA İNELİM
YÜRÜYELİM**



İÇİNDEKİLER

DHKP-C Meşrudur.....	34
Antalya Saldın.....	5
Susurluk.....	6-13
16 Mart.....	14-16
Gazi.....	17-18
16 Mart'tan.....	
Gazi Ayaklanması.....	19
Devrimci Demokrat.....	20-21
Kürdistan'da Tek Yol Devrim.....	22
Yoldaşlar Bizi Aşın.....	23
Söyledik Yaptık.....	24-28
Anayasa.....	29
Halk Sınıfı.....	30-32
Gençlik.....	33
İşçi-Memur.....	34-37
Nurettin Demir.....	38
Cezavleri.....	39
Emperyalizm Ne istiyor.....	40
Dış Politika.....	41
Basın Emekçileri.....	42
Bu Tarih Bizim.....	43
Al Gözüm Seyreyle.....	44
Mizah.....	45
KültürSanat.....	46-47

Onurlu Sesimizi Ev Ev, Sokak Sokak, Mahalle Mahalle Halkımıza Taşıyalım



Bugüne kadar sürekli baskılara maruz kaldık. Gözaltına alındık, tutuklandık işkence gördük; onurlu sesimiz her türlü engellemeyle kısılmak istendi. Ama hiçbir zaman yılmadık. Gazetemiz okurlarımızın da desteği, dayanışmasıyla her zaman dimdik ayakta

kaldı. Ozaman biz bu sesi nasıl gürleştirebiliriz diye düşünmeliyiz. Bunun için gazetemizi, ev ev, sokak sokak, mahalle mahalle herkese ulaştırabilmeliyiz. Merkezi yerlerde, fabrikalarda, okullarda, otobüs duraklarında gazetemizi dağıtmalıyız.

İşçisi, memuru, öğrencisi, genci, yaşlısı halkımızın her kesimine gidebilmeliyiz. Her okurumuz ben bir dağıtımçıyım diyebilmeli; özveriler bedeller sonucu oluşturulan gazetemizin değerini kavrayıp, kavratılabilmeliyiz. Meydanlarda gazetemizi haykıran gür bir ses

olabilmeliyiz.

Gazetemizin bu şekilde dağıtılması insanların güvenini bir kat daha artıracak bayii den rahatlıkla alabilecek vapurda, otobüste, işyerinde, evinde okuyacaktır...

Meydanlarda yapılan gazete dağıtımlarında halkımızın sıcak ilgisini, gazetenin onlara ulaşmasından duydukları sevinci, heyecanı görüyoruz; Kimi adresini veriyor abone oluyor, kimi oradaki dağıtımçılarımıza katılarak gazete dağıtmaya başlıyor, maddi ve manevi olanaklar sunuyor, gazeteye kattıkları emeğin mutluluğunu yaşıyorlar. Bu mutluluğu hep birlikte paylaşalım...

Gazetemizi okuyalım, okutalım, dağıtımını yapalım!

INTERNET adresimiz;http: //www. kurtulus.com

ABONE FORMU

Adım :
Soyadım :
Adresim :
6 Aylık :
1 Yıllık :

Not: Gülay YÜCEL adına T. İşbankası Çağaloğlu Şubesi, 1095 0445301 Nolu hesaba yatırılır. Dekontu ilişiktir.

Abonelik formunu doldurduktan ve parayı abone formundaki yazılı hesaba yatırdıktan sonra Abone formunu ve para yatırıldığına dair banka dekontunu; dayanışmak amacıyla bize faksım açan Beta Grafik'in (0212)512 89 49-512 58 13 numaralı faksına göndermenizi rica ediyoruz.

Açıklama

Yayını durdurulan Kurtuluş Gazetesi ile Dayanışmak amacıyla bu gazetenin; Bu Tarih Bizim, Kürdistan'da Tek Yol Devrim, Birleşelim, Savaşalım, Kazanalım, Yoldaşlar Bizi Aşın adlı köşe yazılarını yayınlıyoruz.

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

kurtulus

Sahibi ve Yazışları, Müdürü:
Ayten ÖZTÜRK
Genel Yayın Yönetmeni
Hamdi KAYISI
Yönetim ve Yazışma Adresi:
Cemal Nadir Sok. Akşam Han.
No:13 (Bodrum kat)
Çağaloğlu/İstanbul
Baskı: Serier Matbaacılık
Fiyatı: 100.000TL
Almanya: 5 DM,
Fransa: 15 FF,
İsviçre: 5 SF,
Hollanda: 5 FL,
İngiltere: £2,
Belçika: 100 BF
Avusturya: 35 ÖS

Abone Koşulları:

Yurtiçi: 6 aylık: 2.400.000 TL,
Yıllık: 4.800.000 TL
Yurtdışı: 6 aylık: 150 DM,
Yıllık: 275 DM
Hesap No: Gülay YÜCEL adına
T. İşbankası Çağaloğlu Şubesi
1095 0445301

Yurtdışı okurlarımıza...
Gazetemizle iletişim kurmak için Zafer Yolu'nda Kurtuluş Gazetesi'nin Almanya Köln Bürosu'nun adresi ve telefonu aşağıdadır.
Kalkar Str. 2 50733 Köln.
Tel: 0049 221760 76 80-
00492217607656

DHKP-C

HALKIMIZIN MEŞRU GÜCÜDÜR

Korktular. Evet tek kelimeyle korktular. Belli bir halk eylemliğin bu tarz bir gelişimi korkuttu onları. Başlangıçta pasif, etkisiz gibi görülen, gösterilen bu eylemi küçümsediler, kaale almadılar. Ama olmadı. Şimdi -her zamanki son çarelerine başvurup- saldırıyorlar. Çeşitli yerlerde aynı günlerde polislin eylemlere karşı saldırgan bir tutum içine gimesi ve son olarak İçişleri Bakanlığının Genelgesi bunu ortaya koyuyor. Burjuva muhalefet kendine yedekleyebildiği sürece, halkın belli ölçülerde tepki göstermesinin bir sakıncası yoktu elbette. TUSİAD'cılar bile halkın öfkesinden, tepkisinden kendi "demokratikleşme paketlerini" kabul ettirmekte yararlanma hesapları yapıyorlar, bu nedenle eylemin destekçisi olmuşlardı. Ama halk hareketi yavaş yavaş onların çizdiği bu sınırları aşıyordu. Burjuva muhalefetin "erken seçim" çağrılarını kitlede hemen hemen hiç karşılık bulmuyor, ama öte yandan devrimcilerin "hesap sorma" çağrısı yankılanıyordu sokaklarda.

HALK HAREKETİNE KARŞI YİNE BİLDİK İKİ SİLAHI KUŞANDILAR

Saldırı iki boyutluysa yine: Bir Dakika Karanlık'a karşı devletin terörist ve demagogik saldırısı aynı günlerde tırmandırıldı. Polis önce bazı semtlerde gösterilere engel olmaya başladı. Sonra bunu gözaltılar izledi. Sonra Malatya'da olduğu gibi, polis coplarla doğrudan saldırıya geçti. Parklara, alanlara yasaklar konulmaya başlandı.

Saldırı politikası Antalya'da "1 Dakika Karanlık" eyleminin ilk şehidini vermesiyle açığa çıktı. Polis Antalya'da aslı yüzüyle çıktığı kitlelerin karşısına. Vahşice saldırdı ve Celal Cankoru'yu katletti. Celal Cankoru'nun o gün orada eyleme katılmak için bulunup bulunmamasının hiç bir belirleyici yanı yoktur. Cankoru bir vatandaş olarak yürüme hakkını savunmuş, eyleme saldırı kararıyla gelen polislin fiziki müdahalesine maruz kalmıştır. Aynı gün ise sivil faşist çeteler İstanbul'da eyleme katılan bir emekçi bıçakladılar. Faşist çetelerin saldırısı da iktidar sözcülerinin bir kaç gündür verdikleri demeçlerle kışkırtılan bir saldırdı. Sonuçta eyleme yönelik çeşitli kentlerdeki saldırı ve müdahalelerin "münferit" değil, genel ve merkezi bir politika olduğu görüldü.

Bu saldırıların iktidarın demagogik saldırısı izledi. "Yasadışı grupların eyleme sızmaya çalıştığı", "yönlendirildiği" söylenecek hem katilim daraltılmaya, hem de saldırıların zemini hazırlanmaya çalışıldı. DHKC'nin "Taliimat" şeklindeki bir yazısı "kanıt" gösterilerek bakın eylemi kimler yönlendiriyor, kimlerin dediğine geliyorsunuz propagandası işlendi. DHKC'nin "Taliimat"ına birazdan değineceğiz. Ama önce provokasyon demagogisinin bir yönünü ortaya koyalım.

İçişleri Bakanlığının genelgesi "provokasyonlara karşı dikkatli olunmasını" söylüyordu. Burjuva medya demagogik saldırının parçası olmakta gecikmedi. Çünkü yapısal olarak buna göre şekillenmişti. Eylemi destekleyenler de içinde olmak üzere burjuva medya "aman dikkat" demeye başladı. Yani aynı şey söyleniyordu. Oysa eylem günlerdir sürüyor. Çok çeşitli biçimlere de büründü. Ama hiçbir provokasyon olmadı. Ta ki, polis ve faşistler saldırıya kadar.

Bu ülkede yaşayan, bu ülkenin politikası yapma tarzından, hukuk ve yasalarının dilinden anlayan herkes İçişleri Bakanlığının genelgesinin polislin eyleme saldırması için verilmiş bir talimat olduğunu biliyor.

"Aman dikkat" derken, eylemin bu ölçüde aktifleşmiş olmasından rahatsızdırlar. Eylemin belli yanlarıyla, muhtevısıyla siyasallaşmaya başlamış olmasından rahatsızdırlar. Eylemin örgütlenmesinden rahatsızdırlar. Önünü kesmeye çalıştıkları bunlardır.

DHKC ÜÇ AY ÖNCE NE DEDİ?

VE BUGÜN NE OLUYOR? İçişleri Bakanlığı DHKC tarafından yayınlanmış bir "Taliimat"ı açıklayarak, bir yandan saldırın politikasına gerekçe yaratmaya, meşruluk kazandırmaya çalışırken, diğer yandan da "bakın DHKC'ye alet oluyorsunuz" demeye getirerek, çeşitli burjuva-liberal güçleri uyandırıyor.

Peki İçişleri Bakanlığının "alın" yaptığı yazı neler söylüyor? Esasında sözkonusu yazı, İçişleri Bakanlığının bunu böyle kullanmasının ötesinde sol açısından, aydın ve demokratlar açısından Susurluk'tan bu yanaki sürecin bir muhasebesini yapmak için de önemli veriler sunuyor.

Evet, Bakanlık bir yerde yalan söylemiyor. Çünkü DHKC kitlelerin meşru hareketini görmüştür. Kitle hareketinin yükselmesini görmüştür. DHKC'nin öngörülerile bugünkü gelişmeler arasında çok somut bir çıkışma sözkonusudur. Evet, DHKC üç ay önce ne dedi? Ne yapılmalı dedi? Ve bugün olan nedir? Açıklamadan bunu görebiliriz. Bunun görülmesi, bugünden sonra yapılması gerekenlere ilişkin de önümüzde bir açıklık olması demektir.

Yazı 18 Kasım 1996 tarihini taşıyor. Yani Susurluk'tan yalnızca onbeş gün sonra yazılmış ve yayınlanmış. Henüz pek

çok şey netleşmemiştir. Ama DHKC'nin söyledikleri nettir, işte yazırlar: **CÜNKÜ DHKC HERZAMAN BİR KİTLE HAREKETİ OLMUŞTUR, HER ZAMAN KİTLELERLE İÇ İÇE OLMUŞTUR.**

"Bu kısa zaman kesitinde bütün toplum katmanları Susurluk olayı nezdinde yoğunlaşmış, nasıl bir ülkede yaşadıklarını ve bu pislikten bu çürümüşlükten nasıl kurtulunması gerektiğini düşünmekte ve tartışmaktadır..."

Oligarşinin, devletin güçlülüğü, yenilemezliği gösterilerine rağmen, alabildiğine



kof ve çürük olduğu artık gizlenemiyor. Öyle ki, halk kitlelerine her türlü yöntemle saldırılarına karşın, devrimci hareketi yok edemedikleri gibi kendi içlerinde de çıkar çatışmasını şiddetli bir biçimde yaşayarak her geçen gün biraz daha çökmektedirler. Devlet, adeta felç olmuştur. Büyük kitle hareketleri için şartlar her zamankinden çok daha uygundur.

İşçiler, memurlar, gençlik, esnaf, köylüler ve oligarşinin ezdiği, horladığı, sömürdüğü bütün sınıf ve tabakaların hak ve özgürlük istemlerini devletin zorla bastırması, cinayetlere, katliamlara, kayıplara, işkence ve tutsaklığa başvurması artık hemen hiçbir kesim tarafından savunulamaz duruma gelmiştir. Öfke çok büyüktür.

Öfkeyi güç haline getirmeyi, halkın gücünü ortaya çıkarmayı ve düzene karşı yönlendirmeyi başarabilmeliyiz."

DHKC içinde bulunulan durumu çözümlenmiştir. Ve elbette şimdi aylar sonrasından bakıldığında çok net görüleceği gibi içinde bulunulan durum son derece doğru çözümlenmiştir.

Tabii DHKC bir "tespitçi" de değildir. Ö bu ülkenin bugünü açısından da, geleceği açısından da bir misyonu, iddiası olan bir siyasal harekettir. Tespit ettiği durumun içinde hangi politika ve taktiklerle yer alacağını da belirlemiştir.

"Susurluk'taki Devlettir Hesap Sorulm!" şiarını ortaya koymuş, bu şiar doğ-

Görmeliyiz ki, Susurluk devleti yaşıyor ve katletmeye devam ediyor. Katlederek, genelgelerle, tehditlerle korkuyu egemen kılıp bu çok çeşitli biçimlerde gelişen halk hareketinin önünü kesmeye çalışıyor. Korkuyla yaşanmaz! Korkunun üzerine gitmeliyiz. Halk hareketi ufkunu giderek büyütecektir. Örneğin, bir gece saat 21'de ışıklarımızı söndürüp, semtlerimizden, mahallelerimizden, ilçelerimizden, köylerimizden yola çıkıp yönümüzü Ankara'ya doğrultabiliriz. Bir Genel Grev çağrısı dalga dalga bu eylemin içinden yayılabilir. Bu çağrı karşılıksız da kalmaz.

ruhtusunda bir kitle hareketi oluşturmayı hedeflemiştir. Sözedilen yazı bu noktada şu cümlele devam ediyordu:

"Bu tür slogan ve tespitlerle, bölgenin ve alanın özgünlüğünü de hesaba katarak kitlelere afiş, bildiri, pul, el ilanı, toplantılar, her türlü araçla en yaygın biçimde gitmeliyiz. Bölge ve alanlar kendi elindeki her olanağı değerlendirerek, basın yayın olanaklarını sonuç alıcı biçimde kullanmalıdır. Alışlagelen dar bir çevreye seslenme, sınırlı sayıda insanı hareket ettirme yerine kitlelerin ruh hallerini iyi hesap edip meşruluklarını gözönüne alarak en geniş çevre ve kitleleri harekete geçirmenin yöntemleri bulunmalıdır."

Türkiye solunun pek çok kesimi, daha henüz süreç yaşanacağı belli olan bir yükseliş bile yaşamamışken Susurluk'a ilişkin "artık gündemden düştü" tesbitleri yapıp, bu doğrultudaki önerileri reddetmeye başladılar. Öneriler karşısında verdikleri bu cevap solun kitlelerin nabzından da, kitle hareketinin niteliğini tanıyıp öngörülebilir bulunabilmekten de ne denli uzak olduğunu herhalde yıllarca unutulmaya-

KARANLIĞI DEVRİMİLE AYDINLATACAĞIZ

çak bir örneği olarak geçecektir tarihe... Solun önemli bir kesimi, halk kitlelerinin kendiliğinden çeşitli tepkileri, eylemleri ve "1 Dakika Karanlık" eylemi karşısında da bırakın öngöründe bulunmay, eylemler yaşanırken bile doğru bir tutum takınmadı. Küçümsedi. Kendi dışında geliştiği için yoksaydı. "Bir Dakika Karanlık" eylemini, gerçekte hiç alakası olmadığı halde "so-kağa çıkmış" kitleleri evlere hapsetme olarak gören Emek çevresi örneğin eylemin bu gelişimi karşısında ne düşündü bilinmez, ama hiç bir özleştirisine rastlanmadı.

İşte tüm bunlar gözönüne getirildiğinde DHKC'nin 18 Kasım tarihli yazısındaki öngörülerin anlamı da, DHKC'nin bu süreç boyunca gündeme getirdiği öneri ve kampanyaların anlamı da daha iyi kavranacaktır. Doğru politika, adım adım, parça parça, gerek "kendiliğinden" gerekse de iradi politika ve eylemlerle karşılığı bulunmuş ve bulmaktadır. Ama burada görülen gereken daha önemli noktadır; Bugün geline noktada, varolanı geliştirmeme, büyütme tavrı tankınlar da yukarıda örnek verilen körlüğü, öngörüsüzlüğü başka biçimlerde devam ettirmiş olacaktırlar.

DOĞRU ÖNGÖRÜNÜN MADDİ TEMELİ

ÜLKE VE HALK GERÇEĞİMİZİ BİLMEKTİR

Kitlelerin nasıl harekete geçeceğini, geçireceğini doğru tespit etmek ise kuşkusuz kitleleri tanımakla, onun ruh haline vakıf olmakla mümkündür. DHKC kitleleri tanıyordu. Çünkü kitlelerin, halkın içindeydi. Kitle hareketindeki artıları da eksileri de doğru tahlil ediyordu. Bu ülkede ne yalnız sürekli Gazîler oluyordu, ne de kitleler sürekli duyarsızlık, tavırsızlık içindeydi. Bunlar aynı süreçte yaşıyorlardı. Ülke ve halk gerçeğimiz buydu. DHKC'yi esasında hemen tüm siyasal güçlerden ayırt eden yanı da bu ülke ve halk gerçeğiyle içice olmasıydı. Onun için Susurluk'tan hemen yalnızca 15 gün sonra, tüm sürecin gelişimi içinde doğrulanacak olan şeyler yazılıp öngörülebiliyordu:

"Der bir grupla radikal bir eylem yapmaya yerine, pasif görüne de, onbinlerin korku duvarını aşarak katılabileceği eylem biçimlerini tercih etmekten çekinmemeliyiz. Kitlelerin ne tür eylem biçimlerini tercih ettiğini gözönünde bulundurmadan, sadece çağrılarla geniş kitleleri eyleme katamayız. Kitlelerin neyi yapıp, yapamayacağını düşünmeden, kitlelerin nabızlarını hesaba katmadan yapılacak her çağrı sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Kitleler atacakları her adımda yarını da düşünecektir. Yarının ne olacağını bilmeyenler, çağrılarınıza uymazlar. Kitleleri istiyorsak, onları inandırmalıyız.

Bölge ve alanlarda bize karşı olan hatta politikadan kaçan bütün demokratik kuruluş ve kişilerin tepkilerini tek hedefte birleştirebilmenin önemini kavramalıyız. Hareketlilik içerisinde giren kitleler, hızla öğrenirler.

... Bütün Parti Cepheleler bulundukları alan ve bölgede çürümüş ve artık hiçbir meşruluğu kalmamış devlete karşı bütün güçleri hareket ettirmelidir. Bu hareket içinde dost ve düşmanları yeniden şekillenecek ve saflaşacaktır. Dost güçleri sadece sol güçler olarak anlamaktan çıkmalı ve tüm halk kesimlerine yönelmelidir. Sol güçler bunun içinde sadece küçük bir parçadır."

DHKC'nin öngörüsü eylem biçimleri-

ne kadar somuttanmıştır. Bugün medyadaki bir kısmı içişleri Bakanlığının da yayınladığı açıklamada DHKC'nin meşru kitle eylemleri önemsi üzerine adeta bundan panığe kapılan bir tutum sergilemiştir. DHKC'ilerin ve daha genelde devrimcilerin eylemlerde yer alması karşısında, çok çeşitli sanatçıları televizyonlarda konuşturarak kamuoyuna "sakın yanlış anlamayın, işte eylemi bunlar yapıyor, yürütüyor" mesajı verip devrimcileri dışlamaya soyunmuştur. Medya ve aynı rahatsızlıkla hareket eden çeşitli aydınlar, provokasyoncu, komplocu bakıştan kurtulamıyorlar.

Gerçek aydınların, demokratların Meral Akşener'in aklına, yorumuna ihtiyacı olmamalıdır. Halkın eylemlerine ve devrimci örgütlere, Meral Akşener'in mantığının dışından bakabilmelidirler.. Evet, DHKC meşru kitle eylemleri öneriyor. Bir anlamda bugün yapılmakta olanı söylü-

dönüyoruz. Tarih daha 18 Kasım'ken, daha iktidardan, halkın yaklaşımı açısından pekçok şey şekillenmemişken, daha "1 Dakika Karanlık" ortada yokken neler yazılmış:

"Eylem biçimleri alan ve bölgelere göre çok çeşitli olabilir, bunun bir sınırı yoktur. Bu konuda hiçbir baskı altında kalmadan yaratıcılığımızı kullanmalıyız.

Bir bölge ve alanda kitlelerin politize olmasıyla orantılı olarak radikal eylem biçimleri ortaya çıkarken; başka bir bölgede çok daha pasif biçimler ortaya çıkabilir. Yürüyüşler, basın açıklamaları, oturma eylemleri, sessiz yürüyüşler, kontak kapama, gerektiğinde pankartsız veya tek bir pankartla yürümek, kepenk kapama, işgal eylemleri, açlık grevleri, telgraf, faks çekme, mektup yazma, basın toplantıları, mahallelerde evlere ve işyerlerine SUSURLUKTAKİ DEVLETTİR HESAP SO-

Bize Ankara'dan tehditler yağdıranlara, verdikleri talimatlarla böyle bir eyleme bile tahammülsüz olduklarını, daha doğrusu halkın muhalefetine tahammülsüz olduklarını, daha da doğrusu halkın kendisine tahammülsüz olduklarını ortaya koyanlara, biz de kaale almadıkları, birkaç tehditle, coplu saldırıyla susturacaklarını, sindireceklerini sandıkları bu halkın gücünü göstermeliyiz. Bu gücü hergün daha kalabalıklaşarak, hareketimizi hergün büyütürük, korkunun, saldırının, saldıranların üzerine üzerine büyütürük ortaya koyabiliriz.



yor. Kendi özel sloganlarının kullanılması şart olmadığına, önemli olanın kitle hareketinin ve hesap sorma bilincinin gelişmesi olduğunu söylüyor. Siyasal çalışmasının, müdahalesini bu çerçevede gerçekleştiriyor. Kitle hareketinin ve halkın hesap sorma bilincinin gelişmesini istiyor musunuz? İstemiyor musunuz? Soru budur. İçişleri Bakanı istemiyor. Bu son derece açık. Aydınlarla da "1 Dakika Karanlık" diyen tüm çevreler eğer bunu istiyorlarsa DHKC'nin varlığından hiçbir biçimde rahatsız olmamalıdır. DHKC de bunu, kitlelerin meşru, açık kitle hareketini geliştirmeyi istiyor ve bunun için çalışıyor. DHKC bu topraklarda doğdu, gelişti ve meşrulaştı.

Aydın namusu faşizmin demagogileri karşısında "DHKC doğruyu söylüyor, neden desteklenmesin" diye bilirdir. Diyemiyorsa aydın namusundan söz edilemez. Ayrıca DHKC'nin bu düşünceleri üç ay öncesinden bu biçimde onlara kitle örgütüne iletilmiştir. Ama ülke ve halk gerçeğini doğru analiz edemeyenler bunları değerlendirememiştir.

Bakin, yine sözü edilen açıklamaya

uygun sözlerin yer aldığı bayraklar asma veya kimsenin reddetmeyeceği, üzerinde tek bir kelime -SUSURLUK- VE SORU İŞARETİ OLAN SIYAH BİR BAYRAK, araçlar dahil her yere asılabilir, taşınabilir. ... El ilanları, davetiyeler altına da yer ve zamanı belirlenmiş eylem çağrıları yapılabilir. Şu gün, şu saatte, şuraya gelin diyerek radyo, TV, basın ilanları da yaygın kullanılarak eylemler örgütlenebilir. Belirlenmiş bir gün veya saatte bütün halka olayı protesto etmek için ışık söndürme, arabaların korna çalması, arabalı konvoylar halinde gezme gibi bütün yöntemler rahatlıkla uygulanabilir. Daha birçok eylem biçimi yaratıcı bir şekilde düşünüldüğünde bulunabilir. Ve potansiyeli biraz daha yükseltmek için, alanlara çağrılarla, daha radikal kitle hareketlerine geçilebilir."

Evet, süreç büyük ölçüde bu eylem biçimleri temelinde gelişmiş ve kitle hareketinde bugün son cümlede vurgulanan noktaya gelmiştir.

ALANLARAINELİM, YÜRÜYELİM
BİZİ KÜÇÜMSEYENLERE YANILDIK-
LARINI GÖSTERELİM

Hayat öğretiyor. Bu ülkede yıllardır demokratik mücadelenin, en "yasal" eylemlerin bile ancak bedeller ödenererek yürütülebileceği söylendi. Bu ne bir tahmindir, ne yorum. Onlarca yıldır mücadele buna tanıklık ediyordu ve örnekleri binlerceydi. Antalya bu örnekler zincirine eklenen yeni bir halkıdır. Ama son halka değildir. Son ya da en azından sonlardan biri olması halk hareketinin gelişimine bağlıdır. Evet, bu eylemin temel sloganlarından biri bilindiği gibi "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek"tir. Durum sıranın artık herkese geldiğini gösteriyor. Işık kapatarak bir adım attık, ama yetmez. Bize alanlara çıktığımız için saldıyorlarsa, bunun cevabını evlerimize çekerek değil, daha fazla alanlara inerek, yürüyerek, yürüdüğümüz mesafelere büyütürük verebiliriz.

Susurluk meselesinde nereye geliniştir, bir bakalım: Ortada henüz somut hiç bir şey yoktur. Çetelerin, halka karşı sürdürülen savaşın üstünü örtme, göstermelik soruşturmalarla birkaç kurban verip devleti aklama politikası yürütülmüştür. Açılan tüm soruşturmalar bu çerçevede gelişmektedir. Her gün yeni bir bilgi, belge çıkıyor, ama dikkat edin bu belgelerin aktığı yer diyor ki "Çiller'i, Ağar'ı, Bucak'ı suçlayacak bir şey yok elimizde". Düzen kontrgerilla politikaların gereği olarak eğer mümkün olursa onları bile kurban vermeden konuyu kapatmak istiyor. Çünkü onları kurban verdiğinde biliyor ki, devlet yine de bir yara almış olacaktır. Her şey ayan beyan ortadayken "Kesin kanıt yok" deniyor. Aranan faşist katillerle alenen birlikte olmak da, sahte belge düzenlemek de, faili meçhul cinayetlerin işlendiğinin kesinleşmesi de kesin kanıt olmuyor. Tüm halk kitlelerine karşı çetelerin iktidarı, kontrgerilla devleti bir "direnc" sınavı veriyor aslında. Eğer bu sınavı kazasız belası atlattırsa, bilinmelidir ki, halk hareketi karşısında çok daha pervasızlaşacak, saldırganlaşacak, onu artık sınırlayan hiç bir şey kalmayacaktır. Dolayısıyla halk hareketi de bir sınavdadır. Daha etkili olmanın yolunu, biçimini bulmalıdır.

Görmeliyiz ki, Susurluk devleti yaşıyor ve katletmeye devam ediyor. Katlederek, genelgelerle, tehditlerle korkuyu egemen kılıp bu çok çeşitli biçimlerde gelişen halk hareketinin önünü kesmeye çalışıyor. Korkuyla yaşanmaz! Korkunun üzerine gitmeliyiz. Halk hareketi ufkunu giderek büyütecektir. Örneğin, bir gece saat 21'de ışıkları söndürüp, semtlerimizin, mahallelerimizden, ilçelerimizden, köylerimizden yola çıkıp yönümüzü Ankara'ya doğrultabiliriz. Bir Genel Grev çağrısı dalgı dalgı bu eylemin içinden yayılabilir. Bu çağrı karşılıksız da kalmaz. Bize Ankara'dan tehditler yağdıranlara, verdikleri talimatlarla böyle bir eyleme bile tahammülsüz olduklarını, daha doğrusu halkın muhalefetine tahammülsüz olduklarını, daha da doğrusu halkın kendisine tahammülsüz olduklarını ortaya koyanlara, biz de kaale almadıkları, birkaç tehditle, coplu saldırıyla susturacaklarını, sindireceklerini sandıkları bu halkın gücünü göstermeliyiz. Bu gücü hergün daha kalabalıklaşarak, hareketimizi hergün büyütürük, korkunun, saldırının, saldıranların üzerine üzerine büyütürük ortaya koyabiliriz.

KORKUNUN ÜZERİNE
YÜRÜYEREK ONU YENELİM
YÜRÜYELİM ÖRGÜTLENELİM
HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜ YENİLMEZ

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

Antalya'da Sokağa İnen Halka Polis Saldırdı, Bir Kişi Öldü

Susurluk'taki Devlettir ve Devlet Öldürmeye Devam Ediyor

Evet Susurluk'taki devlet öldürmeye devam ediyor. Halk ışıklarını söndürerek çetelere, kontrgerilla devletine olan tepkisini dile getirmeye başladı. "Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık" eylemleri ilk başladığında, bu eylemi niçin desteklemek gerektiğini yazmış ve halkın katıldığı bir eylem olmasının önemini altını çizmişti. Bugün gerek ilk başladığı niteliğini aşmış sokaklara çıkılması, meşaleli, sloganlı eylemlere, yürüyüşlere dönüşmesi gerekse kontrgerilla devletinin, siyasi iktidarın sahiplerinin eyleme karşı takındığı tavır bizim altını çizdiğimiz gücün, halkın gerçekten hesap soracak tek güç olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Halkın yoğun olarak katıldığı, sokağa inmeye başladığı eylemler karşısında Erbakan küçümseme tavrıyla, tehditlerle halkımızın kontrgerillaya olan tepkisine tahammülsüzlüğünü dile getirdi. Arkasından Refah Yol'un Adalet Bakanı Şevket Kazan Alevi inançtan halkımıza da hakaret ederek eyleme olan tepkisini, hazımsızlığını ve çetelere, kontrgerilla devletine sahiplenişini "mum söndü oynuyorlar" sözleriyle ifade etti. Şimdi de Antalya'da sokağa inen halka polis saldırdı. Ve emekli memur Celal Cankoru'yu katletti. Celal Cankoru'nun suçu neydi?

Temiz bir ülke istiyordu, çetelerin iktidarı tarafından yönetilmek istemiyordu, Susurluk'takilerin hesap vermesini istiyordu, Kontrgerilla devletinden hesap sorul-



masını istiyordu. (...)

Bu ülkede bunları istemek, haklarına, taleplerine sahip çıkmak suç sayılıyor. En demokratik yollarla dahi tepki göstermek

suç sayılıyor. Bakın Antalya'da katledilen emekli Celal Cankoru'nun eşi ne diyor; "Hiçbir suçumuz yoktu, bağırmadık dahi, polis geldi ve kocamın kafasına vurdu, kalp krizi dediler, yalan, polis öldürdü onu." Devletin vahşeti ve halka olan düşmanlığı bu sözlerden daha iyi nasıl ifade edilebilir ki. Devrimcileri evlerinde, sokaklarda katledilenler, terörlerinde hiçbir sınır tanımazlar. Bu daha önce de defalarca yazdık. Çünkü kontrgerilla devleti; polisiyle, ordusuyla, meclisi, partileriyle halka karşı örgütlenmiştir. Faşist çeteleri halka karşı kullanmaktadır.

Celal Cankoru halktan biriydi. Devlete yıllarca hizmet etmiş emeğini, alınterini vermişti. Ve devlet tarafından katledildi. Halkın hesap soran sesi yükseldikçe ve hergün yeni yeni pislikler ortaya çıktıkça kontrgerilla iktidarı darbeler alıyor. Aldığı darbelerle yaralı bir hayvan gibi saldırganlaşıyor. Kendisinden hesap soran, adalet isteyenlere zulmü reva görüyor. Antalya'da Celal Cankoru'yu

katledenler Susurluk'takilerdir. Abdullah Çatlılar, Mehmet Ağarlar, İbrahim Şahinlerdir. Dün, gece yanları sokak ortalarında, kahpe pusularda katlettiler, gençliğin üzerine bombalar attılar, kahveleri tarayıp katliam düzenlediler, Gazi'de onlarca insanımızı katlettiler ve halen katletmeye devam ediyorlar. Bugün Antalya'da katlettiler. Hesap sormak için daha fazla sokağa immedikçe yarın başka yerlerde katledecekler.

Susurluk'taki devletin katliamlarına izin vermeyelim. Halk olarak birleştiğimizde çetelerin iktidarı hesap vermek zorunda kalacaktır. Hergün sokaklara, alanlara binlerle onbinlerle, yüzbinlerle inelim ve Celal Cankoru'nun katillerini isteyeelim. Celal Cankoru'nun hesabını soralım. İbrahim Şahinler ve diğer çete üyeleri Ankara'nın ortasında elini kolunu sallayarak dolaşırken bir yandan Antalya'daki "beyaz saçlı sivil" çeteciler katletmeye devam ediyor. Kontrgerilla hukuku Celal Cankoru'yu katledenlerden hesap sormayacaktır. Hesap soracak tek güç halktır, devrimcilerdir. Devlet tüm kurumlarıyla pislik içerisine batmıştır. Çetelerin iktidarı yönetmektedir bu ülkeyi halen. Temiz olan sadece devrimcilerdir, halktır. Devrimciler ve halk ne katliamlar, komplolar düzenlemiştir bu ülkede ne de uyuşturucu batağındadır. Özü sözü bir olan, söylediğini yapan, yaptığını savunanlardır. Temiz olan ve pisliği temizleyecek olan da devrimciler ve halktır.*

Kayıpların Sorumluları Susurluk'takilerdir



92. haftayı doldurdu Galatasaray Lisesi önündeki oturma eylemi. Artık katılan analar, duyarlı demokrat, devrimci insanlar birbirlerini tanıyorlar, eylem öncesi selamlaşıyorlar, hal hatır soruyorlar, neler yapabileceklerini konusunda fikir alıyorlar.

Bu hafta katılımcılar erken toparlandığından eylem biraz erken başladı. Analar önde yerini alıp oturduktan sonra arkaya doğru oturmalar devam etti. Her hafta olduğu gibi kayıp ve şehit resimleri dağıtıldı, analar beyaz eşarplarını kırmızı

bantlarını taktılar. Resimlerin yapııştırıldığı dövizlerde kayıpların katillerinin Susurluk'taki devlet olduğu yazılıydı. Eylemi kenardan izleyen bir bayan kırmızı bantların ne olduğunu sordu, verilen cevapta

şehitleri simgelediği söylendi.

Oturma eylemi beş dakikalık sessiz oturma ile sürdü. Ardından bu haftaki açıklama okundu. Açıklamada kaçırılıp katledilen Kemal Yoltay tanıtıldı. Kemal Yoltay 1973 Dersim doğumlu bir emekçi. Çalışmak üzere memleketinden geldiği Ankara'da sivil polisler tarafından 13 Şubat 1996 günü kaçırıldı. Kaçırıldığını çevredeki insanlar da gördü, ailesi de o gün haber aldı ve hemen başvurularda bulundu. Ancak başvurular her kaybedilişinde ol-

duğu gibi sonuçsuz kaldı. Kemal Yoltay 15 Şubat gecesi Ankara Çubuk yolu Altınova Köyü yakınlarında başına altı kurşun sıkmış olarak bulundu. Üzerinden sadece kimliği alınmış olarak bulundu ve otopsi raporunda kısa süre önce öldürüldüğü tespit edildi. Kemal Yoltay'ın ailesinin hesap sormak istemesi ve olayın peşine düşmesine izin vermeyen işkenceciler aileyi tehdit ederek "Sonunuzun Kemal gibi olmasını istemiyorsanız bu işin peşini bırakın" deyip olayın gerçek yüzünün ortaya çıkmasını engellemek istiyordu. Kemal Yoltay'ın ailesi olayı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne götürerek olayın geniş duyurumunu sağlamaya çalıştılar. Eyleme katılan Kemal Yoltay'ın nişanlısı Havva nişanlısını devletin kaçırdığını, olayın peşini bırakmayacaklarını ifade etti.

Eyleme alkışlarla katılan Anadolu Yakası Demokrasi Platformu yaptığı açıklamada kayıp ailelerinin her zaman yanında olduklarını ve sonuna kadar destekleyeceklerini söyledi.

Aileler eylemlerini Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak "sloganıyla bitirdiler. *

Bursa Oturma Eyleminde Hüseyin Koku Anıldı

İstanbul Galatasaray'da olduğu gibi Bursa'da da her Cumartesi kayıplar için araya geliniyor.

Saat 13:00'de Nalbantoğlu Çarşısı'nda yapılan eylemin bu haftaki konugu Hüseyin Koku idi. Elbistan HADEP İlçe Başkanlığı yapan Hüseyin Koku 29 Nisan 95' tarihinde kontrgerilla tarafından kaçırılmış bütün çabalara rağmen günlerce haber alınamamıştı. Bir kaç ay sonra cesedi Malatya'nın Pötürge ilçesinde katledilmiş olarak bulunan Hüseyin Koku'nun katili Susurluk'taki devletti. Hüseyin Koku'nun kısaca devrimci kişiliği anlatıldığı eylemde "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Hüseyin Koku Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" gibi sloganlar atılarak İHD'ye kadar yüründü. Her hafta Bursa Gözaltında Kayıplarla Mücadele Platformu'nun (BGKMP) düzenlediği eyleme bu hafta halkın yoğun ilgisi vardı. *

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

Ülkenin Dört bir Yanında Karanlıkları Halk Ve

Yıllardır gizlenen gerçekler Susurluk'taki kazayla birlikte ortaya çıkıyor. Bugüne kadar her türlü pislikten ayrı tutulmaya çalışılan devlet ve kurumlarının gerçek yüzünü, münferit olaylar diye yutturulmaya çalışılanların gerçeğin ta kendisi olduğunu gördük. Devletin mafyacı, kontrgerillacı niteliğinin ortaya çıkması halk muhalefetine tahammülsüzlüğü getirirken, iç çelişkileri sebebiyle itiraflar peş peşe gelmeye başladı. Halk muhalefetini bastırmak için bin operasyonun nasıl yapıldığını gördük. İtirafçıları, halk düşmanı sivilfaşistleri kullanarak suç örgütleri kurdukları ortaya çıktı.

Biliyoruz ki bu suç örgütünün faaliyetleri sadece ülkemizle sınırlı değil, komşu ülkeler de darbeler tezgahlamaya kadar gidiyor ipin ucu.

Halkın artık canına tak etmiş durumda. Karnı açken, çocuğunu okula gönderemezken, başını sokacak bir göz konusu yokken bir de hakkının devlet tarafından gaspedildiğini görüyoruz. Halk, çeteler iktidarda olmasını istiyor. Onurlu, namuslu bir gelecek istiyor. Emperyalizme bağlı olmayan, halk için demokrasinin olduğu özgür bir vatan da yaşamak istiyor. Güzel günler görmek istiyor. Mafyacı, kontrgerilla devletine karşı yapılan eylemler giderek kitleselleşiyor. Önceleri katılmıyorduk şimdi binlerli ifade ediliyor. Bir dakikalık ılık söndürmeyle başlıyor eylem.

Yetmiyor mahalle halkı teneke, düdük çalarak, alkışlayarak katılıyorlar. O da yetmeyince sokaklara çıkıyorlar kızlı erkekli. Slogan atıyorlar gencinden yaşlısına. Devleti tahammülsüzlüğünü gösteriyor. İçişleri Bakanlığı'ndan valiliklere gönderilen genelgede engellenmesi gereken eylemler sıralanıyor ve genelgeyle birlikte eylemlere saldırlar başlıyor. Antalya'da gözaltına alınan Celal Cankoru polis otobüsünde aldığı darbeler sonucufenalaşılıyor ve hayatını kaybediyor. Yine hakkı olanı almak için sokağa çıkılmaya devam ediliyor.



Okmeydanı

İstanbul'un Emekçi Halkı Sokaklarda

Şehir merkezlerinden geçeköndü bölgelerine kadar her yerde ılık söndürme eylemleri sokağa taşınıyor. Önce 10-20 kişi sokağa çıkarken şimdi bu sayı yüzlerle binlerle ifade ediliyor. Halkın daha geniş kesimlerinin çetelerden hesap sormak için sokağa çıkması iktidarı da harekete geçirdi. Şevket Kazan, halkın değer ve inançlarına olan kinini kusarak "mum söndü oynuyorlar" diyor. Eylemin etkisini düşürmeye çalışırken halkın protesto eylemleri yükseliyor.

GAZİ

Gazi halkının kan emici çetelere, din tacirlerine ve halk düşmanlarına karşı öfkesi dinmiyor.

16 Şubat Pazar: Mahalle halkı, saat 21.00'a doğru cemevi önünde meşalelerle toplanmaya başlıyor. Haklar ve özgürlükler Platformu ve HADEP'lilerin düzenlediği eyleme Şevket Kazan'ın düşmanca tavrını ve alevi halkının değerlerine düşmanca saldırısını da kınamak için toplananların sayısı 2 binlere ulaşılıyor. Grup Yorum, eylemlerde de halkın yanında ve halkın sanatını sunmaya devam ediyor. Grup Yorum'un

söylediği türkülerle halay çekerek başlayan eylem, alkışlarla, sloganlarla sürüyor. Kitlenin orta yerinde bir ocak hazırlanıyor. "Kazan İstifa" sloganları eşliğinde, üzerine ağız, burun ve göz çizilmiş kara kazan, ocağın üstüne konuluyor. Kazanın altı yandıkça halkın öfkesi de körükleniyordu. Yaklaşık bir buçuk saat süren eylem boyunca söylenen marşlardan, atılan sloganlara kadar, genci yaşlısıyla Gazi halkının öfkesi okunuyor.

"Gazi Faşizme Mezar Olacak", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Kahr olsun MİT, CIA, Kontrgerilla", "Çeteler Bizi Yönetemez", "Gazi'nin Katilleri Hesap Verecek", "Şevket Kazan İstifa" sloganlarıyla Gazi mahallesi çınliyordu. Halk, kontrgerilla devletinden hesap sormaya devam edeceklerini söyleyerek eylemi bitiriyor. Ama Gazi halkının öfkesi dinmiyor

ALİBEYKÖY

(Halk evlatlarının, Senem'in, Muhammed'in ve İrfan'ın katillerinin çeteler olduğunu biliyor ve hesap soruyor)

16 Şubat Pazar: Saya Yokuşu'nda toplanan insanlar saatler 21.00'a geldiğinde el-

lerindeki mumları söndürdüler ve slogan atarak yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında "Çetelere Karşı Genel Direniş", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın", "Çeteler Halkı Yönetemez", "Halkın Öfkesi Çeteleri Karanlığa Boğacak", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı. Halkın bir kısmı sokağa çıkıp yürüyüşe katılırken, bir kısmı da pencerelere çıkıp tencereleri birbirine vurarak, ışıklarını yakıp söndürerek eyleme destek verdiler.

17 Şubat pazartesi: Aydınlık için bir seste İmar Bloklarından geldi. Saat 21.00'da halk ışıklarını söndürerek sokağa indi. Çoğunluğunu anaların oluşturduğu topluluk yürüyüşe geçti. 15 dakika süren eylem boyunca "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganları atıldı. Ellerdeki tencereler ve tenekeler birbirine vurularak kitle dağıldı.

20 Şubat Perşembe: Akşam saat 20.30'da cemevi önünde 400'e yakın insan toplandı. Alibeyköy halkı, karanlıklar aydınlığa çıksın diye hergün olduğu gibi bugün de sokağa çıktı. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği önünde basın açıklamasını

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

Halk Sokaklarda Devrimciler Aydınlatacak

dernek üyelerinden Uğur Bilgin yaptı. Konuşmasında devletin ışık söndürme eylemlerine tahammülsüzlüğünü, Şevket Kazan'ın Alevi halka yönelik karalamalarını kınadığını vurguladı. Cemevinin önüne bir kara kazan getirildi ve "Kazan İstifa" sloganlarıyla birlikte, içindekiler halka gösterildi. Kazanın içinden "sistem, Susurluk, sömürü, çeteler, mafya, ülkücü" çıktı. Çıkanlar basın ve halkın önünde kazanın içine atılıp yakıldı. Bir saat süren eylem boyunca "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Çeteler Yargılansın", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atan topluluk daha sonra dağıldı.

OKMEYDANI

Okmeydanı haykırıyor: Halklar Kardeşdir Halkların Katili Susurluk'taki Devlettir

17 Şubat Pazartesi: Bir Dakika Yetmez Diyen Okmeydanı Halkı ömür Boyu Aydınlık İçin Sokaklara Döküldü

Davul Zurna Eşliğinde Sloganlarla Bir Saat Yürüyen Halk, Katillerin Yargılanmasını İstiyor-

Susurluk kazası birkaç dakika içinde gerçekleşti ama kaza ile ortaya dökülen pislikler ülkemiz emekçilerinin yıllardır gördüğü zulmü açığa çıkardı. Yıllardır sırtımızda, kanımızı emenleri, onurumuzu, namusumuzu hiçleyenleri, katliam, zulüm, gözyaşı verenleri taşıdık. Şimdi halk sokaklarda. Hesaplaşmak için bir dakikalarla yetinmiyor, çalınan emeğini, ömür boyu aydınlıkları istiyor. Halk hakkı olan adaleti istiyor, katillerden hesap soruyor.

17 Şubat: Okmeydanı'nda hergün toplanan yaklaşık 2000 kişi "Hesap Soralım" şiarıyla yürüdüler.

Her akşam saat 21.00'da yapılan bir dakikalık karartma eylemi için Okmeydanı Şark Kahvesi önünde toplanan halk meşalelerle, davul zurna eşliğinde yürüyüşe geçti. Genç, yaşlı, çocuk çocuk hep birlikte, meşalelerin ışığında Okmeydanı sokaklarında yürüyen halk "Bir Dakika Değil, Ömür Boyu Aydınlık" sloganlarıyla coşkuyla haykırdı. En önde analarımızın taşıdığı "Halkların Katili Susurluk'taki Devlettir" yazılı ve Okmeydanı Emekçi Halkı imzalı pankartı ve çeşitli dövizleri taşırlarken 2000'e yakın insan "Susurluk'taki Devlettir, Hesap Soralım, Çiller, Ağar, Bucak Yargılansın, Yaşasın Devrimci Dayanışma, Halkız Haklıyız Kazanacağız, Çetelere Değil Eğitime Bütçe, Yaşasın Halkın Adaleti, Kayıplar Bulunsun Hesap Sorulsun, Susurluk Devletin Tükenişidir, Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla" vb. sloganların coşkusuyla tüm halkı saflara çağırdılar. Yürüyüş öncesi yapılan basın açıklamasında Susurluk'ta ortaya çıkan mafyacı kontrgerilla devletin pislikleri anlatılırken halkın katillerden hesap soracağı; katillerin karşısında halkın adaletinin bulunacağı belirtildi. Halaylarla başlatılan yürüyüşler boyunca pencerelere, balkonlara çıkan insanlar alkışlarla, sloganlarla yürüyen kitleye destek verdiler. Okmeydanı sokaklarında bir saat yürüdükten sonra yeniden Şark Meydanına gelen insanlar marşlarla, sloganlarla ve ertesi gün buluşma sözüyle eylem son verirken bundan böyle Okmeydanı halkının çetelerden hesap sorana kadar sokaklarda olacağını ve halkı ancak kendi adaletinin kurtaracağını belirtti.

18 Şubat Salı: Şark Kahvesi önünde toplanan 2500'ü aşkın in-

san pankart açarak yürüyüşe geçti. Eylem evlerinden, araçlarından, işyerlerinden izleyen halkta alkışlarla, klakson çalarak destek sundular. Yürüyüşün önünde ailelerin olması gençliğe güven verdi. Ellerinde tavalar, tencerelerle düdük çalarak ilerliyordu insanlar. Yürüyüş sırasında "Susurluk'taki Dev-

sona erdi.

KÜÇÜK ARMUTLU

Armutlu halkı, Hüsnü İşeri'yi katledenlerden, kondurlarını yıkanlardan hesap soruyor.

18 Şubat Salı: Saat 21.00'a geldiğinde halkın %100'ü katılmıştı ışık söndürme eylemine. Ortalıkta



Küçük Armutlu

letten Hesap Soralım", "Yaşasın Halkın Adaleti", "Özgür, Bağımsız, Demokratik Anayasa" sloganları atıldı. Yaklaşık bir saat süren eylem sonunda çetelerden hesap sorulmasının gerekliliğini vurgulayan, ve Bin Gizli Operasyon'un halkın karartılan geleceği olduğunu açıklayan bir basın açıklaması okundu.

19 Şubat Çarşamba: Her gün olduğu gibi saat 21.00'de Anadolu kahvesinin önünde toplanan insanlar davul zurna eşliğinde halaylar çekerek başladılar eylemlerine. Ellerinde HÖP imzalı Antalya'da katledilen Celal Cankoru resimleri vardı. Maytaplar ve meşalelerle kitle yine 2000'i buluyordu.

"Zindanlar Boşalsın, Çetelere Yer Kalsın", "Çiller- Ağar-Bucak Yargılansın", "Yaşasın Halkın Adaleti", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Susma Haykır, Halklar Kardeşdir" sloganlarıyla tek tek sokakları dolayan kitleye katılımlar artıyordu. Yeni katılımlarla kitledeki coşku artıkça artıyordu. Bir dakika olan karartma eylemi aradan yarım saat geçmesine rağmen bitmek bilmiyor, insanların ayaklarını yerlere vurarak yürümesiyle Okmeydanı inliyordu. Bir saat-ten fazla yürüyen halk Anadolu Kahvesi'nin önünde toplanarak halaylar çekmeye devam etti. Mahalleden bir temsilcinin "yarın yine buradayız" demesiyle eylem

meşalelerin ışığından başka birşey görünmüyordu. Antalya'da ölen Celal Cankoru için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. 100'ü aşkın insan meşalelerle, sloganlarla yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca "Kazan İstifa", "Halkımız Saflara", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Susurluk Devlettir, Hesap Soralım" sloganları atıldı ve Celal Cankoru'nun resimleri taşındı, 1 km. boyunca yürüyen halkın coşkusu ve çetelerden hesap sorma kararlılığı ön plana çıkıyordu. Çocukların elleri havada "merak etmeyin, kimse hesap sormazsa biz hesap soracağız" der gibi zafer işaretleri yapıyorlardı.

1 MAYIS

Polisin provokasyon çabaları boşuna. Halk eylemlerini sürdürerek çetelere cevap verecek

19 Şubat Çarşamba: Akşam saat 21.00'da 2 bini aşkın insan toplandı aynı yürekle. Mahallede ışıklar açılıp kapanıyor. Barıştülü kadınlar tepsiye demirle vuruyor, gençler maytap yakıyor ve sloganlar yükseliyor: "Halkımız Saflara", "Kazan istifa". Yürüyüş geçen kitenin önünde basit, mütevazı ama anlamlı bir pankart açılıyor: "Karanlığı Devrimle Aydınlatacağız" ellerindeki dövizlerde "Pisliği Devrim Temizler, Devrime Yürüyelim", "Aydınlığı Karartanları, Karanlığa Gömelim", "Çeteler Halkı Yönetmez" yazıyor. 1 km.lik yol boyunca bazen caddenin ortasından bazen



Gazi Mahallesi

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

Erzincan Mahallesi



de kenardan yürüyorlar. Bu sırada Toros marka bir sivil oto aracı geri geri kitlenin içine sürüyor. Kapıyı açıp MP-5'i çıkaran polis aynı hızla araca biniyor. Halk öfkeyle polis aracının üzerine yürüyor. Polisin provakasyon girişimi engellenerek kitle zincir oluşturuyor ve patlatıyor sloganları "1 Mayıs Faşizme Mezar Olacak", "Zindanlar Boşalsın, Çetelere Yer Kasın". Basın açıklaması metni okunduktan sonra eylem bitiriliyor.

BAKIRKÖY
ÖZGÜRLÜK MEYDANI

16 Şubat Pazar: Demokratik kitle örgütleri ve siyasi çevrelerde eyleme katılmışlardı. Bin beşyüz kişinin katıldığı eylemde halk, devleti ve Şevket Kazan'ı protesto etti. Öğrencisi, işçisi, memuru, sanatçısı, kayıp ve şehit anaları, ev kadınları, genç yaşlı herkes katılmıştı bu eyleme. Bir tarafta düdük çalanlar, ıslıklayanlar, alkışlayanlar varken diğer tarafta da halk, basın mensuplarına sorunlarını anlatmaya çalışıyordu. Davul, zurna da vardı eylemde. "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Çeteler Mecliste, Öğrenciler Hapiste", "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Kazan İstifa" vb. sloganlar atıldı. Konuşan herkes haftaya yine buradayız, dedi. Saat 13.00'da başlayan eylem 14.00'da sona erdi.

ÜMRANİYE
BİRLİK MAHALLESİ

Aydınlık yarınlar ve özgür bir vatan için daha güçlü olarak alanlarda olacağız

19 Şubat Çarşamba: Birlik Mahallesi Halk Meclisi Girişimi tarafından düzenlenen gösteriye 250 kişi katıldı. Saat 20.45'te mumları yakan kitle sloganlarla caddeyi trafiğe kapattı. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Katil Kazan İstifa", "Susurluk Devlettir, Hesap Soralım", "Çeteler Halkı Yönetemez", "Yaşasın Halkın Adaleti" sloganları atıldı. 20 dakika süren eylemin sonunda yapılan konuşmada "Aydınlık yarınlar ve özgür bir vatan için daha güçlü olarak alanlarda olacağız." denildi. Jandarmanın, resmi ve sivil polislerin yoğun güvenlik aldığı mahallede halk camlara

çıkarak eyleme destek verdi.

BEYKOZ

Paşabahçe'de işçiler ve emekçiler her gece sokaktalar

Devletin tüm çarptımlarına ve tehditlerine rağmen Paşabahçe Karagöz sırtında yaşayan emekçiler ellerinde mumları ve kontrgerilla devletine duydukları öfkeyi haykıran sloganlarıyla her gece saat 21.00'da sokaktalar.

Karagöz mahallesi emekçi halkı Susurluğun üzerini örtmeye çalışan devleti protesto etmek için ellerinde tencereleri, tenekeleri ve mumlarıyla "Adalet İstiyoruz", "Susurluk'taki Devletten Hesap Soralım", "öğrenciler Hapiste, Çeteler Mecliste" vb. sloganlar eşliğinde cami önünde toplanıp Devlet Hastanesi önüne kadar yürüyorlar. Polisin engelleme girişimlerine ve tehditlerine rağmen, halk eylemi düzenli olarak sürdürmekte kararlı.

KARTAL

Mahallelerde hesap sorma bilincindeki halk, her geçen gün daha kitlesel eylemler düzenliyor

14 Şubat Cuma: Saat 21.00'da 1500'e yakın insanın Kartal Meydanı'na girmesiyle eylemlerdeki kitlesellik doruk noktasına ulaştı. İnsanların ellerindeki dövizler ve meşaleler eyleme ayrı bir renk kattı. "Çeteler Bizi Yönetemez", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız" vb. sloganların atıldığı eylemde yakılan ateşin etrafında halaylar çekilerek eylem bitirildi.

15 Şubat Cumartesi: 200'ü aşkın insanın katılımıyla Karlıktepe mahallesinde yoğun ilginin olduğu bir eylem düzenlendi. Yine aynı akşam Erzincan mahallesi, Gülsuyu ve Topselvi'de kitlesel eylemler yapıldı.

16 Şubat Pazar: Topselvi, Karlıktepe, Gülsuyu, Erzincan mah., Pendik-Aydos, Esenyalı'da halk aynı anda sokağa inerek çeteleri protesto etti.

17 Şubat Pazartesi: Gülsuyu'nda 500, Erzincan mahallesi'nde 1000, Karlıktepe'de 500 kişinin katıldığı eylemler kitlesel olması yönüyle güzeldi. Eylemlerde meşalelerle yürüyüşe geçen halk dev-

rim şehitlerinin resmini taşıdı. "Halkın Adaleti Hesap Soracak", "Susurluk Devlettir, Hesap Soralım" sloganları atıldı.

18 Şubat Salı: Yine bütün mahalleler saat 21.00'da karardı. Topselvi, Gülsuyu, Esenyalı, Karlıktepe, Aydos ve Erzincan mahallelerinde halk sokaklarda Susurluk'ta gerçek yüzü ortaya çıkan devletten hesap soruyordu.

ORTAKÖY

19 Şubat Çarşamba: İçlerinde İdil Kültür Merkezi çalışanlarının da olduğu topluluk Ortaköy iskele Meydanı'ndan Dereboyu caddesine doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca "Susurluk'taki Mafyacı Katil Devletten Hesap Soralım", "öğrenciler Hapiste, Çeteler Mecliste", "Şevket Kazan İstifa", "Özgür, Bağımsız, Demokratik Anayasa" sloganları atıldı. Eylem 15 dakika sürerek 21.15'te sona erdi.

İKİTELLİ

Ömür boyu aydınlık için yapılan bir dakikalık karartma eyleminde sokağa çıkan halk hesap soruyor.

17 Şubat Pazartesi: Karartma eylemleri yayılarak devam ediyor. İkitelli halkı da sokağa çıkarak karanlıkları aydınlatmayı istiyor. 16 Şubat akşamı yapılan eylemden sonra sabah kahveleri dolaşan po-



lis, halkı bu akşam sokağa çıkması için tehdit etti. Karakola yakın bir yer olan İkitelli Parseller'de saatler 21.00'a geldiğinde ard arda sloganlar atılmaya başlandı. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganıyla yürüyüşe başlanırken, analar ellerinde mumlarla öndeki yerlerini aldılar. "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın", "Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla" sloganları eşliğinde polisin önüne kadar yüründü. Kitlenin önünü araba ile kesen sivil polisler eylemin bittiğini söylüyorlardı. Ancak yaptıklarının meşruluğuna inanan İkitelli Halkı yürümeye devam etti. Polisin ısrarına rağmen sloganlar atılarak halaya duruldu. Daha sonra yapılan konuşma ardından yine sloganlar atılarak dağıldı.

18 Şubat Salı: 300 kişiyle yapılan eylemde "Sokağa Çık Hesap Sor" iktelli Halk, imzalı pankartla ve meşalelerle yürüyen halkı yine pencerelerine, balkonlarına çıkan diğer insanlar alkışlayarak, sloganlara katılarak destek veriyor. Yürüyüş sırasında sık sık "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım, Halkız Haklıyız Kazanacağız, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Yaşasın Halkın Adaleti" vb. sloganları atan kitle başlangıç yerine geldikten sonra halaylar çekerek eylemi sona erdirdi.

NURTEPE

Çeteler Bizleri Yönetemez

18 Şubat Salı: Nurtepe Halkı Sokullu Caddesi'nde toplanarak sloganlarıyla çetelerden hesap sordu. Sokullu Caddesi'nde toplanan yaklaşık 600 kişi ellerindeki tencerelerle, mumlarla ve maytaplarla karanlığa karşı aydınlık eylemine katıldı. Alkışlarla, ıslıklarla ve davul sesleriyle sayıları gittikçe artan Nurtepe Halkı Antalya'da yapılan "sürekli aydınlık için bir dakika karanlık eylemine" katılan ve polis tarafından katledilen Celal Cankoru için bir dakika saygı duruşunda bulundu. Celal Cankoru'nun fotoğrafları ellerde taşınarak bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada "Susurluk'ta ortaya çıkan çetelerden hesap soralım. Çetelerden hesap sormak için her akşam

Sokullu Caddesinde buluşalım. Mumlarımızı, ıslıklarımızı çetelerden hesap sormak için söndürelim" denildi. Açıklama sonunda davul çalınarak coşkulu bir şekilde halaylar çekildi. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın", "Çeteler Bizleri Yönetemez", "Çeteler Dışarda öğrenciler Hapiste" sloganları atan Nurtepe Halkı, bir gün sonra aynı yerde buluşmak üzere eylemi bitirdiler. Ve birçok bölgede olduğu gibi Nurtepe'de de hergün çetelerden, kontrgerilla devletinden hesap soran sloganlar yükseliyor.

ÇAĞLAYAN

Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Açılınsın

17 Şubat Pazartesi: Çağlayan

KARANLIĞI DEVRİMİLE AYDINLATACAĞIZ

Halkı, Çağlayan son durakta 17 Şubat günü "Sürekli Aydınlik İçin Bir Dakika Karanlık" eylemine ellerinde mumları ve tencereleriyle katıldı. Saat 21.00'da ışıklarını aydınlık için söndürerek Çağlayan son durakta toplandılar. Ellerinde ki mumlarla ve tencerelerle "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Açılın", "Çeteler Dışarda Öğrenciler İçerde" sloganlarını attılar. Hafta boyunca eylemler katılımın artmasıyla sürdü.

BAHÇELİEVLER

17 Şubat Pazartesi: Soğanlı meydanında saat 21.00'da halk sürekli aydınlık için toplanmıştı. Önce polis ortamı gerginleştirmeye çalışmış, daha sonra çekilerek yerini ülkücü-faşistlere bırakmıştı. Eyleme katılanlara taşlar ve sopalarla saldıran faşistler halk tarafından kovalandı ve dört faşist dövülerek cezalandırıldı.

ANADOLU'DAN HESAP SORAN SESLER YÜKSELİYOR

SAMANDAĞ (Antakya):

Polis para cezalarıyla, gözaltılarla eylemleri engelleyeceğini sanıyor; yanılıyor

15 Şubat Cumartesi: Karartma eylemi Hatay'ın Samandağ ilçesinde de kitlesel olarak yapılıyor. Gazetemiz okurları ve Güney Uyanış okurları ile ÖDP'nin düzenlediği eyleme bir çok demokratik kitle örgütü desteğini sundu. Şiddetli yağmura rağmen saat 21.00'da kent merkezinde toplanan kadın, erkek, genç, yaşlı 3 bini aşkın insan "Susurluktaki Devlettir, Hesap Soralım", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" vb. sloganlarıyla devleti teşhir ettiler.

Araçlarla konvoy halinde sahile doğru gidiildi. Gösteriden sonra siyasi şube polisleri tarafından iki kişi gözaltına alındı. Kaba dayak atıldıktan bir saat sonra serbest bırakıldılar. Samandağ trafik polisleri, konvoy oluşturan araçları tespit ederek beşer milyon lira keyfi para cezası kestiler.

17 Şubat Pazartesi: Akşam saat 21.00'da kent merkezinde 3500'ü aşkın insan bir saat boyunca hükümetin ışık söndürme eylemine tahammülsüzlüğünü ve Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın "mum söndü oynuyorlar" diyerek, alevilere yönelik hakaretini protesto ettiler. 22.00'a kadar süren eylemde "Kazan istifa" sloganları da atıldı. Konvoy halinde ilerleyen topluluğa, mahalle halkı zafer işaretleriyle, "Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla destek verdiler. Gösteriden sonra bölgeye polis ve asker yığınağı yapıldı.

ANTAKYA MERKEZ

17 Şubat Pazartesi: Saat 21.00'a geldiğinde Armutlu caddesine 100

kişilik grup "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganı eşliğinde yürüyüşe geçti.

18 Şubat Salı: Armutlu mahallesinde cadde üzerinde toplanan bin kişi slogan atarak yürüyüşe geçti. Yürüyüş öncesi yığınak yapan polis, cadde boyunca sıra halinde dizildi. Eylemin kitlesel olması nedeniyle polis müdahale edemedi. Yarım saat süren eylem boyunca halkın katılımı ve desteği yoğundu.

19 Şubat Çarşamba: Armutlu mahallesi cadde üzerinde toplanan yaklaşık 500 kişi bir gösteri düzenledi. "Zindanlar Boşalsın, Çetelere Yer Kalsın", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı.



Gösteri boyunca polisin müdahalesi sürdü. Ancak kitlenin kararlı tavrıyla müdahaleler boşa çıkarıldı.

Yine aynı gün merkeze bağlı Küçük Dalyan beldesinde gazetemiz okurlarının düzenlediği bir gösteri yapıldı. Saat 20.30'da toplanan 200 kişi 21.30'a kadar slogan attilar. Susurlukla birlikte gerçek yüzü ortaya çıkan devleti teşhir eden ve hesap sorulmasının gerekliliğini anlatan yazılar okundu. "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Susma Sustukça Susurluklar Gelecek" sloganları atıldı. Kitle Grup Yorum'un türkülerıyla halay çekeerek eylemi bitirdi.

Antakya'nın Serinyol, Odabaşı, Kavaslı, Küçük Dalyan, Elektrik mahallelerinde de insanlar ışık söndürmekle yetinmeyip sokaklara çıkıyorlar ve slogan atıyorlar.

ANTALYA

16 Şubat Pazartesi: "İşkenceci-Mafyacı çetenin tahammülsüzlüğü bir insanın canına mal oldu. Cumhuriyet meydanında ellerinde mumlarıyla toparlanarak saat 21.00 mumları söndüren insanlar karanlıkların kalkmasını istediler. Yaptığı hakaretlerden dolayı Adalet Bakanı Kazan'a öfkelerini yönelten halk meydana polisin saldırganlığıyla karşılaştılar. Halktan insanları yaka paça gözaltına alan polisin, telsizle dövdüğü

emekli bankacı Celal Cankoru'nun ölümüne sebep oldu.

17 Şubat Pazartesi: 16 Şubat akşamı polis tarafından katledilen Celal Cankoru'nun resimlerini göğüslerine takan yaklaşık 1000 kişilik kitle her akşam olduğu gibi Cumhuriyet Caddesi'nde toplandı. Saat 21.00 de ellerinde yanan mumları söndüren insanlar bir önceki gece yaşanan katliamı protesto ederek sloganlar attilar. Bu kez meydanı ablukaya almak yerine, resmi polisler hiç ortaya çıkmazken sivililer de uzaktan seyrettiler. Coşkulu ve öfkeli 1000 kişi katliamı protesto ederken çetelerden hesap sorulmasını istediler.



ADANA

Bu mumlar Kazan'ı da, çeteleri de yakacak

14 Şubat Cuma: Sanatçılar Parkı'nda demokratik kitle örgütlerinin düzenlediği eyleme, yaklaşık 500 kişi katıldı. Yağmura rağmen eyleme katılan halk, ellerinde mumlarla, düdükle, tencerelerle katılırken evlerdeki insanlar da, balkona çıkarak, ışıklarını yakıp söndürerek destek verdiler. Yanan mumları 21.00'da söndüren kitle marş söyledi. "Zindanlar Boşalsın, Çetelere Yer Kalsın", "Kazan İstifa", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" vb. sloganlar atıldı. Özellikle Şevket Kazan'ın "mum söndü oynuyorlar"

sözüne tepkilerini dile getiren halk, Polisin tehditlerine rağmen dağılmadı. Halkın katılım noktasındaki kararlı tutumuyla polis, geri adım atmak zorunda kaldı. Eylem sonrası arabalara binen topluluk kornalara basarak şehir turu yaptı. Çevre sakinleri balkonlardan, pencerelerden zafer işareti yaparak karartma eylemine katıldılar.

19 Şubat Çarşamba: 250 kişiyle düzenlenen eylemde önce bir basın açıklaması okundu. Susurluk çetelerinden hesap sormaya çağırılan kitle sık sık "Çeteler Değil, Üretenler Yönetsin" sloganı atarak mafyacı-faşist devleti protesto ettiler.

Ziya Paşa, Şakir Paşa ve Akıncılar mahallelerinde de halkın desteğini alan kitlesel eylemler düzenleniyor.

BURSA

14 Şubat Cuma: Maltepe mahallesinde toplanan 200 kişi devlete olan öfkelerini haykırdı. Davul, zurna eşliğinde süren eylem 45 dakika sürdü.

16 Şubat Pazartesi: Teleferik Meydanı'nda toplanan 400 kişi dostu da düşmanı da şaşırtmıştı. Eyleme katılan insanlar coşkulu bir şekilde eylemi bitirdiler. Panayırda da 300 kişi öfkelerini haykırarak adalet özlemlerini dile getirdiler. Eylem-

lerde "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız", "Zindanlar Boşalsın, Çetelere Yer Kalsın", "Çetelere Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı.

ESKİŞEHİR

*Halkın başlatığı eylemler ya-
yılıyor*

15 Şubat Cumartesi: Eskişehir halkı, Eskişehir Demokrasi Platformu ve Atatürkçü Düşünce Derneği'nin çağrısıyla her cumartesi saat 13.00'da Kızılay Meydanı'nda toplanıyor. Bu hafta da 200'e yakın insanın toplandığı Kızılay Meydanı'nda "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganı atıldı ve mafyacı, kontrgerilla devleti protesto edildi.

Her akşam saat 20.50 ile 21.05

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

arasında Yenikent mahallesinde insanlar toplanıyor. 15 dakika boyunca tencere kapaklarıyla, sloganlarla kontrogerilla devletini protesto ediyorlar. Mahallenin iki farklı bölgesinde ve ayrıca Gültepe semtinde toplam 600 kişinin katıldığı eyleme katılımlar her geçen gün artarak devam ediyor.

MERSİN

Eylemler yaygınlaştıkça polis tacizleri artıyor

12 Şubat Çarşamba: Mersin merkezde de ışık söndürme eylemleri sürüyor. Akşam 20.30'dan itibaren Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan yaklaşık 250 kişi mumlarla, halaylarla, türkülerle tepkilerini dile getirdi. Saatler 21.00'a geldiğinde mumlar ve ışıklar söndürüldü. "Susma Sustukça Susurluklar Sürecek", "Emekçiler Değil, Çeteler Yargılsın" sloganlarıyla, korna, ıslık ve alkış sesleriyle eylem bitirildi.

13 Şubat Perşembe: Katılım 500 kişiye yükselmisti. Eylemin kitleselleşmesi emniyeti rahatsız etmiş olacak ki alana çevik kuvvet gelmişti. Polisler, halkı dağıtmak istediler Kalabalık sloganlarıyla, türkülerle eyleme devam ederek "uyariya" cevap verdi. Polis çekilerek eylemi geriden izlemek zorunda kaldı.

Kendileri hükümet oldukları dönemde çetelerin yargılanması yönünde hiçbir adım atmayan CHP milletvekilleri Fikri Sağlar ve Oya Arslan da meydandaydı. Eylemciler, Sivas ve Gazi katliamının hesabını vermeyenleri ıslıklayarak protesto ettiler.

Yurttaş Girişimi'nden rektör yardımcısı Türker Özsayar, eylemden sonra SUN TV'deki programda polislin tehditkar tutumunu kınadıklarını söyledi.

MALATYA

19 Şubat Çarşamba: Paşaköşkü mahallesinde 150-200 kişinin ellerinde mumlarla katıldıkları eylemde "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Devlet-Mafya-Aşiret, Bu Ne Biçim Rezalet" sloganları atıldı ve iki dakika sonra polis sal-

dırdı. Eylem saatinde ve farklı saatlerde de kimlik kontrolü yapan polis terör estirerek hakin çetelere olan öfkesini köreltmenin yolunu arıyor.

GAZİANTEP

15 Şubat Cumartesi: Kırkayak parkında 300 kişinin katılımıyla ışık söndürme eylemi yapıldı. Diğer illerde olduğu gibi halkın sokaklara inmesine karşı polis tahammüsüzlüğüne gösterdi. Saat 20.40'da biraraya gelen insanları tehdit edip dağıtmaya çalışan polis bunu başaramayınca eyleme katılmak isteyen üç veya dört kişiyi gözaltına aldı. Eylemi yapma kararlılığında olan kitle saldırılara "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganlarıyla cevap verdi. Gö-



zaltılar ve emniyetin tavrı protesto edildi.

ANKARA

Sürekli aydınlık için bir dakika karanlık eylemi Ankara sokaklarında da yaygınlaşıyor

16 Şubat Pazar: Sincan Gazi Osman Paşa mahallesi parkında toplanan 60 kadar kişi ellerindeki mumları saat 21.00'da söndürerek eyleme başladılar. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganı atıldı. Sincan'ın diğer mahallelerinde de yeni katılımlarla ışık söndürme eylemi her akşam aynı saatte yapılıyor.

Elvankent'te site parkında toplanan halk tencereleri birbirine vurarak, ışıkları açıp kapayarak eyleme katıldı.

Hüseyin Gazi'de yaklaşık 200 kişi yarım saat boyunca "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları atarak karanlığı aydınlatmak için toplandılar.

Güven Park'ta halk çetelerden hesap sormak için toplandı. 200 kişinin katıldığı eylemde mumlar saat 21.00'da söndürüldü ve kitle her akşam parkta toplanmak üzere dağıldı.

Bazı mahallelerde sokaklara çıkılırken, Batıkent, Dikmen, Mamak, Tuzluca'yır, Şirintepe ve Örnek mahallelerinde de ışıklar söndürülerek, kornalar çalınarak, mumlar söndürülerek, tencereler birbirine vurularak halk eyleme destek verdi.

Tuzluca'yır Dörtüyl

Halktan Yana Sanat Aydınlik İçin Sokaklarda Halkla Birlikte

13 Şubat Perşembe: Her akşam düzenlenen eyleme Grup Ekin türküleriyle katıldı. 20 dakika süren eylem boyunca Grup Ekin eşliğinde halaylar çekildi. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Tek Yol Devrim" sloganları atıldı.

Batıkent İlkyerleşim

Mahalleli

14 Şubat Cuma: Susurluk'taki devleti teşhir etmek amacıyla toplanan 400 kişiye destek veren Grup Ekin kitleyi türkülerle coşturdu. "Pisliği Devrim Temizler" sloganı atan kitle daha sonra dağıldı.

İZMİR

Karşıyaka Yamanlar Çetelere karşı gelişen öfke so-

kağa dökülüyor
17 Şubat Pazartesi: Halkın çetelere karşı tepkisi devrimci iradeyle bütünleşerek sokak eylemlerine dönüştü. 20.45 sıralarında Okul durağı, Faikoğlu Pastanesi önünde sloganlar ve tilililerle toplanan kitle 21.00'da 1000-1500 kişiyle yürümeye başladı. Yürüyüş boyunca "Kazan İstifa", "Zindanlar Boşalsın, Çetelere Yer Kalsın", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" vb. sloganlar atıldı. Tekrar ilk toplanılan yere döndü. Antalya'da eylem sırasında Celal Cankoru'nun öldüğünü açıklayan, Yamanlar halkından biri kitleyi tüm devrim şehitleri için saygı duruşuna çağırdı. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Şehit Namırın" sloganları atıldı. Eylem sırasında polis ortalıkta gözükmezken, eylemden bir saat sonra ev baskınları düzenlendi.

18 Şubat Salı: Akşam saat 21.00'da, halkın meşru taleplerini,

adalet ve özgürlük istemlerini içeren sloganlı yürüyüş, sivil ve resmi faşistlerce engellenmek istendi. Bir gün önce Yamanlar MHP ilçe binasının camlarının kırıldığı bahaneyle polisler gün boyu terör estirdiler. Muhtar aracılığıyla mahalleli-lerin eyleme katılmamaları, aksi halde polislin saldırıp herkesi gözaltına alacağı söylentileri ortalığa yayıldı. Tüm engelleme girişimleri rağmen 150-200 kişi sokakları ve alanları doldurmuştu. Polis halkın katılımını engelleyemediği noktada çevik kuvvet otobüsleriyle ve sivil faşistlerle kitle önünde barikat oluşturdu. "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Devrimci Tut-saklar Onurumuzdur", "Susurluk Devlettir, Hesabı Sorulacak", "Polis Yaman'dan Defol", "Katil Polis" sloganları atıldı.

Polisin kitleyi ikiye bölme ve gözaltına alma çabaları sonuçsuz kaldı. Eyleme destek veren izmir Kuruluş ve EKSM çalışanlarını gözaltına almaya çalışan polis, halkın sahiplenmesiyle geri adım atmak zorunda kaldı. Eylem sonrası sayıları 60'ı bulan sivil faşistler ellerinde pompalı tüfeklerle terör estirdiler.

Buca Şirinyer

18 Şubat Salı: Özgürlük Anıtı önünde saat 20.30'da insanlar toplanmaya başladı. 200'e yakın topluluk, marşlarla, "Susurluk Devlettir, Hesabı Sorulacak", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın" sloganlarıyla ortalığı inlettir. Saatler 21.00'a geldiğinde Çav Bella marşı söylendi. Çevre sakinleri de ışıklarını açıp kapatarak, balkonlara çıkıp tencere döverek, alkışlayarak desteklerini sundular.

Dikili

12 Şubat Çarşamba: Atatürk Parkında toplanan 150 kişi çetelere karşı öfkeyi ve onuru sergiliyordu. "Manisalı Gençler Onurumuzdur", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız" sloganlarıyla başlayan eylem alkışlarla ve halaylarla devam etti. Olof Palme Parkı'na doğru yürüyüşe geçen kitle "Zindanlar Boşalsın, Tut-saklara Özgürlük", "DGM'ler Kapatılsın" vb. sloganlarla tepkilerini dile getirdiler. Polis engeliyle karşılaşan kitle, dağılını uyarısına aldırmadan yürüyüşe devam etti. Olof Palme Parkı'na ulaşıldığında yeni katılımlarla birlikte marşlar, türküler söylenerek halay çekildi. Devrim andı içirilerek eylem bitirildi.

izmir'in birçok semtinde, Esentepe'de, Narlıdere Pir Sultan Parkı'nda, Buca Şirinyer Pazar Yeri'nde, Bornava Gençlik Parkı'nda, Karşıyaka İnsan Hakları Anıtı önünde, Hatay'da Nokta Durağı önünde, Karataş'ta Zeki Müren Parkı'nda kitlesel eylemler yapılıyor. Bonova Gençlik Parkı'nda ve Hatay Nokta Durağı'nda ise MHP binasında toplanan sivil faşistler ve polislerle eylem engellenmeye çalışılıyor.*



Susurluk Devlettir

Susurluk kazasının üzerinden üç buçuk ay geçti. Bu süre içinde Susurluk'un üzerinden kapatılması başlanmadı. Her geçen gün yeni pislikler ortaya çıkmaya devam etti. Devlet Susurluk'taki pisliklerini kapatmadı. Aralarındaki it dalaşı bütün hızıyla sürüyor. Bir yandan devletin temizle çıkarması için birtakım isimlerin harcanması göze alınmak zorunda kalınırken, öte yandan kontrgerilla çıktığı kadar kendine hizmet eden sadık uşaklarını elinden geldiği kadarıyla korumaya çalışıyor. Bunlardan, İstanbul DGM tarafından tutuklama kararı verilen Ziya Bandırmalıoğlu kontrgerilla çeteleri tarafından DGM salonundan açıkça bırakıldı. Devlet çetesinin şeflerinden İbrahim Şahin hakkında tutuklama çıktığı halde kendisi dalga geçer gibi önce bayramdan sonra gelirim dedi, sonra da herkesin gözünün içine baka baka Ankara sokaklarında dolaşıp kontracı arkadaşlarıyla görüşmelerini sürdürmeye, dolaşmaya devam etti. Kendisini yakalamakla görevli polisler tarafından korumalığı yapıp korunmaya devam ediyor. Tıpkı Abdullah Çatlı ve diğer kontrgerilla üyeleri gibi. Bu tavrılarda kontrgerilla hem kendisine sadık bir şekilde hizmet eden elemanlarını kolay kolay harcamak istemediği, koruduğu mesajı, hem de biz istersek teslim deriz istersek etmeyiz mesajı veriyor.

Bu ülkede yüzlerce kişi kontrgerilla tarafından öldürüldü. Bunlardan biri de gazeteci yazar Uğur Mumcu idi. Biz Mumcu'nun öldürülüşünden itibaren Mumcu'nun katilinin kontrgerilla olduğunu belirttik. Mumcu'nun cenazesinde bu gerçekçi tespiti pek rağbet etmeyenler Susurluk'tan sonra bu gerçeği kavramaya başladılar. Artık bugün kontrgerilla faaliyetleri içinde şu veya bu şekilde yer alanlar bu durumu itiraf etmeye başladılar. Bunlardan biri de Jandarma Astsubay Hüseyin Oğuz'dur. 18 Şubat'ta Susurluk komisyonuna verdiği ifadede Mumcu'nun devlet çetesi tarafından öldürüldüğünü belirtti. Keza PKK itirafçıları ve diğer birtakım anlatım ve araştırmalar bu doğrultuda.

Keza 88'de ANAP kongresinde Turgut Özal'a karşı suikast girişimi de aralarındaki it dalaşının bir sonucu olarak gerçekleşmişti. Özal'ın bu konuyu araştırmak için kurdurduğu komisyonun araştırmasında ateş eden Kartal Demirağ'ın bu işi örgütlü yaptığı sonucuna varıyor hatta bu araştırmayı yapan bir üye bu işi kontrgerilla yaptı diyor. Özal araştırmalarının ucunun kontrgerillaya vardığını görüyor ve araştırmayı

kesiyor. Yakın çevresine bu durumu açıklıyor ama üzerine gitmek işine gelmiyor.

Ama devlet bilinçli olarak bu konu üzerine gitmiyor.

"Biraz Eğlendik"

JİTEM'in Kürdistan örgütlülüğü içinde yer alan ve birçok kontra eylemi gerçekleştiren PKK itirafçılarından Murat Demir'in kontrgerillaya yönelik itiraflarında ismi geçen Erzurum İl Jandarma Komutanı Albay Offan Obuz da "konuştu". İtirafçı çete mensuplarıyla rakı sofrasında çok samimi kol kola resimleri de yayınlanmıştı. Bu durum karşısında Albay Offan Obuz da kedinden öncekiler gibi yalana başvurarak duruma "açıklık" getirdi. Bir zamanlar



kullandıkları itirafçıların anlatımlarıyla pisliklerinin ortaya çıkmasından rahatsız olan Albay Obuz yaptığı açıklamada "Zaman zaman DGM'den izin alarak itirafçı sanıklara yer gösterme yapıyorduk. Murat Demir de bunlardan biri. O gün çok yorulmuştuk, bekar evimde çocuklarla biraz eğlendik, hepsi bu." Zaten hep böyle olur. Bu anlatımın yalan olduğu, itirafçıların cezaevinde gösterilmesine rağmen sürekli dışarda oldukları ve kendilerine JİTEM şeflerince her türlü iş yaptırıldığı bilinen bir gerçektir. Bu olayda da durum aynıdır. Yaptıklarının itirafçıların anlatımı ve fotoğraflarla belgelenmesi karşısında suçluluğun verdiği telaşla konuşan albay Offan Obuz, çeteye bağlantısının olmayışını anlatırken, kendisinin çocuk çocuk babası olduğunu ve çete ile ilişkisinin bulunmadığını

belirtiyor. Sanki çete ile ilgilenenlerin hiç çocukları yokmuş gibi.

Kontrgerilla Çetesinin Şeflerinden Şahin Serbest Dolaşıyor

Susurluk'ta kontrgerilla devletinin çeteci yüzünün ortaya çıkmasıyla bir takım çete şefleri geri plana çekildi. Eski Özel Harekat Daire Başkanı Vekili İbrahim Şahin'in ilişkilerinin bir bölümünün aralarındaki it dalaşının etkisiyle ortaya çıkması ve Çatlı ile birlikte bir düğünde resimlerinin çıkmasıyla hakkında tutuklama kararı verilmişti. Faşist kontra şefi İbrahim Şahin Mehmet Ağar'ın kızının cenazesine katıldıktan sonra hakkındaki tutuklama kararıyla ilgili olarak bayramdan sonra teslim olacağını dair bir açıklama yaparak dürüst polis rolünü oynamaya başlamıştı. Ancak bayram sonrası İstanbul DGM'ye giden basın mensupları İ. Şahin'i boşuna beklediler. Çünkü İ. Şahin'in kendi yasalarına uyacağını bekleyenler yanıltmıştı. İ. Şahin cezaevi yerine Ankara sokaklarında dolaşmayı, diğer kontra elemanlarıyla buluşmayı

Kontrgerilla Çete Elemanları itiraflarını sürdürüyor

Kamuoyuna daha önce "Yüksekova Çetesi" olarak yansıyan ve JİTEM tarafından oluşturulan çetenin varlığı ortaya çıkınca ordu ve özel tim bu işin dışında tutularak sadece birkaç korucu ve PKK itirafçısı Kahraman Bilgiç için içindeymiş şeklinde iş kapatılmıştı. 18 Şubat'ta Susurluk Komisyonu'na ifade veren Jandarma Astsubay Hüseyin Oğuz, Yüksekova ya da Hakkari çetesi olarak adlandırılan çetenin Susurluk çetesinin bir devamı olduğunu belirtti. Devlet çetesinin boyutlarını Mehmet Ağar'a kadar dayandıran daha ilerisiyle bağlantı kurmak istemeyen, bu yönüyle de devleti aklamayı da hedefleyen Astsubay Oğuz'un bilgi vermemesi için ordu tarafından uyarıldığını avukatı Yaşar Altürk açıkladı. Astsubay Hüseyin Oğuz'un Komisyondaki itiraflarından;

-Yüksekova'da Abdullah Canan'ı Ankara'dan gelen iki kişi Tabur Komutanı Binbaşı Mehmet Emin Yurdakul'un emriyle öldürdü.



-Adam kaçırma, fidye isteme, duy. uyuşturucu ve silah kaçakçılığı faaliyetlerinde emir Tabur Komutanı Bin-

başı Yurdakul'dan geliyordu.

-Bir sığınakta 13 kilo eroin, 4 tabanca yakalandı. Yurdakul bu taban- calardan birini, Yüksekova Belediye Başkanının karısına hediye etti. Bundan sonra kendisine hemşerilik berati verildi.

- Hakkari Alay Komutanı Albay Hamdi Poyraz çuvala Suriye'ye silah gönderdi. Yüksekova Emniyet Müdürü Necati Gür de olaylardan haberdardı.

- Üç çobanın kaçırılması olayında ikisini Kahraman Bilgiç, birini Mehmet Emin Yurdakul'un kendisi "Öyle değil, böyle vurulur" diyerek öldürdü.

- Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ı örgütleyen Tuğgeneral Veli Küçük'tür. Bingöl'de MHP 11 Başkanlığı da yaptı. Çakıcı, Çatlı ve özel timciler bunlarla ekip halinde çalışır.

- Sedat Bucak ile tanışıyorlar. Bucak'ın uyuşturucu işinde olduğunu sanıyorum.

-Bu silsileyi devam ettirirseniz Mehmet Ağar'a varırsınız.

-Cem Ersever'i Ali Balkan'ın oğlu öldür-

KARANLIĞI DEVRİMİLE AYDINLATACAĞIZ

tercih etmişti. Ankara'da İstanbul plakalı son model mercedes araba Ankara, Gaziosmanpaşa'daki Kız Kulesi sokaktaki bir büroda 6 saat boyunca bir başka kontracı ile görüştüğünü tespit eden UBA çıkışta Şahin'e soru sormaya çalışırken, onun özel tim elemanlarınca korunduğunu ve araba değiştirerek hızla uzaklaştığını gördüler. Şahin'in 6 saat kaldığı büronun sahibi Şahin'in geçerken uğradığını söylüyordu muhabire. Kontrgerillanın hakim olduğu bir devlette bir kontrgerilla şefinin herkeşce bilinen ev ve büroları kullanması görüşmeler yapması, özel timcilerce korunması hiç şaşırtıcı değildir. Zaten kendi koruması ve kontra faaliyetleri içindeki arkadaşı Ziya Bandırmalıoğlu da DGM binası içinde iken hakkında verilen tutuklama kararından sonra binadan özel timcilerce kaçırılmıştı. O da İ. Şahin gibi dışarda dolaşıyor. Gelişmelere göre paşa gönülleri elverirse geçici de olsa cezaevine girmeyi göze alırlar ya da gerek duymazlar. Memlekette kontrgerilla devleti varken, yığınla kontrgerilla şefine hiçbir şey olmamışken İ. Şahin de hemen tıptı tıptı gelip kendi yasalarına uymadı. Bir zamanlar yasalar karşısında boynumuz kıldan incedir eprisinin koca bir yalan olduğu birkez daha ortaya çıktı.

Bucak'ın Devlet "Şevkati"

Susurluk "kahramanı" aşiret reisi, korucubaşı Sedat Edip Bucak, Siverek'teki konağında bir yandan devlet erkanını ağırlarken, diğer yandan basın mensuplarını sıraya koyarak "engin" düşüncelerini açıklayarak röportajlarına devam ediyor. Kontrgerillanın resmi temsilcileri kuyruğa girmişlerdi kendisiyle görüşmek, saygılarını iletmek için. Ne de olsa önemli bir kontrgerilla elemanıydı kendisi. Bucak'ı "ziyaret eden devlet erkanı arasında kimler yoktu ki; Siverek Kaymakamı A. Kadir Karataş, Jandarma Alay Komutanı Albay Emin Ünal, Siverek Jandarma Bölük Komutanı Yüzbaşı Hadi Büyükkaytan, İlçe Milli Eğitim Müdürü Esat Temiztaş Hava meydanı müdürü ve diğer asker ve sivil bürokratlar.

Sedat Bucak devletin resmi erkanının bu ilgisinden çok memnundu. Çünkü hep beraber Siverek ve Urfa bölgesinde uyuşturucu, silah kaçakçılığı başta olmak üzere her tür kontra faaliyetlerini sürdüren ekiptenler. Bu kontra dostlarından memnun olan Sedat Bucak devlet'e olan dargınlığını gizlememeye başladı. Öyleki devletin Abdullah Çatlı'yı kullandığını, Meral Çatlı, Oral Çelik ve Ağca'nın açıkladığını söyleme gereği duyuyordu. Devlete kırıncı çünkü devletin kullandığı A. Çatlı ile kendisinin arkadaşlığını suç saymaya başlamıştı. Bucak buna anlam vermekte zorlandığını belirtiyordu. Öyle ya madem suçtu neden kullanmışlardı. "Devlet için çalışmak şimdi mi suç" oluyordu diye soruyordu. Yani "dün devlet için çalışmak suç değildi de şimdi mi" suçtu. Üstüne üstlük S. Bucak kendisini devletin dışında tutmak bir yana devletin ayrılmaz parçası, olmazsa olmazı görüyordu.

Bucak'ın annesi "Müzeyyen Hanım"da devletin kendilerini kullanmaktan yana devletten çok dertli olduğunu gazetecilere belirtmiş. "Devlet bizi zorla korucu yaptı. Sedat'ın babası Hakkı Bey sağken, korucu olmadık. 1993'te babası öldükten sonra devlet yüzlerce kez kapımıza geldi. Sedat da koruculuğu kabul etti. Sonra başımıza gelmeyen kalmadı." *

Taksim'de İkibin Avukat Yürüdü



Bağımsız Yargı- Bağımsız Adalet istemiyle Taksim'deyürüyen İstanbul Barosuna bağlı ikibin avukat çeteler düzenini istemediklerini haykırdılar. Baronun penceresinden boyuna yazılan ve yere kadar uzanan "Bağımsız Yargı- Bağımsız Adalet" pankartları sarkıtılırken polis de tüm meydanı ablukaya aldığı gözlemlendi.

İstanbul Barosu'nun düzenlediği eylemde avukatlar Taksim İstiklal Caddesi'nde bulunan baronun önünde toplandılar. Ellerinde karanfillerle yürüyüşe başladıkları sırada sayılan

iki bini bulan avukatlar istiklal Caddesinden sloganlarla geçerlerken cadde boyunca pencerelere çıkan insanlar alkışlar sloganlar ve attıkları çiçeklerle destek verdiler. Yürüyüş boyunca "Hukukun Yolunu Açacağız", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganlarını atarak kirli siyasetten çetelerden arınmış bir ülke istediklerini, yargının sahiplerine bırakılmasını ve hukuk düşmanı Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın istifa etmesini istedikler. En önde Baro Yönetim Kurulu'nun "Hukukun Yolunu Açacağız" pankartıyla yürüdüğü eylemde

İstiklal Caddesi'ni baştan başa dolduran avukatların tüm kortejle Taksim Meydanı'na çıkabilmesirkırk beş dakika sürdü. Oldukça coşkulu geçen yürüyüşün ardından Taksim Anıtı'na karanfil bırakan avukatlardan Barolar Birliği Başkanı Avukat Esat Özgen yaptığı konuşmada ülkenin çetelerin mafyanın eline bırakılmayacağını, mafyacı çetelerin yer aldığı düzene mahkum edilemeyeceklerini ifade ederek "Ülkemiz sahipsiz değildir, hukukun yargının üstünlüğünü mutlaka sağlayacağız" dedi. İstanbul Barosu Başkanı Yücel Sayman ise baro adına okuduğu basın

açıklamasında ülkenin her gün hukuk ihlallerine uğradığını ve karanlık günlerden geçtiğini, düşüncenin zindana atılırken, şiddetin ve cinayetin vatanseverlik ölçüsü olduğunu belirterek, Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın tahrik edici davranışlarda bulunarak kamu vicdanını zedelediğini ifade etti. Avukat Yücel Sayman açıklamasını "Hukukun yolunu açacağız, hukukun güvencesi bizleriz" diyerek bitirdi. Okunan açıklamanın ardından dağılan avukatlar Taksim'de halktan büyük destek ve ilgi gördüler.*

BURSA'DA SUSURLUK PANELİ

Bursa Demokrasi Güçleri Susurluk Komisyonu tarafından 15 Şubat Cumartesi günü saat 14:00'te HADEP binası salonunda "Kontrgerilla ve Devlet" konulu bir panel düzenlendi. Daha önce aynı komisyon tarafından Susurluk'taki devlete karşı Bursa'da bir miting düzenlenmişti.

Bursa İHD Şube Başkanı Muhammed Kaya'nın yönettiği panele çeşitli kesimleri temsilen altı konuşmacı katıldı.

Panelde; Haklar ve özgürlükler Platformu adına gazetemiz çalışanı Zeynel Polat, İşsizlik ve Pahalılıkta Savaş Derneği

Başkanı Av. Ayhan Erkan, Kızıl Bayrak yazar Av İbrahim Ergü, Sınıf Sendikacılığı Hareket Başkanı Hakkı Gerçek, SİP adına Bursa İl Başkanı İsmail Şahin, ve Demokratik Haklar Platformu adına Yılmaz Cesur, panelde genel anlamda kontrgerilla ve devlet tarihi gelişimiyle birlikte ele alındı ve Susurluk olayı geniş bir şekilde konuşmacılar tarafından dile getirildi. Panelin son bölümünde dinleyicilerin sorduğu sorular panelistler cevaplandırdı. Saat 14:00'de başlayan panel saat 18:00'de sona erdi.*

Haklar ve Özgürlükler Platformu

"Çeteler Kan Dökmeye Devam Ediyor"

Karartma eylemi dolayısıyla yapılan gösterilerde Antalya'da polis tarafından dövülerek katledilen Celal Cankoru için Haklar ve özgürlükler Platformu yaptığı açıklamada Başbakan'ın, Adalet Bakanı'nın sözlü saldırılarının çetelere verilmiş bir katliam emri olduğunu belirtti. Halkın çetesi, mafyasız, kontrgerillasız, eşitlikçi, özgür ve temiz bir ülke istediğini ifade eden Haklar ve özgürlükler Platformu bu isteminden dolayı bugün halkın katledildiğini vurguladı.

Haklar ve özgürlükler Platformu pisliliği yalnızca devrimin temizleyeceğini söyleyerek temiz olanın devrimciler ve halk olduğunu ifade etti.*

KARANLIĞI DEVRİMİLE AYDINLATACAĞIZ

Yöre Derneklerinden Kazan'a Suç Duyurusu

"Düzenden Rahatsız Olduğumuz İçin Tepki Gösteriyoruz"

Yöre Dernekleri Platformu, Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın "Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık" kampanyasıyla ilgili söylediği sözlerle tepkilerini göstermek için Sultanahmet Parkı'nda Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği, Tokatlılar Kültür ve Dayanışma Derneği, Sivas Dayanışma Derneği, Zaza Kültür Derneği, Gürün Yardımlaşma Derneği gibi Alevi derneklerinin katılımıyla 20 Şubat günü bir basın açıklaması yapıldı.

Açıklamada; yıllardır ülkemizde toplumun her kesiminde devlet baskısının olduğunu ve bunun günümüzde saldırılarla devam ettiğini söylediler. Devletin ve siyasetin Susurluk'la birlikte ortaya çıkan kirliliğin üst boyutuna ulaştığı bu dönemde kendi çıkarları için "Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık" kampanyası eylemine karanlık yanlısı ve çıkar ilişkileri olanların çirkince saldırmaya başladığını söyle-

Yöre Dernekler platformu saldırılarını sürdürenlerden birisinin de Şevket Kazan olduğunu, farklı siyasal ve inanç

gruplarından milyonlarca insanın coşkuyla katıldığı eylemi küçük düşürerek gerici şeriatçı güçlerin Osmanlı tarihinin derinliklerinden gelen karalama kampanyalarını sürdürüp toplumu rencide ettiklerini belirttiler.

Yöre Dernekleri Platformu olarak
- Siyaset-polis-mafya üçgeninde gündeme gelen olayların suçluları ortaya çıkarılıp ve cezalandırılana kadar
- Yakılan yıkılan ve boşaltılan köyle- rin zararları karşılanana kadar



- Düşünce özgürlüğü için tüm sınırlandırmalar kaldırılana kadar
- Yargısız infazlar faili meçhul cinayetler son bulana kadar "Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık" artarak devam etmesini istediler ve Şevket Kazan için İstanbul Cumhuriyet Savcılığına suç duyurusunda bulunup Kazan ve Başbakanın istifasını istediler.*

Katil Kazan İstifa Etmelidir

Siyasi iktidar halkımızın değerleriyle oynamaya devam ediyor. Susurluk'la ortaya çıkan çürümüşlüğü su yüzüne çıkmasıyla halk düşmanları yeni saldırılarına devam ediyor. 93 yılında 35 aydınımızın diri diri yakmaların avukatlığını yapan Şevket Kazan, 96 yılında 12 insanımızın cezaevinde ölmesinin yine Diyarbakır'da 11 tutsağın katledilmesinin siyasi sorumlusudur. Işık eylemini değerlendiren çok korkmuş olmalı ki milyonlarca insanın gururunu rencide edecek açıklamalar yapmış. Toplumumuzun önemli bir kesimine hakaretler yağdırmıştır. Şevket Kazan bir halk düşmanıdır.

BEM-SEN Genel Merkezi
1 No'lu Şube
Anadolu Yakası Şubesi

ALEVİ DERNEKLERİNDEN KAZAN'A TEPKİLER

Tüm Halk Birlikte Mücadele Etmeli

Serpil Kemalbay (Pir Sultan Abdal Canlar Derneği İstanbul Şubesi Basın sözcüsü)

Yaklaşık üç ay önce devlet Susurluk'ta bir kaza yaptı. Tabi Susurluk bir milat değildir. Devletin mafyalaştığını, kokuştüğünü, çürüdüğünü biz her zaman söylüyorduk; Susurluk bunu görmeyen gözlere de göstermiş oldu. Susurluk bu denli devleti halkın gözünde teşhir ettikten sonra Şevket Kazan ve onun dahil olduğu Refahol hükümeti bu çirkinliğin bir parçası olarak olayın üzerini örtmeye çalıştı. Bu nedenle de bu şekilde mezhepsel bir ayrıma gitti. Şevket Kazan'ın kendi hitap ettiği bir kesim var. Onları hızla örgütlenen tepkiden uzakta tutmak için yani kitlelerinin mafyalaşan devlete karşı örgütlenmesini engellemek için mezhepsel bir ayrıma girişiyor. Bizim kesinlikle bu Susurluk gündemini devletin mafyalaşma gündemini atlamamız gerekiyor. Dini mezhebi ne olursa olsun tüm halkların birlikte mücadele etmesi gerekiyor.

Şevket Kazan'ın inanç özgürlüğüne yaptığı saldırıyla ilgili Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanı Selman Yeşilgöz'te yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

"Alevi olduğumuz için değil düzensizden rahatsız olduğumuz için esas tepkimizin nedeni bu"

Bu tip karalamalar Osmanlı'dan bu yana karanlık güçlerin toplumların kardeşliğine ve birlikteliğine yönelik saldırılardır. Bu Cumhuriyetin ilk yıllarında alevi toplumun inançları üzerindeki baskılar nedeniyle çeşitli evlerde toplanıp "cem"ler yapılırken devletin baskısıyla jandarma köye geldiğinde ışıkların kapatılması bir tedbir yönünde alınmıştır. Ama bunları topluma bu şekilde lanse edilerek rencide ediyorlar. Alevi toplumunda böyle bir anane yoktur. Bu birlikteliğimizin amacı özelde bu olmakla birlikte, genelde ise yalnızca Alevi olduğumuz için değil düzensizden rahatsız olduğumuz için esas tepkimizin nedeni bu ve tepkimizi gösterdik. *



Gazi Cemevi Başkanı Hüseyin Gülen'le yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

"Şevket Kazan Bu Mum ve Meşaleden Rahatsız Olmuştur"

Her şeyden önce bu Susurluk olayına insanlar mum yakarak ya da meşalesiyle cevap verebilmiştir. Şevket Kazan bu mum ve meşaleden rahatsız olmuştur. Ama bu meşaleler bir aydınlıktır. Yani Türkiye'nin aydınlık geleceğinin işaretidir.

Bu aydınlık eyleminden rahatsız olan Şevket Kazan şunu söylemiştir.



"Mum söndü oynuyorlar" insanların tepkisiyle karşılaştıktan sonra daha büyük bir gaafatı bulunmuş "ben Alevilerdeki mum söndüyü dememişim" diyerek Alevilerin tepkileriyle karşılaşmışlardır. Simdi Türkiye'de şu durumda demokrasi yoktur. BU şeriatı getirmek isteyen insanlar hiçbir zaman şu memleketi şeriatı getiremeyeceklerdir. Gerçek demokrasi er geç mutlaka gelecektir.

Şevket Kazan bu kelimeleri bilinçli olarak söylemiştir. Bilinçli olarak ayrımcılık yaparak kıskırtıcılık bölücülük yapıyor. Ben Kazan'ı istifa etmeye davet ediyorum. Bir an evvel istifa etmelidir*

Ardeşan ve Rize'de Özel Sayı Dağıtıldı

Çürüyen devletten hesap sormayadavamediliyor. Susurluk'taki çetelerden hesap sormak amacıyla 6 Şubat günü Ardeşan ve Rize merkezde HÖP imzalı pullamalar, bildiriler ve yazılımlar yapıldı.

DHKC Hesap Soruyor

Mersinbüromuzu 12 Şubat günü arayan bir kişi Mersin'in Cumhuriyet Mahallesi'nde "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım", "DHKC Hesap Soruyor" yazılımlarının yapıldığını ayrıca faşistlerin birpano gibi kullandığı birduvanın silinip DHKC yazıldığını söylediler. DHKC adına üstlenen kişi eylemlerinin

süreceğini söyledi.

Devrime Yürüyelim

14 Şubat günü büromuz arayan bir kişi Adana'nın Yeşilevler Mahallesi'nde "Pisliği Devrim Temizler, Devrime Yürüyelim" DHKC yazılı çok sayıda bildiri dağıtıldığını söyleyerek "Yaşasın DHKC", deyip DHKC ve DHG adına eylemi üstlendiler.

Antep'te Yazılımlar

Antep Düztepe, Yavuzlar, Hoşgör, Yukarıbayır, Şenyurt, Cumhuriyet mahallelerinde Devrimci Halk Güçleri tarafından "Dünya Devrim Şehitleri Ölümsüzdür, Devrim Şehitleri Yaşiyor, İrfan Barlık Yaşiyor, DHKC Savaşıyor" yazılımları yapıldı.*

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

16 Mart Halka Saldırıdır



HATİCE ÖZEN



CEMİL SÖNMEZ



MURAT KURT



HAMİT AKIL



A. TURAN ÖREN



BAKİ EKİZ



ABDULLAH ŞİMŞEK

**Saldırı öğrenci
gençlik nezdinde
tüm halkadır.
Katliamdan
sonra da faşist
terörün
tırmanarak
sürmesi bu
gerçeği açıkça
göstermektedir.**

Devrimci Gençlik ise faşistlerin tüm bu çabalarına karşı okulların açık kalmasını sağlamaya uğraşmaktadır. Faşistlerin tüm saldırılarına rağmen okulların güvenliğini almaya, öğretim görevleriyle ilişkilerini geliştirmeye ve okulların açık kalmasını sağlamak için kitlesel gösteriler yapmaya, etkinlikler düzenleyerek kamuoyu oluşturmaya çalışmaktadır. Çünkü okulların açık kalması, faşistlerin hergün biraz daha tecrit olmasını, devrimcilerin biraz daha örgütlenip güçlenmesini sağlayacaktır.

Kontrgerillanın ikinci taktiği ise, ülke çapında başlatıldığı kitle katliamlarına okullarda da hız vermektir. Okullara toplu olarak gidip-gelen devrimci-demokrat öğrencilerin üzerine bomba atarak, tarayarak sindirmeye çalışmak, buldukları, kullanabilecekleri en son yöntemdir. İşte bu yöntemi ilk olarak başarıyla uyguladıkları yer İstanbul Üniversitesi olur. İstanbul Üniversitesi faşist işgalin kınlanması için kıyasıya mücadele verilen İstanbul'daki önemli okullardan biridir. Dev-Genç'in kararlı, militan mücadelesiyle faşistlerin etkinliği giderek kınlanmaktadır. Polisin sağladığı onca desteğe, üniversite yönetiminin faşistlerin amaçlarına hizmet eden uygulamalarına ve yaptıkları her türlü saldırılara rağmen okuldaki etkinliklerini kaybettiklerini görmeye başlayan faşistler, tekrar denetim elilerine almak için kontrgerillanın desteğiyle bu katliamı gerçekleştirmeyi son çare olarak gördü.

Bu yanı sıra, 16 Mart İstanbul Üniversitesi'nde gerçekleştirilen saldırı ve katliam tekil bir olay değildir. Tüm ülkeyi halkı teslim almak için, ülke çapında uygulamaya sokulan, kitle katliamları ve provokasyonlar zincirinin ilk halkasıdır. Saldırı öğrenci gençlik nezdinde tüm halkadır. Katliamdan sonra da faşist terörün tırmanarak sürmesi bu gerçeği açıkça göstermektedir.

FAŞİST SALDIRI VE KATLIAMLAR TIRMANIYOR

16 Mart katliamının ardından faşist terör hızla tırmandırılmaya başlandı. Pazarlık, Adıyaman ve Malatya'da bombalı provokasyon eylemleri gerçekleştirildi. Pazarlık ve Adıyaman'da bombalı paketler hedefine ulaşamadı. Kahramanmaraş Pazarlık'taki bombalı paketin hedefi Alevi aşiret ileri gelenlerinden CHP İlçe Başkanı Memiş Özdağ'dı. Ancak, Ankara'dan gönderilen bombalı paket 14 Nisan'da hedefine varmadan postanede patlamıştı. Patlamada postanedekilerden bir kişi ölmüş, 3'ü ağır olmak üzere 4 kişi yaralanmıştı.

Malatya'daki bombanın hedefi ise Malatya Belediye Başkanı "Hamido" lakabıyla tanınan Sünni mezhepten Hamit Fendoğlu'ydu. Paket açılınca Hamit Fendoğlu yanında bulunan gelini ve torunuyla birlikte parçalanarak öldü. 17 Nisan günü gerçekleştirilen katliamın ardından faşistler "Hamido komünistler tarafından öldürüldü" söylentisini yaydılar. Kontrgerilla provokasyonla Alevi-Sünni çatışması yaratmaya

1978

Yılına
gelindiğinde,
halk faşist terör

ve baskıyla teslim almak isteyen faşizm gördüğü direniş karşısında saldırılarını giderek artırmaktadır. Kontrgerilla, sivil faşist hareketi kullanarak sürdürdüğü bu politikasını Mart ayında saldırılarını yoğunlaştırarak tırmaktadır.

Faşistlerin Mart ayında gerçekleştirdikleri saldırılardan bir bölümü şöyledir: Mart ayı başında Danıştay binasına patlayıcı atıldı. İstanbul'da, Haydarpaşa-Pendik arasında çalışan banliyö trenine sabotaj yapıldı. Yine İstanbul'da Eminönü-Adalar Seferi yapan vapurda, gemi görevlilerinden biri kanepesi altına konulmuş saatli bomba buldu. Aynı gün Ankara Tandoğan'daki bir anaokuluna patlayıcı madde konuldu. Bundan bir kaç gün sonra ise İstanbul'da Topkapı İETT Garajı'na konulan bombalardan biri patladı. Ertesi gün İstanbul Belediye Sarayı

ikinci kez bombalandı.

Saldırı ve katliamlarına hız veren kontra örgütü istediği biçimde bir katliamı ise ancak 16 Mart günü İstanbul Üniversitesi'nde gerçekleştirir.

NEDEN 16 MART, NEDEN İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ?

Dev-Genç 1977-78 öğrenim dönemine faşist işgalleri kırma kampanyasıyla başlamıştı. Kampanya çerçevesinde tüm okullara girilerek, her okulda mücadelenin yükseltilecek faşist işgallerin kınlanması hedeflenmektedir. Bu tüm okullarda gelişen toplu tavır faşist hareketin beklediği bir gelişmedir. Geçmişte polislerin desteğiyle ve yaptıkları bir kaç faşist saldırıyla okulları boşaltıp işgal ederek, denetimlerine alma planları bozulmaktadır. Devrimcilerin okulları terk etmeme tavrı gelişmeleri, faşist saldırılara karşı direnişi yükseltmeleri faşistleri zor durumda bırakır. Eski

rahat dönemleri sona ermiştir. İlk defa böyle toplu bir direnişle karşılaşan faşistler işgal ettikleri yerleri ellerinde tutmak için direnirler. Ancak bunun yeterli olmadığını görünce yeni taktik arayışlarına yönelirler.

Bu taktiklerden biri özellikle güçlerinin zayıf olduğu okulların kapatılmasını sağlamaktır. Böylece bu okullardaki kadrolarını diğer okullarda kullanarak güçlerini büyütme olanağı bulabilmekteydiler. Devrimcilerin ise böyle bir taktiği kullanabilmesi pek mümkün değildir. Çünkü, kendi okuluna dahi girenken engellenen devrimcilerin başka okullara girebilmesi hepten imkansız gibidir. Polis desteği alan faşistler ise bunu çok rahat kullanabilmektedir.

Bu amaçla faşistler 1977-78 öğrenim döneminde özellikle çok güçlü olmadıkları okulları kapatmak için yoğun bir saldırı başlattılar. Okullar bombalanmakta, okul yönetimleri tehdit edilmekte, öğretim üyeleri vurulmakta, yaralanmaktadır.

KARANLIĞI DEVRİMİLE AYDINLATACAĞIZ



çalışıyordu. Bir kaç gün öncesinde de faşistler Malatya'da 3 solcu öğrenciyi katletmişlerdi. 18 Nisan günü kıskırtma daha sistematik olarak sürdürüldü. CHP'lilere, Alevilere ait işyerleri, TÖB-DER ve TİM-DER'in lokalleri yakılıp, yıkıldı. Aynı gün üç Alevi lise öğrencisi daha ölü bulundu. Valilik sokağa çıkma yasağı koymasına rağmen faşist saldırılar 19 Nisan günü de sürdü.

21 Nisan'da Hamido'nun cenazesine Milliyetçi Cephe Hükümeti'nde yer alan bütün parti liderleri katıldı. Cenazeye katılan Türkçe en büyük tezahüratı görüyordu. Provokasyon ilk adımı amacına ulaşmıştı. Sünni kesimi büyük ölçüde MHP etrafında toplamayı başarmışlardı.

Katliamdan sonra ise Adalet Partisi (AP) Hamido'nun Türkçe'nin politikalarını eleştirdiği bu nedenle AP'den ayrılarak CHP'ye geçmeyi düşündüğü öğrenilecekti. Üç ayrı yere gönderilen bombalara aynı özellikleri taşıyordu. Katliamdan sonra bombalı paketi gönderen kişi olduğu gerekçesiyle Ülkücü Gençlik Demeği Eski Başkanı Muharrem Şemsek gözaltına alındı. Şemsek suçlamaları reddedince serbest bırakıldı. Ancak daha sonra 1980 yılında itiraflarda bulunan MHP'li Ali Yurtaslan bombalı paketlerin Muharrem Şemsek'in sorumluluğunda Ankara'da Fen Fakültesi Atom Araştırma Merkezi'nde yapıldığını açıkladı.

16 Mart katliamıyla birlikte tırmanışa geçen faşist terör sadece bu olaylarla sınırlı kalmadı. Malatya'da uygulamaya sokulan provokasyon aynı günlerde birçok il ve ilçede de hazırlanıyordu.

4 Nisan'da Maraş'ta kahvehane bombalayıp, tarayarak bir kişiyi katlettiler.

6 Nisan'da Tokat'ta gösteriler

yaparak CHP'lilere ait işyerlerini tahrip ettiler.

Muş'ta bildiri dağıtan devrimcilere 500 kişilik bir grupla saldırarak bir öğrenciyi şehit ettiler, işyerlerini tahrip edip, 3 okula ve bir karakola baskın yaptılar. Bir subay, iki er, beş kişiyi yaraladılar. Malatya'da saldırıların başladığı günlerde Elazığ'da bir öğrenciyi katlettiler.

20 Nisan'da Erzurum'da üniversitede ve daha sonra şehir

merkezinde saldırıya geçtiler. Birçok araç ve binayı tahrip ettiler.

23 Nisan'da Azeri-Kürt çatışması yaratmaya çalıştıkları Kars'ın Iğdır İlçesinde bir faşistin cenaze töreninden sonra gösteriye başladılar. Gösteriyi saldırıya dönüştürerek içlerinde TÖB-DER ve CHP binalarının da olduğu 200'den fazla işyeri ve evi tahrip ettiler.

Kontrgerilla terör stratejisini Anadolu'da, kırsal bölgelerde mezhep

ve Kürt-Türk çatışması yaratma üzerine otururken, büyük şehirlerde bombalama ve katliamlarla birlikte, sansasyon yaratacak eylemlere yöneldi.

7 Nisan 1978'de İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Anayasa Kürsüsü Doçenti Server Tanilli İstanbul Suadiye'de evine giderken silahlı saldırıya uğradı. Ağır yaralanan Tanilli ölmedi ancak felçli kaldı.

12 Nisan sabahı Ankara Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisi (Yükseliş) öğrencilerinin okula toplu olarak gittikleri yol üzerine bir arabaya yerleştirdikleri bombanın patlaması sonucu 20 kadar öğrenci yaralandı. Bombanın erken patlaması çok büyük bir katliamı engelledi. Yarım saat daha geç patlasaydı, bombanın patladığı yerde en az binbeşyüz-ikibin civarında öğrenci toplanmış olacaktı. Bu katliam girişiminden önce de okula toplu olarak giden öğrenciler Emek'te taranmış ve bir öğrenci katledilmişti. Yine aynı günlerde ODTÜ Rektör Yardımcısı ve 2 öğretim görevlisinin evlerine patlayıcı atıldı ve aynı gün bir öğrenci daha katledildi.

Faşistler, yine Nisan ayı içinde Trabzon'da Karadeniz Teknik Üniversitesi Öğretim Üyesi Doçent Akın Önalp'in çalışma odasına bomba attılar.

Balikesir'de Yüksek Talebe Yurdu'nu tarayarak bir öğrenciyi, Manisa'da Saruhan İsak Çelebi Köyü'nde CHP'li bir köylüyü, Ankara'da CHP'li Cebeci Muhtar'ını, Kütahya Yurdu önünde bir işçiyi,

İstanbul'da bildiri dağıtan bir gruba açtıkları ateş sonucu iki seyyar satıcıyı, Adana'da iki kişiyi katlettiler.

PATLAYICILAR ORDU MALI

Ülkücü faşistlerden ve MHP'nin Çevikel yakalan-dıktan sonra konuşmasını engellemek ve kaçırmak için uğraştığını, bu konuda kendisine de Muhsin Yazıcıoğlu ve Abdullah Çatlı tarafından talimat verildiğini, talimat doğrultusunda cezaevine giderek Çevikel'le görüşüğünü söylemektedir.

Yurtaslan itiraflarında, MHP'nin Çevikel yakalan-dıktan sonra konuşmasını engellemek ve kaçırmak için uğraştığını, bu konuda kendisine de Muhsin Yazıcıoğlu ve Abdullah Çatlı tarafından talimat verildiğini, talimat doğrultusunda cezaevine giderek Çevikel'le görüşüğünü söylemektedir.

**Kontrgerillacı
Yüzbaşı
Mehmet Ali
Çevikel**

16 Şubat 1978'de yapılan aramada emekli komando yüzbaşı Mehmet Ali Çevikel'in Ankara'daki evinde ordu mali mühimmat bulunur. O günlerde bu olay Çevikel'in "anarşistlere patlayıcı madde sağladığı" şeklinde açıkla-

nır. Yapılan sorgusu sonucunda "11 kişinin daha gözaltına alındığı ve emekli yüzbaşının Ermeni gizli örgütleriyle ilişkisi olduğu" açıklanır.

8 Mart'ta dönemin içişleri Bakanı CHP'li İrfan Özyayın'lı, "Yüzbaşının Mamak'taki babasının evinde TNT kalıpları, el bombaları, dinamit fitilleri ve füyüelerin ele geçirildiğini, Çevikel'in İstanbul'daki askeri birliklerden sahte evrakla 5 sandık içinde 250 tahrip kalıbı aldığını" açıklar. Çelikel tutuklanarak cezaevine gönderilir. Ama hemen her zaman olduğu gibi olay burada kapanır.

Bu olaydan kısa bir süre sonra 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi katliamı gerçekleşir. Ali Yurtaslan yaptığı itiraflarda katliamda kullanılan patlayıcıların Çevikel tarafından sağlandığını söylüyordu. İstanbul'a patlayıcıları Abdullah Çatlı getirmişti. Yapılan araştırmalar Yurtas-

lan'ın itiraflarının doğru olduğunu gösterdi. Katliamda kullanılan patlayıcıların ve daha sonra İstanbul'da MHP'ye ait yerlerde ele geçirilen patlayıcıların Mehmet Ali Çevikel'de yakalanan "Amerikan TNT'si" denilen patlayıcılarla aynı olduğu ortaya çıktı.

Ortaya çıkan bu ilişkiler katliamların kontrgerilla merkezinden planlandığını ve hazırlıklarının önceden yapıldığını, MHP'nin, sivil faşistlerin kontrgerilla örgütlenmesinin bir parçası olduğu gerçeğini çok açık bir şekilde gösteriyordu. Devrimciler bu gerçeği onyıllardır anlatıyor. Ancak onyıllardır anlatılan, anlatılmaya çalışılan gerçeği Susurluk çok daha açık ve net olarak gözler önüne serdi. Her pis işte olduğu gibi 16 Mart katliamını gerçekleştirenler de Susurluk'takilerdi. Kontrgerillaydı, kontrgerilla devletti. *

Oportünizmin ve revizyonizmin tüm uzlaşma, ikircikli tavrına rağmen, provokasyona gelmeme adına faşistlerle çatışmaktan kaçınma tavrılarına rağmen Devrimci Sol'un 78 yılından itibaren ortaya koyduğu kararlı, militan silahlı mücadele hattıyla faşist plan bozulmaya başladı. Devrimciler faşist saldırılar karşısında savunmadan çıkarak karşı saldırılarla faşistleri bölgelerden, mahallelerden, okullardan söküp atmaya başladılar.

PROVOKASYONLAR, KATLİAMLARLA HALKI TESLİM ALAMADILAR
Katliamlar, provokasyonlar Nisan

ayından sonra da hızlanarak sürdü. Yüzlerce provokasyon düzenlediler, binlerce devrimci, demokrat, yurtseveri katlettiler, ancak halk teslim almayı başaramadılar. Teslim olmanın, boyun eğmemenin tek yolu vardı, direnmek, mücadele etmek, savaşmak.

Devrimciler de böyle davrandıkları için, halk devrimcileri sahiplendiği ve direnişte yer aldığı için teslim alamadılar. Oportünizmin ve revizyonizmin tüm uzlaşmacı, ikircikli tavrına rağmen, provokasyona gelmeme adına faşistlerle çatışmaktan kaçınma tavrılarına rağmen Devrimci Sol'un 78 yılından itibaren ortaya koyduğu kararlı, militan silahlı mücadele hattıyla faşist plan bozulmaya başladı. Devrimciler faşist saldırılar karşısında savunmadan çıkarak karşı saldırılarla faşistleri bölgelerden, mahallelerden, okullardan söküp atmaya başladılar. Oportünistlerin ve revizyonistlerin tüm yaygaralarına rağmen halk silahlı mücadeleyi, silahlı mücadele verenleri sahiplendi. Solün tüm dağınıklığına ve parçalanmışlığına rağmen anti-faşist mücadelede yer alarak teslim olmayı reddetti. 12 Eylül'e gelindiğinde MHP'nin planları büyük ölçüde bozulmuş, gücünü yitirmeye başlamış, çoğu yer ve bölgede savunmaya geçerek ayakta kalma mücadelesi vermeye başlamıştı.

16 MART KATLİAMINA TEPKİLER, HALK DEVRİMCİLERE SAHİP ÇIKIYOR

Katliamda yaralananlar hastaneye kaldırılır kaldırılmaz 2 bin civarında öğrenci İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi amfisinde toplanır. Toplantıda Dev-Genç işgal kararını açıklar. Yan kapıdan Merkez Binaya geçilerek içerideki polisler kovulup işgal başlatılır. Katliamı duyan öğrenciler ve halk akın akın İstanbul Üniversitesi'ne gelmektedir. Liseli, ortaokullu öğrenciler, öğrenci aileleri, işçiler, memurlar, her meslekten halk Üniversiteye akmaktadır. İşgal

Komiteye gelenleri okula yerleştirir. Bir süre sonra binanın her tarafı dolunca gece yansından sonra bahçede ateşler yakılarak buralarda da toplanılmaya başlanır.

Bütün gece boyunca hazırlıklar yapılır. Bildiriler basılır, pankartlar yazılır. Şehitlerin resimleri çizilir, yaka kokartları hazırlanır. İstanbul Devrimci Gençliğin yaptığı en büyük işgallerden biridir. Ertesi gün İstanbul tarihinin görebileceği en büyük anti-faşist gösterilerinden birini yaşar. Sabah Dev-Genç yürüyüş kortejini düzenler. En önde şehitlerin aileleri ve okul arkadaşları, onların arkasında Dev-Genç pankartı altında tüm birimleriyle Devrimci Gençlik yer alır. Ardından diğer gençlik örgütleri, sendikalar, baro ve meslek odaları, çeşitli meslek kuruluşları ve demokler yürüyüş kortejinde yerlerini alırlar. Binler Sirkeci'ye doğru yürüyüşe geçer.



Kortej Sirkeci'ye vardığında, meydan bir anda dolar, ama kortejin bir ucu hala üniversitedir. Konuşmalar yapılır. İlk gelenler çekilirken meydan yeni gelenlerle tekrar dolar. Tekrar konuşmalar yapılır. Ancak gelenler hala bitmez ve meydan üçüncü kez dolar. Bir kez daha konuşmalar yapıldıktan sonra devrim andı içilir. Katliamdan sonra kapatılan okul açılır açılmaz 16 Mart katliamının öfkesiyle mücadele azimlerini bileyen devrimciler faşistleri okuldan atarak okuldaki faşist işgali sona erdirirler.

Katliam tüm ülkede, sadece devrimci-demokratlar değil, faşistlerin dışında hemen herkes tarafından nefretle karşılandı. Tepki ve protestolar İstanbul'u aşarak tüm ülkeye yayıldı.

17 Mart günü bütün Yüksek okullarda boykotlar, direnişler başladı. Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi önünde toplanan 10 binin üzerindeki öğrenci katliamı protesto etti. Siverek'te 5 bin, Gölçük'te 2 bin kişinin katıldığı gösteriler yapıldı.

19 Mart'ta tepkiler daha da yoğunlaştı. İstanbul'da 40, Ankara'da 24 demokratik kitle örgütü katliamı protesto eden bildiriler yayınladı. Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DISK) 20 Mart günü 2 saat iş bırakarak faşist saldırıları ve katliamı protesto edeceğini açıkladı. Demokratik kitle örgütleri, demokler

üyelerini ve tüm halkı 20 Mart günü "Faşizme ihtar" eylemine katılmaya çağırıldı.

Halk Düşmanları Katliamdan Sonra da Düşmanlıklarını Sürdürüyorlar

20 Mart'ta genel eylem kararı çıkması üzerine, o güne kadar katliam hakkında doğru dürüst tek kelime söylemeyenler, başta hükümetteki Ecevit olmak üzere, karşı-devrimci güçler eylemi kırmak için harekete geçtiler. Faşist saldırılar devrimciler ve yurtseverlerin dışında CHP üyelerini bile hedef almışken, birçok CHP üyesi faşist saldırılarla katledilirken Ecevit bu anti-faşist eylemi yasadışı ilan ederek, eyleme katılanları işten atmakla tehdit etti. Türk-İş eylemi "işçiler üzerinde oynanan oyun" diye nitelerken, TISK

Cezaevleri de kendi cephelerinden direnişe katılırken, İstanbul ve Ankara Barosu avukatları dava duruşmalarına girmediler. Memurlar iş bırakarak eyleme katıldı. Bağımsız sendikalardan ve Türk-İş'e bağlı birçok sendika şubelerinden eyleme destek geldi.

Eyleme yaklaşık olarak 1 milyon kişi katıldı.

Kontrgerilla alçakça gerçekleştirdiği bu katliamla gençliği, halkı korkutmayı, sindirmeyi hedeflemişti ama gelişmeler beklediği gibi olmadı. Aksine katliam anti-faşist güçlerde faşizme karşı nefreti ve mücadele azmini büyüttü. Güçleri birleştirdi ve eyleme döndürdü.

16 MART'IN KATİLLERİ SUSURLUKTADIR, SUSURLUKTAKİLER HALA İŞBAŞINDA

16 Mart katliamının katillerini, sorumlularını devrimciler o günden biliyorlardı. Katiller faşistlerdi, kontrgerillaydı, devletti. Yani Susurluktakilerdi. Susurluk'taki kaza bu gerçeği halkın gözünde daha da netleştirdi. Onlar tam 30 yıldır işbaşındaydılar ve bugün de başımızda duruyorlar.

Halk teslim almak, köleliğe boyun eğdirmek için 80 öncesinde polisin desteğinde daha çok MHP'yi, sivil faşistleri kullandılar. Binlerce devrimci, ileri, demokrat, yurtseveri katlettiler, sakat bıraktılar, halk birbirine düşman etmek, birbirine kırdırmak için provokasyonlar düzenlediler. Bugünse aynı şeyleri kontrgerilla devlet, farklı kontra örgütleri, polisi, askeri, özel timi, korucusu, itirafçısı, mafya çeteleri... vb. ile yapıyor. Ancak bu hep böyle gideceği anlamına da gelmiyor. Emperyalizm gerekli gördüğünde, kontrgerilla gerekli gördüğünde sivil faşistleri tekrar devreye sokacaktır. Bugün yedekte bekletilmekte, eskiye göre çok küçük çaplı da olsa yaptıkları saldırılarla gelecekte alabilecekları rollerine ısındırılmaktadır.

16 Mart katliamını yapan kontrgerilladır, bugün katliamları gerçekleştirenler, infazları, kayıpları, faili meçhulleri yapanlar yine aynı kontrgerilladır. 16 Mart'ın faileri bugün işbaşında hala katletmeye, kaybetmeye, halkı birbirine kırdırmak için provokasyonlar düzenlemeye devam ediyor.

16 Mart'taki katliama devrimciler, demokratlar, emekçi halk direnerek, teslim olmayarak, mücadelesini büyüterek cevap verdi. Bugün de halka yapılan zulmün, katliamların, kayıpların, faili meçhullerin hesabını sormak 16 Mart'ın ardından gelişen direniş, mücadele azmini bugüne taşımaktan geçiyor.

16 Mart'ların hesabını sormak, yeni 16 Mart'lar yaşamak istemiyorsak bizim de yapabileceğimiz tek şey var: Direnmek, mücadele etmek, savaşmak, savaşı büyütmek ve başımızdaki Susurluk belasını sonsuza dek tarihe gömmek. 16 Mart şehitlerinin ve o günün mücadelesinin bize bıraktığı miras budur. Bu mirasa layık olalım. *

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

12 MART GAZİ KATLIAMI

Katledilen ve Direnen Halktı, Katleden Devletti, Yani. Susurluk'takiler...

Katillerse hala ellerini kollarını sallayarak dolaşiyor. Onları halkın üzerine ateş ettirenlerin yakalayarak, yargılaması beklenemez elbette. Devlet kontrgerilla devleti, hukuk kontrgerilla hukukudur.

Karanlığın içinden çıkıp gelen katiller, geride Halil Dede'nin cansız bedenini bıraktıktan sonra yine karanlığa dahiylorlar Korkuyorlar, yaptıklarının suç olduğunu biliyorlar, halk görmesin, tanımasın istiyorlar. Ama boşuna, hesaplar tutmuyor. Zifiri karanlıklar bile kimliklerini saklamaya yetmiyor. Daha Susurluk yaşanmamıştır ama halk Susurluktakileri o günden görüyor, katilleri tanyor. Katiller polistir, kontrgerilladır, devlettir.

Katliam haberi dalga dalga yayıldı Gazi Halkı İsmetpaşa Caddesi'ne akıyor. Kalabalık büyüdükçe öfke de büyüyor. Büyüyor, büyüyor ve Gazi'den dışarı taşıyor. Öfkeli tüm İstanbul'u, tüm ülkeyi sarıyor.

Radyolardan, televizyon ekranlarından ki alt yazılardan katliam haberini duyanlar evlerinden dışarı fırlıyorlar. Gazi'de tanıdıkları olanlar telefonlara sarılıyor. "Belki" diyorlar "doğru değildir, yanlış haberdur." Düşmanı yakından tanıyanlar ise katilin kimliği hakkında hiç tereddüte düşmüyorlar. Onları Maraş, Sivas, Çorum katliamlarından tanyorlar, çoluk çocuk, yaşlı, hasta, hamile demeden şişleyerek, keserek, yakarak Maraş'ta yaptıkları katliamdan tanyorlar. 12 Mart'ta İstanbul Üniversitesi'nden çıkan gençlerin üzerine sıktıkları kurşunlardan, attıkları bombalardan tanyorlar. Kürdistan'da kelle avcısı özel timciler kestikleri kelle, kulakla, oydukları gözle gösteren fotoğraflarından tanyorlar.

DHKC'liler ise katilleri çok daha yakından tanyorlardı. 12 Temmuzlar, 17 Nisanlar ve daha onlarca katliam dipdiri hafızalarda yaşıyordu. Daha yakında Bağcılar'da, Sultançiftliği'nde yaptıkları katliamların kanı kurumamıştı. Ve hiç tereddüt etmedi DHKC'liler, ne talimat, ne emir beklemediler. Katliamın failleri belliydi, hedef belliydi, yapılması gerekenler belliydi. İstanbul'un dört bir yanından Okmeydanı, Nuretepe, Alibeyköy; Armutlu, Gültepe, İkitelli, Ümraniye'den, kimi yerden halkla birlikte toplu olarak, kortejlerle yürüyerek, kimi yerden bulabildikleri araçlarla, kimi yerden üçer, beşer, onar kişi, kimi yerden tek tek aktılar Gazi'ye. Gün

mücadele günüydü, gün tüm kaygıları, hesapları bir kenara bırakıp düşmanla açık savaşı göze alma günüydü, gün düşmandan hesap sorma günüydü. Düşmanla hesabı olanlar aktı Gazi'ye. Gazi zulme karşı başkaldırısın, isyanın adı oldu. İsyân yayıldı dalga dalga, Gazi İstanbul, İstanbul Gazi oldu. Yayıldı tüm ülkeye.

SUSURLUKTAKİ KATİL KUZUPOSTUNDA GAZİ'DE

Yıl 1996 3 Kasım, Susurluk. Televizyonlar Susurluk'ta kamyona çarpan bir Mercedesin kaza haberini veriyor. Biraz sonra kazada ölenlerin ve yaralıların isimleri açıklanıyor. Yaralı kurtulan Sedat Bucak. DYP milletvekili, korucubaşı. Genel olarak pek tanınan biri değil. Milletvekili olduğunu bilen bile pek az insan vardır. Diğer Abdullah Çatlı, faşist katil. Eskiler iyi bilir ama genç kuşaklar da onu pek tanımaz. Bir diğeri ise Hüseyin Kocadağ. İşte bu isim Gazi direnişini yaşayan, ayaklanmayı yakından izleyenlerin hemen hatırlayabileceği bir isim. Parti-Cepheliler ise onu daha öncesinden İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı olduktan sonra, Bağcılar ve Sultançiftliği'ndeki infazlardan tanyorlar. Sonra ayaklanma sırasında

Gazi'de görüldü. Susurluktaki Hüseyin Kocadağ ismi hafızalarda tekrar Gazi'deki ayaklanmayı canlandırıyor.

Öfke İstanbul'un dörtbir tarafından yollara, caddelere akıp Gazi'ye doğru yol alırken Gazi'de düşmanla çatışma devam etmektedir. Sayıları ikibini bulan halk düşmanı ininde kıstırmıştı. Karakol'un önüne kurdukları cılız barikatın ardında tir tir titreyen karakolda görevli işkencecilerin imdadına panzerlerle gelen çevik kuvvet yetişiyor. Halk tanyorlar, panzerlerle saldırıyorlar. Ama kaçmıyor kimse, inadına taşlarıyla yürüyorlar düşmanın üzerine. DHKC'liler yine en önde çarpışıyorlar. Taşlarıyla karşıyorlar düşmanın kurşunlarını. Gençler bedenlerini siper ediyorlar panzerlerin önüne. Yaralananlar, gözaltına alınanlar oluyor. Düşman saldırıyor, panzerler ilerliyor halkın üzerine ama panik yok. Çatışarak, barikatlar kurularak geri çekiliyor. Düşman yükleniyor, ilerliyor. Tam duruma hakim olduğunu zannettiği anda yanıldığını anlıyor. Tam bir sokak savaşı. Halk eline geçirdiği taş, tuğla, tahta parçası ne varsa silah yapıp yükleniyor düşmana. Bu sefer geri çekilme sırası polislerde. Panik halinde inlerine çekiliyorlar. Cadde artık direnişçilerin denetiminde. Barikatlar güçlendirilmeye başlanıyor. Ateşler yakılıyor. Genç, yaşlı, çocuklar barikatların ardında. Düş-

man tekrar ilerlemeyi deniyor. Ama direnişin kararlılığına çarpıyor. Barikatta patlayan tüple paniğe kapılıyor. Ateş ederek geri çekiliyor.

Saat gece yansıma geçmiş. Düşman artık saldırmaktan vazgeçiyor. Yenilgiyi kabul etmiş. Direnişçiler barikatlarını sağlamlaştırarak, yeni barikatlar kurarak, nöbetçiler bırakıp Gemi'ne doğru geri çekiliyorlar. Cemevi'nin çevresi kalabalık, içerisi de tıklım tıklım girecek gibi değil. Gazi'li akın etmiş gelmiş. Parti Cepheliler ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar. Bu arada "Hüseyin Kocadağ" ismi geçiyor. Parti Cepheliler bunun ne işi var burada diye düşünüyorlar. Düşünce, "Kontrgerilla Defol", "Bağcılar Sorumlusu", "Devrimcilerin Katili", "Hesap Soracağı" haykırışlarına ve tepkiye dönüşüyor. Katliamın sorumlularından olan bu katil Dernek Yöneticileriyle aynı masaya oturmuş konuşuyorlar. Kısa bir süre sonra ise DHKC taraftarları tarafından kovularak dernekten çıkarılıyor.

Daha sonra çok şey söylendi onun hakkında, burjuva basını övgüler düzdü. Neymiş "Kocadağ da Aleviymiş, Alevi kanı akmasını istemiyormuş, katliama karşıymış" vb. Hatta İstanbul'daki görevinden alındıktan sonra da "Gazi olaylarında amirleriyle anlaşmazlığa düştüğü için görevden alındığı" söylendi. Kimine göre de o bir "solcu" ydu. Ama devrimciler için Hüseyin Kocadağ'ın ne olup olmadığı, Gazi'ye ne için geldiği de açık ve netti. O eli devrimci kanına bulaşmış, infazların başındaki kontrgerillanın bir katiliydi. Kürdistan'da özel Tim'de görev yapmıştı. Peki Özel Tim ne yapıyor? Halka karşı savıyor. Devrimcileri, yurtseverleri, halkı katli ediyor. Kelle avcılığı yapıyor. O bu işleri yapmış, bu işleri yapanları yetiştirmiş, eğitmişti. Yani o halk düşmanı bir katildi.

Düşman sinsi, kurnaz davranıyor. Katliamla halkı sindireceğini, teslim alabileceğini zannetti. Ama evdeki hesap çarşıya uymayınca, beklemediği bir direnişle karşılaşınca, Alevi kimliğinden yararlanılarak, direnişin kırılması için Kocadağ Cemevi yöneticilerini ikna etmeye yollanıyor. Kocadağ'da büyük ihtimalle planlayıcılarından biri olduğu katliamın ardından, bu sefer de kuzu postuna bürünerek katliama karşı büyüyen tepkiyi engellemek için Gazi'ye geliyordu. Susurluktaki kaza çok daha açık bir şekilde bu gerçeği tüm halkın gözünde daha da netleştirdi. Gazi katliamının sorumluları Susurluktakilerdi. Hüseyin Kocadağ bir kontrgerillacıydı ve hakettiği cezayı kaza sonucu da olsa bulmuştu.



KARANLIĞI DEVRİMİLE AYDINLATACAĞIZ

KONTRGERİLLA ÜMRANİYE'DE

Tarih 15 Mart 1985. Ümraniye'nin emekçi halkı Gazi'den yayılan isyan ateşi-ne sessiz kalmıyor. Bir gün önce 5 bin kişiyle yapılan gösteriden sonra 5 Mart'ın sabahı yeni bir gösterinin hazırlıklarına tanık oluyor.

Birlik Mahallesi'nde toplanmaya başlayan halk saat 11.00 civarında 1 Mayıs Mahallesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Kortej "Gazi Halkı Yalnız Değildir", "Kahr olsun Faşizm", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla 1 Mayıs Mahallesi'ne vardığında yol boyunca katılanlarla sayı, 10 bini aştı. Sloganlarla 1 Mayıs'a gelen halk buradan Göztepe'deki Şahkulu Sultan Dergahı'na doğru yürüyüşünü sürdürdü. E-5 karayoluna çıkmadan kortejin önu polis barikatıyla kesildi. Devrimcilerin ısrarla barikatı aşma çabasına rağmen, Ale-vi demekleri yöneticilerinin uzlaşmacı tutumu barikatların aşılabilemesini engelledi. Barikatlar fiili olarak zorlanmadan kit-le geri döndü.

Gösterinin başladığı noktaya yaklaşıldığında polis yine barikat kurarak kitlenin önünü kesti. Ancak bu kez daha fazla sab-redemedi halk. Uzlaşmacıların araya gir-mesine fırsat verilmedi. Gazinin isyan ateşi sardı ortalığı. Öfke, taş sopa oldu



yadı polislerin üzerine.

Ama düşman kalles. Göğüs göğüse çarpışmaya cesareti yok. Geri çekilip kaçarken, bu kez ateş açıyordu halkın üzerine. Yakındaki 30 Ağustos ilköğretim Okulu'nda ve inşaatla pusuya yatmış katiller ölüm kusuuyordu. Ama kaçmadı Üm-

raniye'nin emekçileri, dağılmadılar. Ümraniye de bir Gazi olmuştu artık. Barikatlar kurulmaya başlandı hemen. Barikatların kurulduğunu gören katiller bir kez daha yenildiklerini anlayarak gerilerini de 9 şehit, yüze yakın yaralı bırakıp inlerine geri döndüler.

Halk Katilleri Tanıyor

Katiller pusuya yattıkları yerde kendilerini saklamaya çalışsalar da halk görmüştü onları. Yabancı değillerdi, kimlikleri iyi biliniyordu. Aynı bölgede daha önce görev yapan polislerdi. Biri "Ülkücü Turan" olarak tanınan sivil polisti, diğeri Apo... adıyla tanınıyordu. Bir diğeri ise işkenceci olarak bilinen Ümraniye Karakolu'nda görevli polis Ahmet...

Polisler inlerine çekilince yerini bu se-

fer askerler aldı. Askerlerin halka saldırması ve uzlaşmacıların da bunu fırsat bilerek tekrar sahneye çıkması etkisini gösterince halk saat 21.00'e geldiğinde barikatları kendiliğinden boşaltarak evlerine dönüyordu.

KATİLLER HALA ARAMIZDA

Katillerse hala ellerini kollarını sallayarak doluyor. Onları halkın üzerine atış ettirenlerin yakalayarak, yargılaması beklenemez elbette. Devlet kontrgerilla devleti, hukuk kontrgerilla hukukudur. Bunun en somut örneği bugün Susurluk olayında yaşıyoruz. Emri verenler, bin operasyonları gerçekleştirenler, yüzlerce, binlerce insanı katledenler hiçbir şey olmamış gibi ortalıkta doluyorlar. İbrahim Şahin resmi korumalarıyla "kaçak" geziyor, gazeteciler yerini buluyor ama devlet "bulamıyor". Üzerine devletin resmi görevlilerinin ifadeleri olmasına, aleyhinde onlarca maddi kanıt bulunmasına rağmen Kontra şefi Ağar hala çalım satarak doluyor. Biri güya DGM'den kaçıp kayıplara karışıyor.

Herkesin gözü önün de dansıklı doğuş oynayıp halkla alay ediyorlar. Ama elbet bu kervan hep böyle yürümez, yürümeme, yürümeceğini göstermeliyiz. *

SUSURLUK BASINI, GAZİ BASIM

Burjuva basın, Susurluk'tan bu yana oynadığı rolle tüm eski günahlarını unutturmak istercesine "iyi ki medya var" sloganıyla, kendisine dönük bir aklamla kampanyası sürdürüyor. Ama bu basın, katillerin yanında halka karşı oynadığı rolün, üstlendiği misyonun müzehalirini yapmıyor, bunun muhasebesine istisnalar dışında girmiyor.

Kontrgerilla nasıl devlet haline, iktidar gücü haline geldi? Katiller, infaz mangaları nasıl böylesine pervasızlaştı? Burjuva basın bunda nasıl bir rol üstlendi. Bu sorunun cevabını bulmak için, yüzlerce, binlerce örnek bir yana, Gazi örneğine bakmak yeterli.

Katliamı Kim gerçekleştirdi: Kontrgerilla yaptığı katliamın ardından çeşitli basın kuruluşlarını arayarak eylemi değişik örgütler adına üstleniyordu. Bu üstlenme kimi yerde İBDA-C (İslami Büyük Doğu Akıncılar Cephesi), kimi yerde TİT (Türk İhtikam Tugay), kimi yerde PKK ya da Devrimci Sol Oluyordu. Ancak eylemi "sol"un yapmış olabileceğini göstermek daha çok işlerine gelmiş olacak ki, ertesi günkü kimi gazeteler provokasyonu "PKK"nın yaptığını, kimi gazetelerse "Devrimci Sol"un yapmış olabileceğini yazıyordu. İçişleri Bakanının açıklaması da bu yöndeydi nasıl olsa. **Nahit Menteşe** Silahlı saldırıyı kimin yapmış olabileceği sorusuna kontrgerillanın ağzından "PKK de olabilir, İBDA-C veya Dev-Sol da olabilir. Tüm ihtimalleri değerlendireyoruz" diyordu. Bunun inandırı-

ıcı olmayabileceğini düşünenler ise daha muğlak ifadeler kullanıyordu. En makbul görülenler ise "Provokasyon", "Karanlık Güçler", "Yunan Parnası" vb. ifadelerdi.

Burjuva basın ayaklanmayla birlikte "Bu Hain Tuzağa Düşmeyeceğiz" şeklinde ortak bir başlıkla çıkmıştı. *Hürriyet*, *Milliyet*, *Sabah* gazeteleri bu ortak başlık altında halkı "sağduyu"ya çağıran ortak bir metin yayınladılar. Pekî "hain tuzak" kimin tuzağıydı? Burjuva basın bu sorunun cevabı olarak Gazi'de direnen devrimcileri gösteriyordu.

"Halk öfkesini sokağa döktü: Polis sanki suçlu gibi sindi. Halkın öfkesini yönlendiren kışkırtıcılara bile karşı koyamadı. Olayları bü-yütmeden yatıştırarak başarıyı gösteremedi..."

Bu vatani kan gölüne dönüş-türmek isteyen, insanları birbirine kırdırmak için çırpınanlar var" 14 Mart 1995 tarihli *Hürriyet* Gazetesinde **Tufan Türeç** böyle yazı-yordu.

15 Mart 1995 tarihli *Hürriyet* Gazetesinde **Öfay Ekşi**... **Bu olaylar huzurumuzun ve laik cumhuriyetimizin iç düşmanları ile yurdumuzun dış düşmanlarını bilerek veya bilmeyerek yaptıkları işbirliğinin sonucudur. Onları kışkırtmak amacıyla düzenlenen bu alçakça suikastları, sabotajları kullanıp kışkırtarak çıkar-mak isteyenler böyle ortamlarda çokfaal olurlar**" derken;

"Devletin elinde, hızla tırmanan terör olaylarının ardında Yunan gizli servislerinin olduğu-nu gösteren belgeler var" diyordu

Sabah ertesi günkü manşetinde. Kontrgerillanın yalanıydı. Ve on-lar hiç sorgulanmaksızın bu yalan-ları halka taşımakla meşguldüler.

Kimisi de **Müliyeten Yavuz Donat**ın yaptığı gibi başkalarının açıklamalarından alıntılar yapıp aktararak, kendi düşünce ve ni-yetlerini de böyle açıklamış olu-yorlardı Yavuz Donat 15 Mart ta-rihli yazısına "Devlet Bakanı Nec-mettin Cevheri şöyle diyor" diye-rek giriş yapıyor ve Necmettin Cevheri'nin neler söylediğini an-latıyor. **"Gün gibi aşkar, iki olay-**

kendisinden alyorlardı.

Polis Havaya Ateş Ediyor, Ama Hernedense Havadaki Kuş Yerin Yerdeki insanlar dliyor

Burjuva basın da ayaklanma-dan korkmuştu. Yıllardır söyledik-leri yalanlar tutmamış, halk, onla-rın hergün yeni baştan aklayıp yı-kadıkları devlete yönelmişti. Halk öfkesini devlete karşı ayaklanarak gösteriyordu. Onlarsa kokmuş düzenlerini kurtarmak zorunday-dılar. Yalan makinelerini bu kez de Gazi için işlettiler. Burjuva ba-sının şimdi "temiz toplumu, te-miz siyasetçi" kesilen başyazarla-ri, o günlerde halka karşı pislik



da organize... Önce 'ikinci olay' organize edilmiş. Yani karakol baskını... Kahveyi tarayacaksin ki karakol baskını olabilir. Kahve tarama ile karakol baskını arasında 18 dakikalık süre bunun ka-nunı değil de nedir?"

Evet, herkes katliamın ardın-da bir provokatör anyordu. Elbet-te ortada bir provokatör vardı. Or-tada bir katliam olduğuna göre ol-ması da gerekirdi. Ancak burjuva basın provokatörü bulmak için gösterilen adresi provokatörlerin

yağdırıyorlardı.

Burjuva basın ve TV kanalları-nın Gazi katliamı ve ayaklanması-na ilişkin haberleri yansıttığında, yorumlarında ortak nokta yalan ve çarpıtmaları. Öylesine rezil, öylesine yalancı ve suç ortağıydı-lar ki, TV kanalları polisin halkın üzerine hedef gözeterek ateş edi-şini gösterirken aynı anda spiker "polisin havaya uyan ateşi açtı-ğını" söylemekteydi. Yeni Yüzyıl Gazetesi ise İçişleri Bakanı **Nahit Menteşe'nin** "Polis ateş etmedi"

açıklamasını yayınlıyordu. Basın ve televizyonlar, Gazi olayları sı-ra-sında, bizzat kendi muhabir ve kameramalarının polis tarafın-dan küfürlerle dövlüsüne bile ses çıkarmayacak kadar düşün-leşmişlerdi.

Devrimciler gazetelerinde oklarla işaretleyip "İşte provoka-tör" diye yayınladılar. Hiçbirinin okları **Ayhan Çarkın'ları**, **Ercan Ersoy'ları**, **Hüseyin Kocadağları** göstermedi. Kameraları, objektif-leri binlerce kişinin arasındaki "provokatörleri" bulup çıkarı-yordu ama, nedense gözleri önünde halkın üzerine ateş eden kontrge-rilla katillerin yakından bir fotoğ-rafini çekebilmek mümkün olmu-yordu. Kameralar, objektifler on-ların yüzüne dönünce çalışmaz oluyordu.

Ama işte Susurluk hepsini si-linmez bir okla işaret etti.

Evet şimdi, o gün halkla bir-likte direnen devrimcileri hedef gösteren, halkı katleden katillerin suçlarını örtbas etmeye çalışanlar bugün de aynı mı düşünüyor-su-nuz? Ayhan Çarkın'ların, Ercan Aksoy'ların Gazi'de ne aradıklarını merak etmiyor musunuz? Görgü tanıklarının "Katliamı yapanların resmi polis otosu korumasında uzaklaştıkları" şeklindeki ifadeleri hala polisi karalamaya yönelik propaganda mı olarak görüyor-su-nuz? Katliam öncesi ve sonrasında polislin ortalıkta görülmemesi size hala olağan mı geliyor? Poli-sin infaz, katliam yapmayacağını hala savunabiliyor musunuz? Evet bu sorulan cevaplamak duru-mundasınız? Yoksa bugün yaptı-ğınız "temiz toplum, temiz siya-set" yaygaralarının sizi paklamaya yetmez. *

KARANLIĞI DEVRİMİLE AYDINLATACAĞIZ

16 Mart İstanbul Üniversitesi 12 Mart Gazi Katliamı UNUTTURMAMAKTAN HESAP SORMAYA

19 78'in 16 Mart'ında İstanbul Üniversitesi önündeki katliama sessiz kalmayan ve 1994'ün 12 Mart'ında Gazi'deki kontrgerilla saldırısına ayaklanarak cevap verenler, Susurluk'taki devletten daha o günden hesap sormaya başlamışlardır;

16 Mart, yalnızca üniversitenin önüne atılan bombayla sınırlı kalsaydı sadece bir katliam olarak hatırlanacaktı. 12 Mart 1995'ün Gazi'sinde emekçiler saldırıya ayaklanmayla cevap vermeselerdi, her şey onlarca örneği olan bir "kahve tarama"dan ibaret bir vaka olarak polis kayıtlarında unutulup gidecekti belki de.

Ama onlar unutulmadı. Oligarşinin tüm çabalarına karşın ne 16 Mart'ın ne Gazi'nin dosyası kapatılmadı. Ne 16 Mart, ne Gazi, halkın belleğinden silinemedi. Onları Türkiye tarihinde böylesine özel bir yere koyan; onlara unutulmadık kazandıran, gerçekte, her iki saldırının da halk tarafından CEVAPSİZ bırakılmış olmasıdır.

Bu yanıyla da daha o günlerden çetelerden, kontrgerillalardan hesap sormanın yolunu göstermişlerdir.

16 Mart katliamının hemen sonrasında "protesto" eylemlerinde yüzlerce insan gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi. Ama oligarşi protestoları durduramadı. Tersine protestolar, olması gerektiği gibi gençlikten taşarak halkın tüm kesimlerinin katıldığı bir eylemliğe dönüştü... Sonraki yıllarda da özellikle üniversitelerde 16 Mart katliamını unutturmak için büyük bedeller ödendi... 86'larda, 87'lerde ve izleyen yıllarda 16 Mart katliamını protesto eylemleri adeta gençliğin belleği oldu...

12 Mart'taysa Gazi halkı bir saldırıya protesto ederken, düşmanın daha vahşi bir saldırısıyla yüz yüze geldi. Ama genlemedi. Protesto edilen saldırıdan daha büyük bedeller ödeme pahasına ayaklandı, günlerce isyanını sürdürdü.

Onlar sessiz kalınmasına izin vermediler.

Onlar büyük bedellerle unutturmazlar.

UNUTTURMAMAK bugünün de görevidir.

Ama bugünün görevi artık bundan da daha fazlasıdır;

Bu görev, HESAP SORMAKTIR.

Tüm halk güçleri, 12 ve 16 Mart'ın yıldönimlerinde hesap sormak için bir araya gelmelidir. Yapılacak eylemlerin biçimleri nasıl olursa olsun, artık onun muhtevası "protesto" olamaz. Katiller bellidir artık. Fail bellidir. Artık yapılacak şey, hesap sormaktır.

Hesabın sormanın yüzlerce biçimi var elbette. Attığımız bir slogan da hesap sormaktır. Taşadığımız bir pankart, alanlara onbinlerle çıkmamız da hesap sormaktır. Katilleri halkın şiddetiyle cezalandırmak hesap sormaktır. Ama bunların hiçbiri de hesabın bütünüdür sormak olmaz.

Hesabın bütünü asıl faili sanık sandalyesine oturtabilmekte sorulur; yani devleti.

16 Mart'ın faileri, sorumluları olarak Mustafa Doğanlar, Muhsin Yazıcıoğlu'lar, Reşat Altaylar; Gazi'nin faileri, sorumluları olarak Ayhan Çarkınlar, Ercan Gürsoylar, Mehmet Han Tokuçlar, Necdet Menziler, düzenin mahkemelerinde değil, halkın katıldığı bağımsız yargı organlarına yargılanmalıdır. AMA YETMEZ. Onların yargılanması yetmez. Onlardan sorulacak hesap 16 Mart'ın, Gazi'nin

hesabına denk değildir.

HESAP DAHA BÜYÜKTÜR. Düzen zorda kaldıkça, zorunlu kaldıkça dün de yapmıştır, bugün de yapacaktır; bir kaç "memur" kurban edilerek dosyalar kapatılır, bağımsız mahkemeler böyle karar verdi denilir. Oysa, ne 16 Mart, ne de Gazi, üç beş polisin, sivil faşistin düzenlediği katliamlar değildir.



Doğrudan bombayı atanın, kahvehaneleri tarayanın kimler olduğu da belirleyici değildir; elbette onlar da suçludur ve hesabını vereceklerdir, ama yöneteni, planlayıcı, gözyümanı soruşturduğca, failin çok daha yukarılarında bir yerde olduğu çıkar karşımıza. "Yukarılar" bizzat devletin kendisidir. Örneğin 12 Mart 1978'den bu yana iktidar olup da bu olayı aydınlatmayan tüm düzen partileri de sorumlu ve suçludur. Peki bu geçen süreçte kimler iktidar oldular?

Ecevit, Demirel, Erbakan ve Türkeş 78-80 arasında iktidar oldular. 16 Mart katliamı açığa çıkarılmadı, tersine yeni 16 Mart'lar yaşandı... 80'den itibaren generaller üç yıl boyunca doğrudan iktidar olup yönetti ülkeyi. 16 Mart katliamının ne sanıklan, ne planlayıcıları yakalanmadı... Özal ve ANAP iktidar oldu. Failler yine karanlıkta kalmaya devam etti. Demirel, Erdal İnönü, Deniz Baykal, Tansu Çiller,

Mesut Yılmaz, Necmettin Erbakan tekrar tekrar oturdular iktidar koltuğuna. Hiçbirinin aklına ne 16 Mart geldi, ne ondan önceki 1 Mayıs 1977'ler, ne de sonraki yılların katliamları... Çünkü bu katliamların kontrgerilla planlamış ve uygulatmış. Kontrgerilla ise, bu sayılan, sıralanan isimlerin de içinde oldukları, tabii oldukları devlet örgütlenmesinden başka bir şey

değildi bu ülkede. Failler korundu, kollandı, ödüllendirildi, yeni katliam görevleri verildi... Ve ülkemizde kan akmaya devam etti. Halka karşı saldırılar sürdü, ve 12 Temmuzlara, 17 Nisanlara gelindi. Köylerde katliamlara gelindi. Gazi'lere gelindi... Hesap büyüktür.

Halkın öfkesi, halkın eylemi de sorulacak hesabın büyüklüğü kadar büyük olmalı.

HESAP SORMAK ÖNCE BİRLEŞMEK TIR.

Bu hesabı sormayan, sorulmasını istemeyen, sorulması için alanlara çıkmayan, çetelere karşı değildiler. Çetelere karşı olduğunu söyleyen, çetelerin işlediği tüm suçların hesabının da sorulmasını istemelidir.

Bu hesabın sorulmasının temel koşullarından, dolayısıyla hesap sorma isteğinin temel göstergelerinden biri çeşitli halk kesimlerinin, siyasal çevrelerin, demokratik örgütlerin güçlerini bir araya getirmesidir. Bundan geri

durun, hesabın sorulmasının en temel koşullarından birinin yerine getirilmesinin de önünde engel oluyor demektir. Bu ise, doğrudan ve açıkça hesap sorma isteğinin samimiyetini tartışma konusu haline getirir. Sorulacak hesap, ya da farklı bir ifadeyle bu hesabın sorulması doğrultusunda bir hareketin geliştirilmesi halkımızın geleceği açısından tayin edici önemdedir. Bunun önüne çıkarılacak bir engelin de en az bunun kadar önemli olması gerekir. Eğer ki, engel olarak gösterilen bu öneme sahip değilse, orada hesap sorma isteğinden, halkın talebine sahip çıkma tavrından daha başka kaygılar var demektir.

ARTIK GÜNLER HESAP SORMA GÜNLERİDİR.

7 gencimizi İstanbul Üniversitesi önünde bırakmışız. Gazi'de onlarca canı toprağa vermişiz. Ve üstelik 16 Mart gibi, Gazi gibi benzer birçok olayda daha onlarca, yüzlerce, binlerce canımızı vermişiz. Suçları devletin korumasında dolaşarak, hala yetkili yerdeler. Bir halk nereye kadar dayanabilir buna? Bir insan nereye kadar dayanabilir? Ne olursa olsun, isyan etmeyim, devlete asi gelmeyim diyen, böyle bir adaletsizlikle iç içe yaşayan sorununda halk olarak da, insan olarak da çürür. Hesap sormak, adalet istemek, 16 Mart'ın, Gazi'nin hesabını sormak halk olmaaktır. İnsan olmaaktır. Çürümeye, çürütülmeye karşı direnmektir.

Bu ülkede hesap sormanın düzen içi tüm yollar tıkanmıştır. Düzenin ne mahkemeleri ve ne de parlamentosu artık adaletin yerini bulacağı yerler değildir. Ama onlara mahkum değiliz. Çok çeşitli taleplerle sürdürebiliriz bunu; halkın katıldığı, demokratik kurumların katıldığı bir yargılamadır öncelikle talebimiz. Bunun ötesinde ise, bu hesap söyle ya da böyle sorulacaktır. Halkın kendi iktidarındaki kendi mahkemelerine kadar uzanacak gerekirse. Ama sorulacak!

16 Mart'ın, Gazi'nin ve daha onlarca 16 Mart'ın ve Gazi'nin hesabını istiyoruz. Ve bu hesabı soracağız. Bu halkın hesabıdır. Bu insanlığın hesabıdır. *

16 Mart'ta Katillerden Hesap Soralım

TÖDEF/İYÖ-DER'in "16 Mart katliamının sorumlularının gençlik olarak biz yangılayalım" çağrısıyla 17 Şubat Pazartesi günü toplantı düzenlendi. Toplantıya Kaldıraç, Ekim Gençliği, Yeni Demok-



rat Gençlik, Devrimci Mücadeleci Gençlik, Yurtsever Gençlik, SİPLİ öğrenciler, İÜ-DER gibi gençlik örgütlenmelerinin yanında Nakliyat-İş, Sağlık Emekçileri Sendikası, Bem-Sen Genel Merkez, Bem-Sen 1 Nolu Şube, Genel-İş 2 nolu Bölge, Marmara TİYAD, İşçi Hareketi Gazetesi, Halkevleri, Sosyalist İşçi, Mücadele Birliği Platformu, Haklar ve Özgürlükte- Platformu katıldı.

Toplantıda "Katliamlar tüm demokrasi güçlerinin sorunudur. Bunun için gençlik olarak, halk olarak birlikte hareket etmeliyiz." denile-

rek 16 Mart günü katliamın yapıldığı yerde kitlesel bir basın açıklaması yapılmasında görüş birliğine varıldı. 12 Mart Gazi, 30 Mart Kızılder ve Halepçe katliamlarının aynı günlere denk düştüğü ve faillerinin kontrgerilla olduğu belirtildi. 16 Mart günü, halka karşı yapılan saldırıların kitlesel olarak protesto edildiği, hesap sorulduğu bir gün olmalıdır denilerek, 16 Mart öncesi okullarda, işyerlerinde, mahallelerde kampanya çalışmasının sürmesi; radyo programları, paneller, gazete ilanlarıyla çağrılar yapılması gerektiği belirtildi. Toplantı sonunda oluşturulan komisyonla bir sonraki toplantıda ise eylem takvimi belirlenecek.

Örgütlenme aşamasında gençliğin yoğun olarak çalışacağı bu kampanyaya "bizi çeteler yönetemez" diyen siyasi partiler, sendikalar, meslek odaları, sanatçılar, aydınlar, dernekler ve demokratik kitle örgütleri aktif olarak katılmalıdır. Gençlik, öğretim elemanlarını, aileleri başta olmak üzere geniş kesimleri yanına katmayı hedeflemelidir. Hem de devletin pis yüzünün ortaya çıktığı bu süreçte katliamın yıldönümü daha görkemli geçecektir. Zaten bugünden bazı sendikalar iş bırakmayı gündemine aldı bile. Mahallelerde çetelere karşı yapılan karartma eylemleri gün gün artıyorken, halk inisiyatifleri geliştireyorken başka türlü düşünülemez. En genis en güçlü katılımın nasıl sağlanacağı düşünülmektedir hareket edilmelidir.

Tüm bir halk olarak gençliğe yönelik kontrgerilla saldırılarının en boyutlusu olan 16 Mart'ta tepkimizi, Susurluk'taki devlete olan öfkemizi haykıralım ve sokaklara inelim. Sorun sadece gençlikle sınırlı değildir. 16 Mart'ta gençliği katledenenler daha sonra gecekondularda, Kürdistan'da katliamlar düzenlediler, aydınları katlettiler.

İşte bu yüzden halk olarak güçlerimizi birleştirdim, tüm sol çevreler olarak 16 Mart'ın hesabını daha güçlü sorulması için gücümüzü kullanalım. *

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

Mücadelenin içinde iki biçimde yer almak mümkündür; **birincisi**, düzende bir şeyler bizi rahatsız ediyordur ve sadece bununla sınırlı bir karşı çıkma ihtiyacı hissederiz **veya ikincisi**, bu düzenle topyekün bir karşıtlık içindeyizdir, yıkıp yerine halkın devrimci iktidarını kurmayı isteriz, bunun için çalışırız.

Birincisi yalnızca **muhallif** olmaktır, muhalifliğimizin siyasal çerçevesi demokratlıkla çizilir. İkincisi ise **alternatif** olmaktır, siyasal çerçevesi devrimci olmaktır.

Demokrat tepki duyar, kısmen karşı çıkar ama sağlam bir alternatif yoktur. Geleceğe güvenle ve belli bir netlikle, bu netliğin ürünü olan bir kararlılıkla yürümenin rahatlığını taşımaz. Kimi şeylere karşıdır. Kimisine ise değil... **"Karşı"** olduklarının çapı çoğunlukla kendi küçük dünyasıyla sınırlıdır. **Devrimci** ise en azından daha netleşmiş bir hedefe sahiptir. Net olmanın getirdiği bir kendine güven ve kararlılık taşır. Karşı olmayı, kendi yaşadıklarıyla sınırlı düşünmez. **Ayrım** ilk olarak burada başlar.

Bir dönem "ünlemler demokrat" diye bir deyiş vardı. Deyişin kaynağı Devrimci Yol çevresinin çıkardığı ve logosunda "Demokrat" yazan bir dergiydi. Bu ismi tercih edişleri rastlantısal değildi. Onlar devrimcilikten vazgeçmiş, "demokrat"lıkta karar kılmışlardı. Soldaki esas konularıyla teorik-ideolojik bir bulanıklık yaratmaya çalışıyor olsalar da bu kavramla aslında sol bir hizmet yapıyorlardı. Evet, devrimcilik ve demokratlık, bir yanı sıra birbirine yakın gibi dursa da bir diğer yanı sıra birbirinden oldukça uzak şeylerdi.

Mücadelenin içinde iki biçimde yer almak mümkündür; birincisi, düzende bir şeyler bizi rahatsız ediyordur ve sadece bununla sınırlı bir karşı çıkma ihtiyacı hissederiz **veya ikincisi**, bu düzenle topyekün bir karşıtlık içindeyizdir, yıkıp yerine halkın devrimci iktidarını kurmayı isteriz, bunun için çalışırız.

Birincisi yalnızca **muhallif** olmaktır, muhalifliğimizin siyasal çerçevesi demokratlıkla çizilir. İkincisi ise **alternatif** olmaktır, siyasal çerçevesi devrimci olmaktır.

Demokrat tepki duyar, kısmen karşı çıkar ama sağlam bir alternatif yoktur. Geleceğe güvenle ve belli bir netlikle, bu netliğin ürünü olan bir kararlılıkla yürümenin rahatlığını taşımaz. Kimi şeylere karşıdır. Kimisine ise değil... **"Karşı"** olduklarının çapı çoğunlukla kendi küçük dünyasıyla sınırlıdır. **Devrimci** ise en azından daha netleşmiş bir hedefe sahiptir. Net olmanın getirdiği bir kendine güven ve kararlılık taşır. Karşı olmayı, kendi yaşadıklarıyla sınırlı düşünmez. **Ayrım** ilk olarak burada başlar.

Devrimci kendisi için istediği

DEVİRİMCİ VE "DEMOKRAT"!



Susurluk'taki devlete demokratça değil, devrimci tarzda tavır almamız.

herşeyi halkı için de isteyen bir kişiliktir. Bu tercih ideolojik, kültürel sonuçlar yaratır. Bencilliği güzel yarınlar için elinin tersiyle itmiştir. Ancak bu bir "fedakarlık" değil, daha özgür, bağımsız, adaletli bir geleceğe yürümekten dolayı bir doğallıktır devrimci için. Devrimci düzenin içinde kendisine sunulmuş (!) yaşamdan vazgeçmeyi "fedakarlık" olarak görmez. Düzen içi yaşamdan vazgeçmek bir fedakarlık değildir. Çünkü düzende sunulan (!) yaşam insana layık değildir. Ekonomik durumu iyi olduğunda bile onu bir ahlaki dejenerasyonla, vicdanının sesine kulak tıkamak zorunluluğuyla, başkalarını şu ya da bu biçimde ezmek, horlamak şartlanmışlığıyla kuşatılmıştır. İçinde bulunduğu fiziki-ekonomik koşullar çok iyi de olsa, köken itibarıyla küçük burjuva bir yapıya da sahip olsa, bir tercihle devrimci mücadeleye katılmış olmak, savaşın bir parçası olmak bu kuşatılmışlıktan kurtulmaktır, dolayısıyla bir mutluluk ve onur kaynağıdır devrimci için.

Bütün bunlar devrimciyle demokratin ideolojisini, hayatı kavrayışını da farklılaştırır doğallıkla. Bu farklılık kendini çalışma tarzına da yansıtır.

Demokrat muhaliftir, ancak etkiye tepki verir. Devrimci ise yılanı kendisine dokunmasını beklemeyi. Devrimciye göre, ona dokunmayan yılan da yaşamadır. Bu ayırım yüzündendir ki, demokrat hep geç kalandır, geç harekete geçendir. Fazla uzun vadeli düşünmeyi de sevmeyi. Günlük düşünmek, günlük tahliller ona yeter.

Devrimci, herşeye karşı çözümleyici anlamda sorgulayıcıdır. Yaşamdaki her zorluk anlaşılabilir ve

çözümenebilir devrimci için...

Demokrat bolca yakınlı. Olumsuzluklara ilişkin bolca tesbit yapar. Devrimcinin işi şikayet etmek, tespit etmek yerine sadelikle çözüm bulmaktır.

Ana ayırım noktası da buradadır işte... **"Muhallif olmak"** veya "hedefe yürümek"... Hedef "devrim" ise düşmanın saldırı dönemlerine göre veya nasırlı basılmasıyla mücadele hızımız, hırs ve istediğimiz değişmez. Hedef, düşmanın her düzeyde, her biçimde gerilemek, ezmek ve yok etmektir. Hedef halka dayatılan her türlü sinmişliği, ikiye bölme, reddetmek, onuru, insanlığı ayağa kaldırmaktır. Görev çok yönlüdür, hedef büyük ve bir o kadar da istenilecek, hırsla sevicecek olan devrimin kendisidir. Hedef zafer olduğu için devrimci kendi kişiliğinde ve çevresinde de burjuva ideolojisine, düzene karşı inili ufaklı zaferleri örgütler.

Devrimci günlük yaşamında da "devrimci"dir. Atılımlara açıktır. Eskiye yıkıp yeniyi öğrenmeye-geliştirmeye açıktır. Devrimin insanın dönüşmesi olduğunu bilerek titizce işler yaşamı.

Demokrat, devletin karşısında hakkını arasa da, hatta bu hak için bir eylemin içinde de olsa halka karşı sürekli bir bağlılık duymaz. Emek vermez, döndürmeyi sevmeyi. Aradığı hak onun için kişiselleşmiştir ve halkın kurtuluşunun istediği fedakarlığı kavramamış ya da böyle bir fedakarlıkta bulunmayı bireysel varoluşuna aykırı görmektedir. Bunun içindir ki, halka önderlik edemez.

Devrimcilik tam bir gönüllülük ve halkı ezen, halka layık olmayan, devrimi engelleyen her şeye karşı düşmanlıktır. Halkı ezen, gerileten her türlü anlayış, davranış, kültür ve

kurumla uzlaşmanın uzağında kalabilmektir.

İşte bu noktada devrimcilikle demokratinin biraz birbirine karıştığı noktadır. İddialarla pratik arasındaki farktır. Devrimci olunduğu iddiasına rağmen, demokratça düşünmek, demokratça bir yaşam ve çalışma tarzına sahip olmak, ne yazık ki sıkça rastlanan bir durumdur.

Geleceği örgütlemeye iddiasına sahip bir devrimci olduğu halde, halkı örgütlemekten, halk için çalışmaktan uzak duran, bundan hoşlu duymayan kişi konumu-durumu ne olursa olsun esasında demokratça biçimlenmiştir. Demokratça biçimlenen bir devrimci, iddiasına rağmen, devrimci yaşamı bürokrat bir düşünüş ve tarzın dar dünyasına sığdırmaya çalışır; bu yüzden de zaferi örgütleyecek güç, cesaret ve yaratıcılığı taşıyıcısı olamazlar.

Devrimci saflarda bu düşünce ve davranış tarzını reddetmek, bu karışıklığa son vermek durumundayız.

Devrimci, Bir Çalışma Kahramanıdır, Tuttuğunu Koparır; Halkın güvenini isteyen her devrimci, halka "peşinden gelmediği" için kızmadan önce, o emeği ortaya koymalı ve o güvene layık olmalıdır. Çalışmaktan bezmiş, devlet dairesi bürokratları gibi işten kaçmaya yer arayan biri, halkın kurtuluşu bayrağının taşıyıcısı olamaz. Halkta sevgi ve saygı ve güven yaratamaz.

Bir devrimcinin görevi, misyonu büyüktür ve bu misyonu yüklenerek olan insandan, o görevin hakkından gelecek güce, cesarete, bilgiye ve yüreğe sahip olmasını ister. Soyut bir cesaret ve kararlılığa sahip olmak bir şey ifade etmez. Düşmanın her hamlesine karşılık vermek, boşluğundan faydalanmak, barikat diktiği yerde o barikatı yıkacak kararlılık, enerji ve yaratıcılığı göstermek, halkımıza halkı yönetmeye layık olduğumuzu göstermek zorundayız. Bize işi gördüğünde korkan, sızlanan değil, her işi alıp sonuca ulaştıran, bolca anlatıp bobbürlemediği sözde kahramanlık ve fedakarlıklarla değil, halk için savaşırken elde ettiği sonuçlar ve başarılarla yer edinen güçlü kişilikler gerekiyor.

Kimse "lütfe" devrimcilik yapmıyor. Yapmak durumunda değil. O halde işten kaçmak, bulunduğu alanda emek sarf etmemek, bürokrataşmak neyin sonucudur? Devrimcilik nasıl kavranıyor. Ne kadar devrimci, ne kadar demokrat? Mücadelenin içinde aradığımız nedir? Bunları kendimize sorup açık cevaplar bulduğumuzda ortaya iki ihtimal çıkar, ya kendimizi devrimci olarak tanımlamaktan vazgeçip, demokrat

KARANLIĞI DEVİRİMLE AYDINLATACAĞIZ

ilan ederiz, ya da yaptığımız aslında tam bir devrimcilik değil de demokratcha bir devrimcilik olduğunu fark edip devrimciliğin çalışma tarzına uyum sağlarız.

Düşmanı Abartma, Düşmana Göç Katmaktır; Demokrat esasında bu devletin de düzenin de ya değişmesi gerektiğine, ya da istese bile değişmeyeceğine inanmıştır. Örneğin meşruluğu ancak yasallık sınırlarında ele alması, uzlaşmaya yatkın olması, icazet arayışında olması bir açıdan da bunun sonucudur. Devrimci ise zaten bu devleti yıkmak için çıkmıştır yola. Bunu mümkün görmüştür. Ancak bunu mümkün gören devrimcinin olmazlara, yoklara, olanaksızlıklara yenilmeye başladığı noktada bu inançta bir zayıflama vardır. Sızlanan, şikayetlenen, görevin zorluğunun arkasına sığınan herkes öзде devrimi inkar ettiğini ve düşmana güç kattığını bilmelidir. Hedefi kafasında net olan, bu hedefe ulaşılmasını mümkün gören, bunun zorunluluğunu gören her devrimci "olmaz" değil, "nasıl yaparım", "mutlaka"yı, "başarmalıyım", "başaracağım" rehber edinmelidir. Tersî hedeften vazgeçmiştir. Yani alternatif olmaktan, muhalifliğe kaymıştır.

"Mutlaka"yı, "yapacağım"ı rehber edinen her devrimci halkın gözünün önündeki sis perdesini kaldırmak, umudunu ayağa kaldırmak, kendini devrimin bir parçası olarak görmesini sağlamak için her gün pekçok yeni yöntem bulmak zorundadır. Halka devrimi anlatmalı, sevdirmeli, elle tutacak hale getirmelidir. Elle tutulacak hale getirmek için örgütlenmelerimizi halka taşımalı, edilgen, seyirci konumundan çıkıp sahiplenilen, üreten bir konuma getirebilmek için yılmadan, kolayına kaçmadan, olmaz demeden, kendine de halka da güvenerek emek vermelidir.

Şu tüm ajitatif görünümüne rağmen son derece somut bir gerçektir; Düşlerini bile devrimle yatıp kalkmayanlar, devrime yürümenin coşkusunu duymayanlar, halka devrimin coşkusunu veremez, ayak seslerini duymasını sağlayamaz. Halkla birlikte iş yapmayı sevmeyen, halkı devrimin aktif bir unsuru haline getiremez. Halkın içindeki kıpırtının nabzını tutamayan, halkın duygularına da taleplerine de cevap veremez. Bununasa aslı emektir, güvendir.

"Sorum çıktıkça çözen", "günü birlik düşünen" çalışma anlayışını kesinlikle bir tarafa bırakıp örgütlülüğü geliştirerek, politikleştirerek ilerlemek zorunluluktur. Parti-Cephe'nin her türlü merkezi politikasının kitleler, yüzbinler, milyonlar tarafından kavranabilmesini, katılımın sağlanabilmesini kendi kafamızda şekillendirmek, bunun olabilirliğini önce kendi kafamızda netleştirmek zorundayız. Bu kendine güvenin koşuludur. Kendine güvensizlikle atacağımız her adım ise sonuçsuz kalacak ya da daha uygun bir deyişle kendine güvensizliği derinleştirmekten başka bir sonuç yaratmayacaktır.

Başta dönersek; ne istiyoruz? Muhalif olmak, devrimcilik diye sınırlı ilişkiler içinde kendi içine kapalı bir yaşam bize yetiyor mu? Yoksa iktidarı mı istiyoruz? Kitlelerle olmaktan kaçıyor muyuz, yoksa kitlelerle olmadığımızda rahatsızlık mı duyuyoruz? Demokratlık da bir tercihtir. Bütün bunları söylerken demokratları küçümseyip küçümsemek gibi bir sorunumuz yok. Ama demokrat, demokrat gibi yapısın, devrimci, devrimci gibi. Bütün bu açılardan kendimize baktığımızda, çalışma tarzımızdaki o "demokrat" yanları görmek zor değildir. O tarz ise bizi iktidar perspektifinden, kitleleri örgütlemekten uzaklaştıran bir tarzdır. Atacağımız, atabileceğimiz adımları gizliiden gizliye engelleyen bir tarzdır.

Devrimle yatıp kalkmak kesinlikle yalnızca düşüncede olup biten bir şey değildir. O çalışma tarzımızın ta kendisidir. Tarzımızı buna uydurmak durumundayız. *



Görünmeyen Duvar

Solun öne çıkan, en başta gelen sorunları olması itibarıyla kitleleşme, birlik sorunları üzerine çok şey söylenmiştir. Her iki sorun da gerçekten pek çok açıdan ele alınabilir... Ama tüm bu teorik çözümlemelerin ötesinde her iki noktada da solun adım atmasını, gelişmesini engelleyen sanki görülmez, ya da görülmek istenmeyen ya da üzerine gidilmek istenmeyen bir duvar var. Bu duvarı teorik olarak ifade etmek yerine pratik yanlarıyla ortaya koymak, karşı karşıya olunan sorunun niteliği açısından daha uygun olacaktır sanırım.

Herhangi bir anma, ya da protesto eylemi gündeme geliyor; siyasi hareketler hemen birbirini buluyor. Sonu gelmez tartışmalarla, yapılacak eylemin niteliğiyle alakasız biçim sorunlarıyla sürece sakatlanmaya başlıyor. Sonuç çıkmıyor. Gün gittikçe yaklaşıyor (ya da bazen tavır alınması gereken an geçip gidiyor), alelacele birşeylerle yetiniliyor.

Birlik sorunu bu çerçevede ele alındığında Dem bir anlaşmanın sağlandığı noktada da sonuçta ortaya çıkan eylem, katılım çok güçlü olamıyor. 10-20 kişi o siyaset getiriyor, 20-30 öteki getiriyor. Örneğin üniversitede bir faşist saldırı sonrasında yapılan eylemde, çok geniş bir gençlik kesiminin anti-faşist öfke ve potansiyeline rağmen dar bir katılım çıkabiliyor ortaya. İşçi alanında yüzbinleri ilgilendiren özelleştirmeye, memurlarda herkesin başındaki tehdit olan sürgünlere karşı eylemler de aynı akıbetle uğrayıp birkaç yüz kişiyle sınırlı kalabiliyor.

Tabii işte bu tabloda kitlelerle geniş bir bağın olmadığı da çıkıyor ortaya. Bu noktada sol adeta birbirinin engeli haline geliyor. Oysa birlik sorunu ve birleştiricilik misyonu sol gruplarla sınırlanamaz. Bugün bakın üniversitelere, onlarca klüp, kol ve benzeri örgütlülükler var. Bıraktık örgütsüz gençlik kesimlerine gitmeyi, herhangi bir sorun gündeme geldiğinde bunlara bile gitmeden, kendi içinde sınırlı kalan sol, elbette mücadeleyi, kitlelerin katılımını geliştiren sağlıklı sonuçlar da ortaya çıkaramıyor.

Aynı şey işçi alanında ve bir ölçüde emekçi semtlerinde de geçerli. İşçi alanında bir sorun gündeme geliyor, hemen sendikalara koşuluyor. Artık sendika bürokrasisi ne kadar ikna edilebilirse, çıkan sonuç da ona paralel oluyor. Sendikalara koşulması denilmemektedir elbette. Ama aynı anda düşünülmesi gereken "örgütlü-örgütsüz işçilere bu sorun temelinde nasıl ulaşınz, onları nasıl katabiliriz?" sorusudur. Asıl yoğunlaşma da bu soru temelinde olmak zorundadır.

Bu noktada kitleden örtülü bir kaçış vardır. Görünmez duvar büyük ölçüde de budur zaten. Açık ifade edilmeyen, kabul edilmek istenmeyen budur.

Kabul edilmiyor. Öyle ya, o zaten devrimci, yani kitleleri örgütleyecek biri, onun kitleden kaçması söz konusu olabilir mi?!

Ama hayır, oluyor işte.

Kitlelere gitmek, bir eylemi kitlelerle örgütlemek, kararları onlarla birlikte almak, sabır ve emek istiyor. Böyle bir çalışmada elbette günlük sonuç alınmaz. Herşeyi günlük düşünenlerse böyle bir çalışmaya girerler. Girilmiyor. Oysa siyaset temsilcilerinin toplantılarında dışıma falan olsa da sonuçta birbirlerini "daha iyi anlıyorlar". Birbirlerini fazla ikna etme sorunları da yok.

Kitle çalışması yapmayan bir devrimci, kitle çalışması diye üç-beş ilişki içinde kendini bir kısırdöngüye hapseden bir devrimci tabii ki devrimciliğin hazzını da duymuyor. Olaylar karşındaki saflığı, duyarlılığı, sorumluluğu törpüleniyor. "Kendi siyaseti'nin biçimsel bazı kaygılarını o durumda pekala devrimci eylemin, kitlenin taleplerinin, kitleleri örgütlemenin önüne koyabiliyor. Bu, "doğal" sayılan bir davranış haline geliyor.

Devrimcilik, ruhsuz, şekilsiz bir faaliyet haline dönüştüğünde, gerçekten de ne kitleleşmenin önündeki, ne de birlik sorununun çözümü önündeki engelleri altıtmak zordur. Çünkü bu durumda kitlelerin yakıcı sorunları o devrimciyi yakmamaya başlar. O herşeyi kendi küçük dünyasında düşünür. Kitleye, eyleme, diğer siyasetlere karşı sorumsuzluk, rekabetçilik kendine rahat bir zemin bulur.

Bu durumun dolaysız bir sonucu solda sınıfsal özden yoksun bir hırslı yerleşmesidir. Kitleleri örgütleyemeyen, pratik içinde öncülük alanı bulamayan sol, birbirine karşı hırslanıyor. Bu hırslı rekabetçiliği besliyor, körükliyor ve kangrenleştiriyor. Bu tabloyu abartılı bulanlar çıkabilir. Çıkacaktır. Ama solun yalnızca, evet yalnızca birbirine bağlı iki özelliği bize bunun tam da gerçeğin ifadesi olduğunu gösterir: bu özelliklerden birincisi, birbirine karşı böylesine hırslı, uzlaşmaz davranan solun bu tavır, bu hırslı burjuvazi karşısında ortaya koymamasıdır. Ve buna bağlı olarak, ikinci özellik bu solun karşı-devrim karşısında birleşme konusunda gösterdiği şaşılasi dirençtir.

Tüm bu etkenler örneğin solun Meclisler gibi, çeşitli alanlarda Cephe'ler gibi, doğrudan kitlelere gidilecek, doğrudan kitlelerle karar alınacak zeminlerden de kaçma nedenidir.

Birleşelim. Bunda ısrar edelim. Ama bunun kitle çalışmasının, kitlelere gitmenin dışında gerçekleşme şansı hemen hemen yok gibidir. Önümüze gelen her sorunu değerlendirirken, gündemimizdeki bir eylemi örgütlerken, bunu unutmamalıyız. *

KARANLIĞI DEVRİMİLE AYDINLATACAĞIZ

Lice'de Koruculuk İçin İşkence

Lice'de bir süre önce gündeme gelen koruculuk dayatmaları hala sürüyor. Lice halkı korucu olmayı reddettiği için halka zorla silah vermeyi dayatan devlet, Lice'deki koruculuk dayatmasının büyük ölçüde teşhir de olmasına rağmen dayatmadan vazgeçmiş değil, bunun için her türlü baskı uygulanıyor.

12 Şubat'ta Lice'nin Fum (Kumluca) mahallesine baskın düzenleyen askeri güçler koruculuğu kabul etmeyen halkı topluca işkenceden geçirdiler. Kumluca mahallesi halkını 8 saat boyunca karın üstünde bekleterek koruculuğu kabul etmeleri için zorladılar.

Sabah erken saatlerde

mahalleyi basan ilçe Tabur Komutanlığına bağlı askerler mahalleyi abluka altına alarak insanları meydana topladılar. Ve saat 14.00'a kadar karın üzerinde bekleterek, erkekleri kadınlar ve çocukların gözü önünde dayaktan geçirerek işkence yaptılar.

Ayrıca Ramazan Alkaş adlı bir kişi gözdağı için panzere bağlanıp sürüklenerek mahalleye getirildi daha sonra tekrar asker tarafından götürüldü.

Öte yandan bir süre önce ilçe merkezinde zorla koruculaştırılan 116 kişiden bir bölümünün daha silahları bıraktığı bazılarının da istifa ederek koruculuğu kabul etmediği belirtiliyor. *

Kürt halkım Teslim alamazsınız

Her fırsatta emekçi Kürt halkına saldıran mafya devleti Kürdistanı parçalayarak ve halkı kendi haklı mücadelesinden yıldıracak teslim almak istiyor. Ve varını yoğunu talan ediyor. Bu yönüyle Siirt'in Eruh ilçesine bağlı Bağgöze bölgesi askeri güçler tarafından abluka altına alındı. Bağgöze (Eyne) bölgesinde dayatılan zorla koruculuğa karşı çıkan halk bölgeden sürgün edilmeye çalışılıyor. Tanınan göç süresi geçtiğimiz bayramda dolarken evlerini boşaltarak koruculara bırakmaları doğrultusunda ikinci kez askeri güçler tarafından tehdit edildi. Beldesi abluka altına alan askeri güçleri halkın 500 metrelik mesafenin dışında çıkmasını yasakladı. Değişik tertiplerle gözetilimi yoğunlaştırarak köylülerin telefon santraline sabotaj yapıldı. Halkın dış dünya bağlantısı kesildi. 10 Şubat günü saat 19:30' sıralarında beldede bulunan telefon santraline yapılan sabotajın askeri güçler tarafından yapıldığını söyledi. Olay gecesi saat 23:00' sıralarında askeri güçler tarafından evlere baskın operasyon düzenlenerek Şükrü öner, Emin Yıldırım, Şükrü Batur, Mehmet Yıldırım, Hayrettin Erdoğan, Selahattin Sevgin ve muhtar Şükrü Sevgin gözaltına alınarak telefon santralinin yanına götürüldü. Santralin yanında bekletilen belde sakinleri karakol komutanı bunu beldeden birileri yapmıştır mutlaka ortaya çıkartacağız tehditlerinde bulundu. Söz konusu kişiler karakola götürülerek gece saat 2:00'ye kadar karakolda bekletilen 7 kişi daha sonra serbest bırakıldı. 7 Şubat günü askerlerin beldedeki boş evlerin fotoğraflarını çekerek belde sakinlerine korkutarak

gözdağı vermek istediler.

Bayramın ikinci günü Faruk Yılmaz'a bağlı 32 korucunun bir dolmuş ile beldeye geldikleri ve bu korucuların beldedeki evlere saldırı eylemleri anlaşıldı.

Öte yandan koruculuk dayatmaları ile birlikte askeri güçlerin bölgede nöbet tutmaya başladıkları görülürken beldede çıkışlarda karakol iznine bağlandı. Evinden dışarı çıkmak isteyen köylüler jandarma karakolu veya tabur komutanından izin almaları gerekiyor. Yıllardır Kürt halkına uygulanan ambargonun yanı sıra bölgede yaşayan insanların köy ya da belde dışına çıkmaları tamamen yasaklandı. Geçiminin büyük bölümünü hayvancılıkla sağlayan köylüler hayvanlarını bile 500 metre uzaklığa götürüyorlar. Bütün koruculuk dayatmalarına rağmen koruculuğu kabul etmeyeceklerini ve bu konuda kararlı olduklarını bildirdiler. Koruculuk için 5 kişinin adının yazıldığı ancak bunlardan 4'ünün kesinlikle koruculuğu kabul etmediği üzere isimleri silindi. Beldede sadece M.Can soy adlı kişinin korucu olmayı kabul edeceği anlaşıldı. Bağgöze'de evlerin boşaltılmasına köylüler direnişe geçti. Bağgöze beldesinde korucuların yerleşmesi için boşaltılması istenen evlerin sahiplerinin adları birer birer tespit edildi. Halkın değirmeninde buğday öğütmesine bile izin verilmiyor olmasıyla kızın soğukta yakmak için odun toplamak için köy dışına çıkan insanların askerler tarafından kimliklerine el konuldu. Korucu olmadıkları için her türlü baskının yanı sıra köylerin çevresine askerler tarafından mayın döşendi. *



OLİGARŞİNİN SAVAŞI HALKA KARŞIDIR

Rakamları görünce ürpermek elde değil. Tam tamına 13 bin 665 "faili meçhul" dosyadan bahsediliyor. Dönüp dönüp rakamlara tekrar bakıyoruz. Diyarbakır DGM Başsavcısı 11 bin 699 dosya ile birinci sırada, onu 879 dosya ile Malatya, 695 dosya ile de Erzincan izliyor. Sadece 1 Ocak 1995 ile 31 Aralık 1995 tarihleri arasındaki "faili meçhul" sayısı toplam 2 bin 401. Bunun 1900'ü Diyarbakır'da.

Rakamlar büyük gözüküyor gözümüze. Oysa "faili meçhullerin yabancısı değildir. Biz yaşıyoruz yıllardır bu gerçeği. Nice yoldaşımız, dostumuz, akrabamız, komşumuz, köylümüz "faili meçhul" olup aramızdan ayrıldı. Ama bilmediklerimiz, duymadıklarımız da üst üste gelip birleştiğinde ortaya çıkan rakam gözümüzde büyüyor. "Faili meçhul"lerin küçük bir bölümü hariç Kürdistan'da gerçekleşmesi bir tesadüf değil elbette.

Yine tesadüf olmayan bir rakam da gazetelerde şu başlıkla yer aldı:

"Güneydoğu'da her on kişiden 3'ünün DGM'lik olduğu ortaya çıktı."

Evet, rakamlar çarpıcı, çarpıcı olduğu kadar da bir gerçeği ifade ediyor. Savaş gerçeğini. Bu savaş gerçeğinin iki yanını da görmek mümkün bu rakamlarda.

Birincisi, düşmanın acımasızlığı, vahşiliğini, iktidarını kaybetmemek için ne kadar alçakabileceğini ve halkın özgürlük mücadelesi için ödediği/ödeyebileceği bedeli gösteriyor. Düşmanın bu acımasızlığı, vahşiliği iktidarını kaybetme tehlikesi büyüdükçe daha da artacaktır. Tabii karşılığında halkın ödeyeceği bedel de. Savaşın kuralıdır bu. Dünyanın bütün ülkelerinde, bütün ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarında bu böyle olmuştur, böyle yaşanmıştır.

Egemen sınıflar iktidarlarını korumak için halka karşı yapabilecekleri her şeyi yaparlar, en alçakça yöntemlere başvurlar. Bu ülkemizde de böyle yaşanmaktadır. Oligarşi tahammülsüzdür. Emperyalizmden öğrendiği en iğrenç kontrgerilla taktiklerini, yöntemlerini uygulamaktadır. Köy yakmalar, zorunlu göçler, işkence, infazlar, katliamlar, "faili meçhul"ler bu savaşın bir gerçeğidir. İktidar ayakta kalmak, düzenini sürdürmek için bunları yapmak zorundadır.

Kontrgerilla devlet ipliğinin pazara çıktığı, "faili meçhullerin, Susurluğun tartışıldığı, Çiller'in "Faili meçhul cinayetlerin hepsini sonuçlandıracağız. Halkımız bize inansın. Karanlıkta bütün faili meçhul cinayetlerin üstüne gidiyoruz. Rafalardaki dosyalar indirildi, açıldı... Kısa zaman sonra inşallah faili meçhullerini duymayacağız." dediği günlerde bile futursuzca "faili meçhul" cinayetlerine devam ediyor.

Kürt halkı ise özgürlüğünü ve ulusal haklarını kazanmak için düşmanın tüm bu iğrenç saldırılarına rağmen direnmek, savaşmak zorundadır. 13 bin "faili meçhul" bu savaşın bedelidir ve bu bedel özgürlük savaşını sürdükçe büyüyecektir. "Faili meçhul"lere

sesiz kalmamak, ama aynı zamanda kazanmak için de bu bedeli göze almak, yaşanan savaşın bir gerçeği olduğunu kabullenmek gerekir.

13 bin 665 "faili meçhul" ve "Güneydoğu'da her 10 kişiden üçü DGM'lik" açıklamaları ikinci bir gerçeği daha ortaya koymaktadır ki o da, kontrgerilla, savaş sadece dağda gerillaya karşı değil, bütünyle halka karşı sürdürmektedir. Savaş halka açılmış bir savaştır. 13 bin "faili meçhul"un içinde kaç tane gerilla vardır? Yok denecek kadar azdır. O zaman bu "faili meçhul"ler kim? Onlar, devletin "biz teröriste karşı savaşıyoruz, halkın yanındayız" dediği ama katlettiği halktır.

Yıllardır "PKK'ya karşı, Devrimci Sol'a (DHKP-C) karşı mücadele ediyoruz" diyerek halkı kandırmaya, savaş sadece devrimcilerle devlet arasında oluyormuş gibi göstermeye çalışıyorlardı. Hayır! Kontrgerilla devlet, savaş sadece gerillaya karşı, silahlı mücadele veren devrimcilere karşı sürdürmektedir. Bu ikisi zaten birbirinden ayrılmaz. Düşman "terör" demagojisiyle ayrılmış gibi gösterip çeşitli kesimleri oligarşiye halk arasındaki savaşa tarafsızlaştırmak istiyor. Oligarşiye halk arasındakı

savaşı "DHKP-C'lilerle polislin düellosu", "Özel timlerle PKK çatışması" olarak görüp seyredenler işte oligarşinin bu oyununa gelliyorlar.

Oligarşi için, sadece silahlı mücadele veren devrimciler değil, ulusal kimliğine sahip çıkan, ulusal haklarını isteyen her Kürt düşmandır. Gerillaya yardım eden, destek sağlayan hatta bunları yapmasa dahi devletin yanında tavır almayan herkes düşmandır. O, Kürt ya da Türk, hangi ulustan, milliyetten olursa olsun, sömürünün kalkmasını isteyen, demokrasi, özgürlük, bağımsızlık isteyen herkese, hatta sendika isteyen memura, ücretlerin artırılmasını isteyen emekçiye, işten atılmayı isteyen işçiye, parasız, demokratik, bilimsel eğitim isteyen öğrenciye, emeğinin karşılığını isteyen köylüye düşmandır. Onun için vardır yasaklar. Onun için iner emekçilerin kafasına coplar. Çünkü onlar, emeğe, özgürlüğe, halka düşmandır. İşte 13 bin "faili meçhul" bu düşmanlığın ifadesidir. Her on kişiden üçünün DGM'lik olması bu düşmanlığın ifadesidir. Ama bu aynı zamanda oligarşinin yıllardır sürdürdüğü, "teröristleri halk desteklemiyor, belini kırdık, son çarpışınlar", "halk devletin yanındadır", "onlar haktan kopuk, dağda bir avuç eşkiya" yalanlarının da tezkihibidir.

Bugün halkın büyük kısmı "ışık söndürme" eylemine "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganına katılmaktadır. Kendine demokratizm, ilericiyim diyen ama devrimcilerle arasına mesafe koyan herkes bu sloganın anlamını 13 bin 665 "faili meçhul"le birlikte tekrar, tekrar düşünmelidir. Düşünmeli ve gerçek düşmanı ile dostlarını ayırdedip, hangi safta yer alması gerektiğini görmelidir. *

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ



Cemal Özdemir

26 Şubat 1983
Devrimci mücadelesini Eskişehir'de sürdürdü. 12 Eylül sonrası yakalandığında tutsak edildi. Şubede ve cezaevinde gördüğü işkenceler hastalığını daha da artırdı. Hastalığından dolayı aramızdan ayrıldı.



Ali Topaloğlu

92'de Hacettepe Tıp Fakültesi Hastanesi'nde tedavi görürken Karadeniz Devrimci Sol operasyonunda işkenceler tarafından hasta yatağına zincirlendi. Tedavisi tamamlanmadan tutuklandı. Tahliye olduktan sonra ilerleyen hastalığı nedeniyle 27 Şubat'ta doğum yeri olan Rize'de yaşamını yitirdi.



Cemal Erek

29 Şubat 1980
Polis tarafından İstanbul *Ettiler*'de öldürüldü.
Liseli Dev-Genç örgütlülüğünde yer alan Cemal'i arkadaşları devrimci çalışmada örnek tavrıyla tanır.



Fikret Kara

Şubat 1978
İstanbul Şehremini'de çalıştığı inşaatta, sivil faşistlerce katledildi.
Mücadelesiyle örnek bir yoldaşımızdı.
O, aramızdan, sıramızdan, yanımızdan eksik olmadı.



Koray Doğan

THKP-C'nin bir taraftarıydı. O JTÜ öğrencisi olan Koray Doğan, gençlik mücadelesi içinde yer aldı. Bu süreçte THKP-C'li oldu. Mahir'lerin Maltepe Cezaevi'nden firar etmesinden sonra onlara yer bulma, ilişki kurma gibi görevler üstlendi. Bu görevini yerine getirdiği günlerde 1972 Şubat'ının sonlarında polis tarafından kurulan bir pusudan kurtulmak isterken sırtından vurularak katledildi.

YOLDAŞLAR BİZİ AŞIN

ANILARIN SORUMLULUĞU

O nlarca, belki yüzlerce sohbetin konusu olmuştur o anılar. Defalarca anlatılmıştır. Her seferinde yeni bir ayrıntısını hatırlayarak anlatmak, dinleyenden öte anlatana o duyguları, coşku ve acıları yeniden yaşatmıştır... Ama... ama işte elimiz kaleme varmıyor yine de. Onları yazılı hale getirip Partiye, yoldaşlarımıza ve tarihe maletmiyoruz. Oysa ki çok açık bir gerçeğimiz de var bizim ve o gerçek hiç uzak ihtimal değil; belki yarın olmayacağız... bizle beraber gidecek o anılar; tarihe kaydolmadan!..

Peki buna hakkımız var mı? Bu anılardan, yani savaşın bilgisinden, teorisinden, tecrübesinden tarihi ve daha somut olarak yoldaşlarımızı, yoksun bırakmaya hakkımız var mı? Adını koyalım bunun. Tarihe karşı sorumsuzluk... Yoldaşlarımıza, şehitlerimize karşı sorumsuzluk... Evet, böyle değerlendirilebilir ve bu asla abartı olmaz... Ama yalnız bu kadar da değil. Düşmanla bir cephede savaşmamak anlamına da geliyor bu.

Yok, "o kadar da değil" diyecek belki bazılarınız, belki bazılarınız da "hangi cephede ki?" diye soracak.

Düşman infazlarla, katliamlarla yoketme politikası izliyor.

Düşman tarih bilincini yoketmek istiyor.

Fizik olarak yoketmek istedikleri yoldaşlarımız.

Tarih olarak yoketmek istedikleri, Bedreddin'lerden Mahir'lere, Karlangaç'lardan Sabo'lara, Niyazi'lere bir halkın direniş ve mücadele gerçeğidir. Yoketmek istediği tarih bilincidir.

Pekala bu "tarih bilinci" denilen şey nedir?

Tarih bilinci bir yerde bu isimlerden oluşmuyor mu?

12 Eylül'den sonra neyi unutturmak istiyordu cunta? Mahir'ler, Deniz'ler, İbo'lar, ve 75'lerden 80'e anti-faşist mücadelenin binlerce şehidi... Bunları unutturmak istedikleri. Bunları unuttuğunda bir dönemi unutturmuş olacaktı işte. Çünkü bunlar, dönemin hem özeti, hem temsilcisiydiler.

Düşman fiziki olarak yoketmeye çalışıyor. Tarih olarak yoketmeye çalışıyor. İşte bu da bir mücadele konusu, bir mücadele cephesi değil mi? Bol bol burjuvaziye karşı ideolojik mücadeleden, burjuvazinin tarihi nasıl çarpıtıp unutturmak istediğinden söz ediyoruz. O halde nerede bizim karşı savaşımız?

Yazmadığımız anılar, düşmana bu cephede sıkımsız gereken memnileri sıkımsamak anlamına gelmiyor mu?

Şehit yoldaşlarımızdan pek çoğu

henüz yeterince anlatılmamıştır. Hakkında çokça yazılan ya da öyle görünen yoldaşlarımız var. Ama o yazılanlar bile yazılabileceklerin ancak onda biridir.

Sorun tabii yalnızca şehit yoldaşlarımızı yazmak da değildir. Şehit yoldaşlarımızı yazmak, onların bize ışık tutacak ya da aşmamız gereken yanlarını göstermenin ötesinde, onların her birinin eylemleri, diğer faaliyetleri hareket tarihimizin bir yazımıdır. Onların yaşamlarında 78'lerde Devrimci Yol tasfiyeciliğinden kopuş da, cuntaya karşı direniş de, 90'ların atılımı da vardır. Onları anlatmak bu yanılla zaten doğrudan siyasi tarihin, yani düşmanın yoketmek, unutturmak istediğinin anlatımıdır.

Elbette düşmana bu mevziden sıkımsız gereken kurşunlar yalnızca şehitlerin yazılmasıyla da sınırlı kalmamalıdır. Onları da içerecek tarzda, tek tek onlarca yüzlerce birimin, -bir fabrikanın, bir gecekondu bölgesinin, bir cezaevinin, herhangi başka bir alanın- tarihini de yazmak durumundayız. Bu tarihi de yoldaşlarımıza ve tarihe teori olarak, tecrübe olarak bırakmalıyız.

İşe "yazmama" statüsünü kırarak başlatalım belki. Bu sorumluluğu yerine getirmek, ya da tarihe, yoldaşlarımıza, şehitlerimize karşı bu sorumsuzluğumuzu altetmek, düşmana karşı bu mevziden de savaşmak buradan başlayacak. Kavgaдан çok çeşitli biçimlerde uzak kalanların da sorumluluğudur bu. Dostluğacıdan, vefa açısından, onca yıl birlikte kavga verdiklerini yazmak onların da sorumluluklarıdır. Ahlakı bir sorumluluktur onlarınki de.

Savaşın, kavganın içindekiler ise hiçbir biçimde savsaklayamazlar bu sorumluluğu.

Cephe'nin saflarına yeni gelen bir genç düşünün. Bırakın Mahir'leri, bırakın 12 Eylül öncesini, kimilerinin hafızasında hep capcanlı duran 12 Temmuz'lar, 17 Nisan'lar bile onlar için oldukça uzak bir geçmiş. Çocuk yaşlardaydılar o zaman. Halk Kurtuluş Savaşçıları'nın ne Nihat Erim'i, ne de Hiram Abas'ı cezalandırdığını da büyükihtimalle hatırlamıyorlardır. Ve daha niceleri... Oysa bunlarsız nasıl bir tarih bilinci verilir bu gençliğe!

Düşman bizi imha etmek istiyor, herşeyimizi.

Biz direniyor ve savaşıyoruz, herşeyimizi.

Herşeyimiz; yani ideolojimiz, geleneklerimiz, önderliğimiz, şehitlerimiz, adaletimiz, tarihimiz... Ve Tarih, yaşayanlar yazdığında hep canlı olarak kalır. Elimizde, gelişimiz de bir silah olur...

Bu mevzide sıkacak bir kurşunu olan bu savaştan kaçmamalı. *

SÖYLEDİK YAPTIK YAPTIK SAVUNDUK

5

KOMPLÖCÜLÜK, burjuvaziye, korkaklara, halk düşmanlarına mahsustur. AÇIKLIK ise, devrimcilerin, halk güçlerinin, cesurların karakteridir

Daha önceki sayılarımızda dört bölüm halinde yayınladığımız ve Devrimci Sol Ana Davası'nda sunulan Haklıyız Kazanacağız başlıklı savunmadan alınan Suç Dosyası, esas olarak 1987'ye kadarki bir süreci kapsıyordu. Ağırlıklı olarak 1980-1987 yılları arasında halka ve devrimcilere karşı işlenen suçların faillerinin yer aldığı bu Suç Dosyası'nın ne denli isabetli hazırlandığı sonraki yıllarda görüldü. Suçluluğu kesin olanlara yer verilmişti o dosyada. İsmi tesbit edilemeyenler vardı; zaman içinde o isimler de tamamlandı.

HALK DÜŞMANLARI 87'DEN SONRA DA SUÇ İŞLEMeye DEVAM EDE-REK SUÇ DOSYALARINI KABARTTILAR.

KİMİLERİ O TARİHTEN SONRA DA SUÇ İŞLEMeye DEVAM EDE-REK SUÇ DOSYALARINI KABARTTILAR.

KİMİLERİ CEZALANDIRILARAK SUÇ DOSYALARI KAPATILDI.

AYNI DÖNEMDE YENİ SUÇLULAR DA ÇIKTI ORTAYA!

Açılan Suç Dosyası o tarihten sonra da tutulmaya devam edildi.

1990'lı yıllarda halka karşı savaşın tırmandırılmasıyla egemen sınıfların, onların işbirlikçilerinin, devlet görevlilerinin suç dosyası kalınlaştıkça kalınlaştı. Dizimizin son iki bölümünü bu dönemin suçlularını yayınlamaya ayırdık.

Ancak belirttiğimiz gibi bu dönem halka ve devrimcilere karşı işlenen suçların devasa boyutlara ulaştığı bir dönemdir. Bu dönemin suçluları da, bunların işledikleri suçlar da üç-beş dergi sayfasına sığmayacak kadar çokturlar. Bu nedenle dizimizin son iki bölümünde bu dönemin suçlularının en belli başlılarını,

en tepe noktada yer alanlarını yayınlamakla yetineceğiz.

TÜM HALK DÜŞMANLARI, YAPTIKLARININ, İSİMLERİNİN VE SUÇLARININ UNUTULMADIĞINI, UNUTTURULMAYACAĞINI, SUÇ DOSYALARININ TUTULDUĞUNU BİLMELİDİRLER.

Son olarak şunu da ekleyelim; bu dönemin ayrıntılı bir suç dosyası da mutlaka ki bir süre sonra tüm kamuoyuna sunulacaktır.

Sokaklarda, evlerde, dağlarda insanlarımız katlediliyor. İşkencehanelerde işkenceciler genç yaşı insanlarımızı en aşağılık saldırılarda bulundurlar. İnsanlarımız kaybediliyor... Gençlerimiz okullarda baskı altında tutuluyor. İşçilerimiz sokağa atılıyor. Memurlarımız sürgün ediliyor... Failler bizzat devlet tarafından meçhul bırakılıyor. Aleni infazlarda bile devlet katillerin adlarını açıklamıyor. Katiller, bilinmemenin rahatlığıyla suçlarını devam ettiriyorlar. Ancak hiçbir şey sonuna kadar gizli kalmıyor. Ya egemenler, çeteler arası it dalaşının sonucunda, ya düzenin demokrasicilik oyununu sürdürme zorunluluğunun sonucunda, ya da halkın istihbaratıyla adları, yerleri açığa çıkıyor. Dosyalar netleşiyor, adalet saati yaklaşıyor.

HALK DÜŞMANLARI BİLMELİLER Kİ, SİĞİNDİKLARI KARANLIK KENDİLERİNİ SONUNA KADAR KORUYAMAZ!

Her düzeydeki halk düşmanları için yapılacak tek şey; halka suçlarını itiraf etmek, halka karşı sürdürülen savaşın iğrenç yüzünü açıklamak, halktan özür dilemek ve halkın adaletine sığınmaktır. **BU DA HALKIN ADALETİNİN HALK DÜŞMANLARINA ÇAĞRISIDIR!**

İŞTE SUÇLULAR İŞTE ÇETELERİN ŞEFLERİ, İŞBİRLİKÇİLERİ



SUÇLU: MGK (MILLİ GÜVENLİK KURULU)

Cumhurbaşkanı'ndan Başbakan'a, Genelkurmay Başkanı'ndan Bakanlara, MİT, emniyet yetkililerine kadar ülke yönetiminde kilit noktada bulunanların yer aldığı bu kurum, 1983'ten bu yana "tavsiye kararları"yla ülkeyi asıl yöneten güç durumundadır. Kontrgerilla politika ve kararlarının çıktığı merci burasıdır.

Son Susurluk kazasından bu yanaki gelişmelerde de açığa çıkmıştır ki, halka karşı tüm cinayetlerin, katliamların; provokasyonların karan bu kurumda alınmıştır.

Ülkede dökülen her damla kandan sorumlu ve suçludurlar.

SUÇLU: DYP-SHP Koalisyonu SUÇ DÖNEMİ: 1991 -1995

20 Ekim 1991'de yapılan seçimlerden Demirel'in DYP'si 1. Parti olarak çıktı. Tekellerin tercihi ve isteğiyle DYP ve SHP ortak bir hükümet oluşturdular... Her iki parti de seçimler döneminde yeri göğü vaat etmişlerdi. En önemli vaatleri demokratikleşme idi. Örneğin karakollar artık şeffaf olacaktı. Dahası Kürt gerçeği tanınacaktı. Koalisyonun kuruluşunda halktan yalnızca 500 gün istediler. Ondan sonra her şey düzelecekti.

Sonrası halka karşı açılan savaşın en vahşi dönemi oldu.

91'den 95'e kadar Kürdistan'daki katliamlardan, İstanbul, İzmir, Adana ve Ankara'da büyük bir çoğunluğu Devrimci Sol savaşçıları olmak üzere 200'e yakın devrimcinin infazından sorumludurlar.

Sivas'ta Madımak Otel'i'nin yakılıp 35 insanımızın katledilmesinden, Gazi katliamından doğrudan sorumludurlar.

Sınır ötesi operasyonlardan, Kürdistan'daki Olağanüstü Hal uygulamasından, Çekiç Güç adı altında emperyalist askeri güçlerin ülkemiz topraklarında yerleştirilmesinden sorumludurlar.

91-95 arası sayılan 300'e ulaşan kayıplardan sorumludurlar. Aynı dönemde halkın daha fazla yoksullaştırmasından, işten

atmalardan, zamlardan sorumludurlar.



Süleyman Demirel

Başbakan:
DYP Lideri
Süleyman
DEMİREL

Başbakan
Yardımcısı:
SHP Lideri
Erdal İNÖNÜ

Çalışma
Bakanı:
Mehmet
MOĞULTAY

Ekonomi
Bakanı:
Tansu
ÇİLLER

"Devlet
Bakanı ve
Hükümet
Sözcüsü:
Akin GÖNEN



İsmet Sezgin

Adalet
Bakanı: Seyfi
OKTAY
İçişleri
Bakanı: İsmet
SEZGİN
Devlet
Bakanı:
Erman ŞAHİN
insan
Hakları
Bakanı:

Mehmet KAHRAMAN

Ve diğer Bakanlıklarda, Devlet

Bakanlıklarında görevli milletvekilleri.

Koalisyonun sonraki döneminde,

değişik zamanlarda Başbakan,

Başbakan Yardımcısı ve diğer

Bakanlıklarda görev yapanlar:

Tansu ÇİLLER: Başbakan

Murat KARAYALÇIN: Dışişleri

Bakanı ve Başbakan Yardımcısı

Hikmet ÇETİN: Dışişleri Bakanı ve

Başbakan Yardımcısı

Deniz SAYKAL: Dışişleri Bakanı ve

Başbakan Yardımcısı

Nahit MENTEŞE: İçişleri Bakanı

Hüsamettin ÇİNDORUK: Aynı

dönemin TBMM Başkanı

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

SUÇLU: DYP Azınlık Hükümeti (51. HÜKÜMET) SUÇ DÖNEMİ: 20 Eylül 1995-6 Kasım 1995 Arası

DYP-SHP koalisyonunun bozulmasıyla, DSP ve MHP'nin desteğiyle 20 Eylül 1995'de kuruldu. Halka karşı savaşı sürdürdü. DYP-SHP Koalisyonu için sayılan tüm suçları işlemeye devam etti.

Başbakan: Tansu ÇİLLER
Devlet Bakanı: Necmettin CEVHERİ
Devlet Bakanı: Cavit ÇAĞLAR
Devlet Bakanı: Münif İSLAMOĞLU
Devlet Bakanı: Aykon DOĞAN
Devlet Bakanı: Esat KIRATLIOĞLU



Baki Tuğ

Devlet Bakanı: Refaiddin ŞAHİN
Devlet Bakanı: Ayvaz GÖKDEMİR
Devlet Bakanı: Ömer BARUTÇU
Devlet Bakanı: Mehmet BATALLI
Devlet Bakanı: Baki

TUĞ
Devlet Bakanı: Işıl Saygın
Devlet Bakanı: Salim ENSARIOĞLU
Adalet Bakanı: Bekir Sami DAÇE
Milli Savunma: Vefa TANIR
İçişleri Bakanı: Nahit MENTEŞE
Dışişleri Bakanı: Coşkun KIRCA
Maliye Bakanı: İsmet ATILLA
Milli Eğitim Bakanı: Turhan TAYAN
Bayındırlık Bakanı: Tunç BİLGET
Sağlık Bakanı: Doğan BARAN
Ulaştırma Bakanı: Ali Şevki EREK



Nahit Menteşe

Tarım Bakanı: Nafiz KURT
Çalışma Bakanı: Ateş A. OĞLU
Sanayi Bakanı: Abdülbaki ATAÇ
Enerji Bakanı: Şinasi ALTINER
Kültür Bakanı: Koksak TOPTAN
Turizm Bakanı: Bilal GÜNGÖR
Orman Bakanı: Hasan EKİNCİ
Çevre Bakanı: Hamdi ÜÇPINARLAR

SUÇLU: DYP-CHP 2. KOALİSYONU (52. HÜKÜMET) SUÇ DÖNEMİ: 6 Kasım 1995-3 Mart 1996 Arası

Azınlık Hükümetinin güvenoyu almamasıyla DYP-CHP Koalisyonu kuruldu. Hükümet 6 Kasım 1995'de Güvenoyu olarak görevi başladı. Ömrü uzun olmadı ancak suç dosyalarını büyümeye devam ettiler. Yeni katliam ve infazlara imza attılar.

Başbakan: Tansu ÇİLLER
Başbakan Yardımcısı: Deniz BAYKAL

SUÇLU: DYP-ANAP Koalisyonu (53. HÜKÜMET) SUÇ DÖNEMİ: 3 Mart 1996- Temmuz 1996



Mesut Yılmaz

24 Aralık 1995'te yeniden Erken Genel Seçimler yapıldı. 3 Mart 1996'da DYP-ANAP Koalisyonu kuruldu. 53. Hükümetin kısa iktidar döneminde de kontrgerilla politikaları uygulanmaya devam edildi. Bu süreçteki tüm infaz ve katliamlardan, işkencelerden, yolsuzluklardan, zamlardan sorumludurlar.

Başbakan: Mesut YILMAZ
Başbakan Yardımcısı: Tansu ÇİLLER

SUÇLU: REFAHYOL HÜKÜMETİ (54. HÜKÜMET)

Uzun süren hükümet arayışları ve pazarlıklardan sonra DYP ve RP arasında sağlanan anlaşmayla kurulan Refahiyol hükümeti, 8 Temmuz 1996'da güvenoyu alarak görevi başladı.

İlk suçu, daha hükümetin kurulmasında yolsuzlukları örtbas etmekte anlaşmalarla-nydı.

Refahiyol, kontrgerilla politikalarını aynen sürdürdü. Katliamlar, infazlar, yoğunluğundan hiçbir şey kaybetmedi. Gençliğe, kamu emekçilerine alanlarda vahşice saldırılar devam etti. Tüm bunların doğrudan sorumlusudurlar.

Devrimci tutsaklara karşı kontrgerilla şefi Mehmet Ağar tarafından başlatılan saldırıyı sürdürerek, cezaevlerinde ölüm orucunda 12 devrimci tutsağın şehit düşmesinden ve aynı dönemde cezaevleri direnişlerine bağlı olarak DHKP-C savaşçısı, taraftarı 12 devrimciyi katletmekten suçludurlar.

Kayıp ve tutsak yakınları

üzerinde aylarca estirilen terörün sorumlusudurlar.

Cezaevlerinde tedavi edilmeyerek ölüme mahkum edilen tutsakların ölümünden, Diyarbakır Cezaevi'nde on tutsağı katletmekten sorumludurlar.

Bütün ülkeyi Olağanüstü Hal koşullarıyla yönetip polis-asker-vali diktatörlüğünün yasal kılıfını hazırlayan İler Yaşası'nı çıkarmaktan suçludurlar.

İsrail'e ekonomik, askeri anlaşmalar yaparak tüm Ortadoğu halklarının düşmanını güçlendirmekten sorumludurlar.

KIT'lerin tekelere peşkeş çekilmesinden, işçilerden yıllarca kesilen NEMA'ların gasbedilmesinden, aylardır durmayan zamlardan sorumludurlar...

Necmettin



Şevket Kazan

Milli Savunma Bakanı: Turhan TAYAN
İçişleri Bakanı: Mehmet AĞAR (Daha sonra Meral Akşener)

Maliye Bakanı: Abdülkadir ŞENER

Milli Eğitim Bakanı: Mehmet SAGLAM

Bayındırlık ve İskan Bakanı: Cevat AYHAN

Sağlık Bakanı: Yıldırım AKTUNA

Ulaştırma Bakanı: Ömer BARUTÇU

Devlet Bakanları: Fehim ADAK, Gürkan DAĞDAŞ, Abdullah GÜL, Ahmet DEMİRCAN, Basri TEKİR, Mehmet ALTINSOY, Lütfü ESENGÜL, Ahmet Cemil TUNÇ, Rıza GÜNERİ, Sacit GÜNBEY, Bekir AKSOY, Ufuk SÖYLEMEZ, Ayfer YILMAZ, Bahattin ŞEKER, Nevzat ERCAN, Işıl Saygın, Nafiz KURT, Namık Kemal ZEYBEK, Salim ENSARIOĞLU



Mehmet Ağar

SUÇLULAR: Halka Karşı Savaşa Komuta Eden Generaller; GENELKURMAY BAŞKANLARI, KUVVET, ORDU VE DİĞER BİRLİK KOMUTANLARI

Org. Necip TORUMTAY : Genelkurmay Başkanı

Org. Doğan GÜREŞ : Genelkurmay Başkanı

Org. İsmail Hakkı KARADAYI : Genelkurmay Başkanı

Org. Hikmet BAYAR : Kara Kuvvetleri Komutanı

Oramiral Güven ERKAYA : Deniz Kuvvetleri Komutanı

Orgeneral Ahmet ÇÖ-



İ. Hakkı Karadayı

REKÇİ: Hava Kuvvetleri Komutanı

Orgeneral Teoman KOMAN : Jandarma Genel Komutanı (Bir dönem MIT Müsteşarlığı da yaptı)

Org. Hik-

met KÖKSAL: 1'inci Ordu Komutanı

Org. Necati İKİZOĞLU: Ege Ordu Komutanı

Orgeneral Çevik BİR : Ge-



Teoman Koman

nelkurmay 2. Başkanı

Orgeneral Doğan BEYAZIT : 1990'da Özel Harp Dairesi Başkanlığına getirildi. Daha sonra MGK Genel Sekreteri ol-

du.

Orgeneral Sabri YİRMİBE-ŞOĞLU: Özel Harp Dairesi Başkanlığı yaptı. 1990 yılındaki 430 Nolu Sansür ve Sür-

gün Karamnamesini hazırladı. Albay Baki ONURLUBAŞ: İstanbul Jandarma Alay Komutanı

Tümgeneral Yusuf SOYBAŞ: Kürdistan'da konumlandırılmış 21. Jandarma Tümen Komutanı

Albay Muhterem CANPEHLIVAN: Kürdistan'da gerillaya karşı örgütlendirilmiş özel infaz mangaları olan Kara Özel Kuvvet Birliği Komutanı.

Tuğgeneral Mete SAYAR: 1990-93 arası Şırnak Tugay Komutanı. 1992 Nevroz'da Şırnak'taki katliam başta olmak üzere pek çok katliamı bizzat yönetti.

Korgeneral Hasan KUNDAKÇI: Diyarbakır Jandarma Genel Komutanlığı yaptı. Köy yakma ve toplama kampları

SUÇLULAR: EMNİYET MÜDÜRLERİ, VALİLER (KONTGERİLLANIN İŞKENCE, KAYBETME, İNFAZ ŞEFLERİ)

Emniyet Genel Müdürleri, Bazı Büyük-şehir Valileri:

Yılmaz Ergun- Emniyet Genel Müdürlüğü
Mehmet Ağar- Emniyet Genel Müdürlüğü
Alaaddin Yüksel- Emniyet Genel Müdürlüğü

Hayri Kozakçıoğlu- İstanbul Valisi
Rıdvan Yenişen- İstanbul Valisi



Hayri Kozakçıoğlu

Kürtistan'taki tüm katliamlardan, köy yakmalardan, işkencelerden, cezaevlerindeki baskılar ve itirafçılık dayatmalarından, koruculuk uygulamasından, yiyecek ambargolarından, faili meçhullerden ve tüm kontrgerilla faaliyetlerinden sorumludurlar.

- Hayri Kozakçıoğlu
- Ünal Erkan
- Necati Bilcan

İNFAZLARDAN BİRİNCİ DERECEDEEN SUÇLULAR:



Tüm emniyet müdürleri işkencelerin, halkın her kesimi üzerindeki baskıların doğrudan sorumlusu ve uygulayıcısıdır. Ancak bunlardan İstanbul, Ankara, İzmir, Adana gibi illere atanan emniyet müdürleri, devrimcilere yönelik doğrudan infazların uygulayıcısı olan katillerden seçil-

miştir. Bu kentlere atananlar, kendilerini atayanların beklentilerini boşa çıkarmayarak infazları sürdürmüşlerdir. Görevde bulundukları süre içindeki tüm infaz, katliam, kaybetme ve işkencelerden, kitle eylemlerine, kitle örgütlerine, sosyalist basına yönelik tüm saldırılardan, tüm provokasyonlardan uygulayıcı ve planlayıcı olarak birinci dereceden sorumlu ve suçludurlar.

Necdet MENZİR : DYP-SHP Koalisyonu tarafından 91 sonunda İstanbul Emniyet Müdürlüğüne getirildi. 16-17 Nisan katliamından PERPA



Necdet Menzir

katliamına kadar onlarca infazi, kaybetme operasyonunu planladı, yönetti. Gazi katliamından sorumlu. Şu anda milletvekili olarak TBMM'de.



Orhan Taşanlar

Orhan TAŞANLAR : önce Ankara, İzmir sonra İstanbul Emniyet Müdürlüğü. Onlarca devrimcinin katledilmesinden, kaybedilmesinden sorumlu. Şu anda Bursa Valisi.

Kemal YAZICIOĞLU: Önce İzmir, sonra İstanbul Emniyet Müdürlüğü. Onlarca devrimci demokrat onun yönetiminde infaz edildi. Kaybedildi. 1 Mayıs 96'daki saldırıdan ve üç kişinin katledilmesinden sorumlu. Şu an it dalaşından dolayı kızığa çekildi.

Ramazan ER : Diyarbakır, Adana, Ankara ve şu anda İstanbul Emniyet Müdürlüğü. Atandıktan kısa bir süre sonra infazcı bir Emniyet Müdürlüğü olduğunu "kanıtladı".

Mete ALTAN : Önce Antalya şimdi Adana Emniyet Müdürlüğü. Yıllardır tüm kamuoyu onu katletme, işkence yapma-yaptırma özelliğiyle tanıdı. Katliam ve işkencelerini şu an görevde bulunduğu yerde sürdürüyor.

Reşat ALTAY : Önce Gaziantep Emniyet Müdürlüğü'nde bulundu. Şu anda İstanbul Emniyeti'nde "Terörle Mücadeleden Sorumlu Müdür Yardımcısı. Tüm infaz ve katliamlardan, kaybetmelerden birinci dereceden sorumludur.

Hanefi AVCİ: Diyarbakır, Ankara ve İstanbul'da MIT ve Emniyet Müdürlükleri bünyesinde çalıştı. Şu an istihbarat Daire Başkanı vekili... Halka ve devrimcilere karşı gerçekleştirilen katliam ve infazların, kaybetmelerin "istihbaratını" yapan birimin sorumlusu olarak tüm bu cinayetlerden birinci dereceden suçludur.

Mehmet CANSEVER: Ankara Emniyet Müdürlüğü. Infazlara bizzat katılarak yönetti.

Mehmet CEBE: Ankara Emniyet Müdürlüğü. Daha önce Şanlıurfa Emniyet Müdürlüğü'ydü. Sedat Bucak'ın adamı olarak biliniyor.

Ahmet DEMİRCİ: Emn. Gen. Müd. Terörle Mücadele Daire Başkanı

İbrahim ŞAHİN: özel Haraket Daire Başkanı

Behçet OKTAY: Özel Haraket Daire Başkanı

İNFAZ MANGALARI

Bu dönemde polis teşkilatı içinde gerek Terörle Mücadele Şubesi'ne, gerekse de Özel Haraket'a bağlı olarak infaz mangaları oluşturuldu. MIT, Emniyet Genel Müdürlüğü, JİTEM ve Özel Haraket Dairesi'ne bağlı polisler tarafından yüzlerce infaz gerçekleştirildi. Polis teşkilatına bağlı olarak adı belirtilenler, aşağıda belli başlılarını sıraladığımız operasyonlardan doğrudan sorumludurlar.

Bir de bu operasyonların hemen hepsinde "infazcı" olarak yer alan bazı polisler var ki onlar ellerine



kan buluşmanın ötesinde boğazlarını aşağıya doğru batmışlardır. Ve bu kan içinde boğulacaklardır. İsimleri aşağıda belirtilmiştir:

Ayhan Çarkın, Mustafa Altınok, Ömer Kaplan, Enver Ulu, Oğuz Yorulmaz, Ercan Ersoy, Hasan Erdoğan, Şefik Kul, Abdullillah Dindar...

DİĞERLERİ:

Emniyet

Genel Müdür

Yardımcıları:

SabriKANLIKAVAK
Salih Zeki YİĞİT
Abdullah SELVİ
Adnan ESER
Şevket AYAZ

Tekin AKIN (Aydın)
Behçet DEMİRCİ (Aksaray)
İhsan ÜNAL (Balıkesir)
Aydın GENÇ (Eskişehir)
Süleyman EKİZER (Hatay)
Muammer Öz (Kırakkale)
İsmail KAHRAMAN (Kırşehir)
Şükrü ÖNDER (Malatya)
Ahmet ERYÜKSEL (Osmaniye)

Zeynel Abidin AYHAN, (Trabzon)
Ahmet KÖSE (Adıyaman)
Kemal BAYRAK (Amasya)
Şeref ERBAŞ (Ardahan)
Kazım KILDIRIOĞLU (Bayburt)
Nihat ÇAKAR (Bitlis)
Uğur GÜR (Bolu)
Yahya BAL (Çanakkale)
Bahattin ZENGİN (Çankırı)
Ülkü MET (Çorum)
Mustafa HERGÜNER (Denizli)
Yavuz ELBİRLER (Diyarbakır)
Engin AKSAN (Elazığ)
Hüseyin BİLÜTAY (Erzurum)
İsmail İNCEKULAK (Giresun)
Cafer ŞAHİN (Gümüşhane)
Tuncay YILMAZ (İçel)
Zekeriya BALKAR (Kastamonu)

monu)
Basri ÇİFTÇİ (Kırkareli)
Orhan KAYA (Kilis)
Turan BULUŞ (Konya)
Süleyman ŞAHİN (Kocaeli)
Ahmet UZUNOĞLU (Kütahya)
Özdemir GÜRSU (Mardin)
Osman ÇAPALI (Rize)
Eriş KIZILDAĞ (Sakarya)
Refik YILDIRIM (Samsun)
Celalettin CERRAH (Sivas)
Salih TUZCU (Şanlıurfa)
Saadetin KIRTAŞ (Tekirdağ)
Bahri BAYKAL (Tokat)
Ömer SAĞIROĞLU (Van)
İsmail YALÇIN (Yalova)
Ali ÇELİK Sivas Siyasi Şube Müdürü

ŞU ANDA MER-

KEZDE BULUNAN EMNİYET MÜDÜRLERİ VE VALİLER

(Parantez içinde, daha önce "Görevde" bulundukları, yani işkence ve baskılardan sorumlu oldukları yerlerin adları belirtilmiştir)

Emniyet Genel
Müdür Yardımcıları:
Kamil TECİRLİOĞLU
Cevdet SARAL
Halil TUĞ
Ertuğrul ÇAKIR
Ertuğrul OĞAN

Emniyet Müdürleri
Hüseyin ESER (Aksaray)
Mümtaz KARADUMAN (Amasya)

Abdullah BOLCU (Ardahan)
Nihat CAMADAN (Balıkesir)
Hasan KOÇ (Bayburt)
Fevzi ERGÜR (Çanakkale)
Sefer VURUCU (Çorum)
Necati ALTUNBAŞ (Denizli)
Rıdvan GÜLER (Diyarbakır)
Nurdan AKÇAY (Elazığ)
Aziz AKSOY (Erzurum)
İsmail TAŞKAYA (Eskişehir)
Hüseyin ÖZALP (Giresun)
Mustafa KARTAL (Gümüşhane)
Tezcan ÖZKANLI (İçel)
Altay POLAT (Kastamonu)
A. Güven ŞAHİN (Kırşehir)
Cemil DEMİR (Kırkkale)
Mustafa TEKİN (Kilis)
Altan KEÇECİ (Kocaeli)
Kaya TOK (Mardin)
Hamdi GÜNGÖR (Rize)
Tuncay KALBAK (Sakarya)

Zekeriya YELKEN (Samsun)
Mehmet BÖKE (Tekirdağ)
Nejat GÜNGÖR (Tokat)
Haluk GÖZEN (Yalova)

HIÇ KİMSE
YAPTIĞININ
YANINA KAR
KALACAĞINI
SANMAMALIDIR

SUÇLARI

16 Ocak 1991'de Ankara DAL'da Hacettepe Üniversitesi öğrencisi, Devrimci SOL'cu Birtan ALTUNBAŞI işkenceyle katletmek.

20 Şubat 1991'de Devrimci Sol'cu Ali Rıza AĞDOĞAN'ı Beyoğlu Amirliği'nin 3. katından atarak katletmek.

2 Mart 1991'de Ankara DAL'da TDKP'li İmran Aydın'ı işkenceyle katletmek.

9 Nisan 1991'de İzmir'de iki Devrimci Sol'cu katletmek.

19 Mayıs 1991'de İstanbul Hasanpaşa'da iki TIKKO'cu katletmek.

28 Haziran 1991'de İstanbul-Besiktas'ta Devrimci Sol'cu Perihan DEMİREK'i katletmek.

12 Temmuz 1991'de İstanbul'da Dikilitaş, Balmumcu, Nişantaşı ve Yeni Levent semtlerinde 10 Devrimci Sol savaşçısını katletmek.

14 Temmuz 1991'de Ankara'da Fintöz Dikme ve Bulthan Kangalgil'i katletmek.

9 Eylül 1991'de Mimar Sinan Üniversitesi öğrencisi İYÖ-DER'li Şehir ŞAHİN'i üniversite binasının 3. katından aşağı atarak katletmek.

10 Ekim 1991'de İstanbul Merter'de Hayri KOÇ'u katletmek.

26 Ekim 1991'de İstanbul Gayrettepe'de Burhan Remzi KAFADENK'i katletmek.

27 Ocak 1992'de Mahmutbey'de üç genci katletmek.

31 Mart 1992'de Bülent Ülkü'yü Bursa'da gözaltına alındıktan sonra işkenceyle katletmek.

16-17 Nisan 1992'de İstanbul'da 11 Devrimci Sol önder ve savaşçısını katletmek.

30 Nisan 1992'de Adana'da üç Devrimci Sol savaşçısını katletmek.

4 Mayıs 1992'de Ankara Dikmen'de dört Devrimci Sol'cu katletmek.

13 Temmuz 1992'de İstanbul-Kasimpaspa'da iki Devrimci Sol'cu katletmek.

İstanbul'da 19 Temmuz 1992'de Kartal-Maltepe ve Pendik-Güzelyalı'daki ev başkanlarında dört TIKKO'cu katletmek.

13 Ağustos 1992'de Ankara Maltepe ve Küçüksat'ta 5 Devrimci Sol savaşçısını katletmek.

31 Ağustos 1992'de Devrimci Sol savaşçısı Ekrem Akın SAVAŞ'ı İstanbul'da katletmek.

28 Eylül 1992'de üç Devrimci Sol savaşçısını İstanbul İçerenköy ve Beylerbeyi semtlerinde katletmek.

10 Ekim 1992'de İstanbul Acıbadem'de Devrimci Sol savaşçısı Sultan Cenik'i katletmek.

1992 Kasım'ında iki TIKB'liyi Adana'da katletmek.

25 Mart 1993'te İstanbul-Bahçelievler'de üç Devrimci Sol önder kadrosunu katletmek.

23 Nisan 1993'de Devrimci Sol savaşçısı İbrahim YALÇIN'ı İstanbul-Kartal'da sokak ortasında katletmek.

30 Nisan 1993'te İstanbul-Kadıköy'de İYÖ-DER'li iki öğrenciyi katletmek.

5 Haziran 1993'te Ankara-Sincan'da

Devrimci Sol savaşçısı Murat GÜL'ü katletmek.

26 Haziran 1993'te İstanbul Gaziosmanpaşa'da iki Devrimci Sol'cu katletmek.

16 Temmuz 1993'te Şirinevler'de Kemal Aygün'ü sokak ortasında önce sağ yakalanıp daha sonra katletmek.

13 Ağustos 1993'de Perpa'da ikisi Devrimci Sol'cu beş kişiyi katletmek.

22 Ağustos 1993'de Aydın'da Devrimci Sol'cu Baki Erdoğan'ı işkenceyle katletmek.

26 Ekim 1993'de Ankara Balgat'da iki Devrimci Sol'cu katletmek.

26 Kasım 1993'de İstanbul-Hasköy'de iki Devrimci Sol'cu katletmek.

17 Mayıs 1994'te Adana Yeşilevler Mahallesi'nde Devrimci Sol'cu Maksut Polat'ı katletmek.

4 Ağustos 1994'te İstanbul-Bağcılar'da üç Devrimci Sol savaşçısını katletmek.

16 Eylül 1993'te Sivas Hafik'te Devrimci Sol'cu Rifat Özgüngör'ü katletmek.

28 Eylül 1994'te İstanbul-Besiktas'ta üç Devrimci Sol savaşçısını bir kafede katletmek.

8 Ekim 1994'te İstanbul Sultancaftılığ'ında iki Devrimci Sol'cu katletmek.

26 Ekim 1994'te Mersin'de iki Devrimci borcu katletmek.

12 Ocak 1995'te 4 TÖDE'li öğrenciyi Diyarbakır'da katletmek.

24 Ocak'ta 1995'te Sağlık-Sen kuruluşlarından DHKC'li Ayşenur Şimşek'i Ankara'da kaçırdıktan sonra işkenceyle katletmek.

12 Mart 1995 gecesi başlayan ve 15 Mart'a kadar devam eden Gazi Ayaklanması'nda halktan 18 kişiyi katletmek.

4 Nisan 1995'de Antep'de iki DHKC Savaşçısını katletmek.

12 Nisan 1995'te Ankara Batıkent'te üç DHKC'liyi katletmek.

9 Haziran 1995'te DHKC savaşçısı Sibel Yalçın'ı İstanbul-Okmeydanı'nda katletmek.

18 Ocak 1996'da İzmir'de DHKC'li Ercan Özçeken'i katletmek.

9 Şubat 1996'da İstanbul-Bahçelievler'de üç DHKC Savaşçısını katletmek.

21 Mart 1996'da Hatay'da DHKC'li Yaşar Devrim Aslan'ı katletmek.

10 Nisan 1996'da İstanbul Üsküdar ve Göztepe semtlerinde iki DHKC Savaşçısını katletmek.

1 Mayıs 1996'da halkın üzerine ateş açarak üç kişiyi katletmek.

13 Mayıs 1996'da İstanbul Alibeyköy'de Kurtuluş dağıtıcısı İrfan Ağdaş'ı sokak ortasında katletmek.

22 Haziran 1996'da İstanbul-Kağıthane'de DHKC Savaşçısı Adalet Yıldırım'ı katletmek.

15 Temmuz 1996'da 4 DHKC Savaşçısını Gültape'de katletmek.

19 Temmuz 1996'da İstanbul Bağcılar'da lise öğrencisi Levent Doğan'ı sokak ortasında katletmek.

20 Ağustos 1996'da Alibeyköy'de Kurtuluş dağıtıcısı ve TİYAD'lı iki devrimciyi katletmek.

6 Ekim 1996'da İstanbul Esenler'de DHKC'li İsmet Güvenç'i katletmek.

KONTRGERİLLANIN, İŞKENCECİLERİN HUKUKÇULARI

Kontrgerilla tüm devlet kurumlarında örgütlenmesini sağlarken, bu politikaların uygulanması elbette "hukukçular" olmaksızın mümkün değildi. DGM Savcı ve yargıçları kontrgerilla hukukunun üst mekanizmasını oluşturdular. Tüm infaz, katliam, işkenceler DGM'lerde aklandı. Onların listesinin tamamını buraya almadık. Çünkü tüm DGM savcı ve yargıçları bu listeye girmeyi hak

etmişlerdi zaten. Üçü, Ankara DGM'deki üçü, hepsinin bir örneği idi, onların isimlerini kaydetmekle yetiniyoruz.

Kontrgerillacıları, işkencecileri aklamaya soyunan "avukatlar" da vardı. Kontrgerilla istediği kadar avukatı bulamadı gerçi. İşkenceciler kendilerini savunacak avukat bulmakta güçlük çektiler. Bu işe gönüllü soyunanlar ise halkın adaletinin suç dosyasına yazıldılar:

SUÇLULAR:
DGM Savcısı- Nuh Mete
YÜKSEL

DGM Baş Savcısı-
Nusret DEMİRAL
DGM Savcısı Ülkü
Coşkun
Avukat Osman
Karaduman
Avukat İlhami
Yelekeç
Avukat Ahmet Emin
Doğan
Avukat Nejdet
Küçüktaşkıner



Nusret Demiral



Nejet Küçüktaşkıner

BELEDİYE BAŞKANLARI

Onbinlerce işçiye, kah ücretlerini ödemeyerek, kah diğer haklarını gasbederek zulmettiler. İşçiler greve çıktıklarında polisleri kendi belediyesinin işçilerinin üzerine göndermekte tereddüt etmediler. Kendi yandaşlarını doldurmak için ardarda işçi kıyımları yaptılar. Onbinlerce işçiyi ailesiyle birlikte aylarca sefalet içinde yaşamaya mahkum ettiler. Belediyelerindeki memurları iktidarla ve polisle işbirliği içinde sürgünlere yolladılar. Belediye hizmetlerine sürekli zam yaparak kendilerinin ve partilerinin kasalarını doldurdular. Bazıları aşağıya çıkarılmıştır:



T. Erdoğan

SUÇLU-
LAR:

Nurettin
SÖZEN : İs-
tanbul Bū-
yükşehir Be-
lediye Ba-
şkani

R. Tayyip
ERDOĞAN:
İstanbul Bū-

yükşehir Belediye Başkanı
Ahmet ÇETİNSAYA: Eminönü
Belediye Başkanı

Burhan ÖZFATURA: İzmir Bū-
yükşehir Belediye Başkanı



Melih Gökçek

Meli h
GÖKÇEK :
Ankara Bū-
yükşehir Be-
lediye Ba-
şkani
M. Ali
BÜKLÜ :
Kartal Be-
lediye Ba-
şkani
Hasan
YILMAZ :

Zeytinburnu Belediye Başkanı
Erol KAYA : Pendik Belediye
Başkani

Aytaç DURAK : Adana Būyū-
şehir Belediye Başkanı

Turgut ALTINOK: Keçiören MHP
Belediye Başkanı Erdal Yıldırımın
katledilmesinden sorumlu.

Musa ŞAHİN : Adana/Osmaniye
MHP'li Belediye Başkanı



Burhan Özfatura

Ökkeş
NAMLI : Dū-
ziçi MHP'li
Belediye
Başkani

Hacı
Bayram
TÜRKOĞLU
: Dörtöl
MHP'li Be-
lediye Ba-
şkani

ADALETİN OLMADIĞI YERDE
BARIŞ DA OLMAZ
DEMOKRASİ DE.

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

DOKTORLAR

İşkencenin olduğu yerde, kontrgerillanın hem "sanık"ların işkenceye ne kadar dayanacağını bilebilmek, işkenceyi daha uzun süre sürdürebilmek ve de işkence görenlerin rapor almasını engellemek gibi bir ihtiyaçları vardı. Kimi doktorlar, hipokrat yeminlerine ihanet ederek, bu insanlık dışı uygulamanın aracı oldular:

SUÇLULARDAN BAZILARI:

- Tamer Apaydın : İstanbul Adli

Tıp Kurumu'nda görevli. Görevi işkence gören tutsaklara "sağlam raporu" vermek.

- Melahat Paydak: Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde görevli işkenceci doktor.

- Başhekim Mehmet ÜNAL: Ankara Atatürk Göğüs Hastalıkları Hastanesinde görevli. Kamu emekçilerine karşı baskı uyguladı.

- Dr. Alkan Pehlivanlı: Aydın Emniyet Müdürlüğü'nde işkence yapılan Baki Erdoğan'ın katledilmesine göz yumdu.

- Feyyaz Piskinsüt: Bütün vücudu işkence izleriyle dolu Baki Erdoğan için "vücudunda işkenceye delil olabilecek herhangi bir patolojik bulgu yoktur" yazılı rapor verdi.

- İsmail Hakkı Uysal: İstanbul Adli Tıp Kurumu Fizik İhtisas Daire Başkanı

- Cem Zeki Esenyel, Sabri Emin Karaçor, Hüseyin Uslu, Uğur Bingöl: İstanbul Vakıf Güreba Hastanesi'ne yaralı olarak götürülen Müslüm Yalçın ve Sinan Tepe'ye gerekli tedaviyi uygulamayıp, tersine işkence yaptılar.

**AÇILAN BU SUÇ
DOSYALARI
ANCAK ADALET
YERİNİ
BULDUĞUNDA
KAPATILACAKTIR.**

SUÇLULAR: SİVAS KATLİAMININ SORUMLULARI

SUÇ TARİHİ: 2 Temmuz 1993

2 Temmuz'da Sivas'ta içlerinde çok sayıda aydın ve sanatçının da bulunduğu 35 insanımız, Pir Sultan Abdal etkinlikleri için bulundukları Sivas'ta planlı bir katliamın hedefi oldular. Gericilerin, faşistlerin Madımak Otel'i'ni yakmaları sonucu şehit düştüler. Suçlular listesi, elindeki benzin bidonunu döküp oteli yakanlardan Cumhurbaşkanı kadar uzanmaktadır.

Cumhurbaşkanı Süleyman DEMİREL: Katliamdan anında haberdar edildiği halde kılını kıpırdatmadı, Olaylara müdahale edilmesini "benim halkımla polisimi karşı karşıya getirmeyin" diyerek açıkladı. "Onun halta" Madımak otelindekileri yakanlar, onun polisi, katliamı seyreden ve yardımcı olanlardı.

Başbakan Tansu ÇİLLER: Katliam sırasında Başbakan olarak hiçbir yetki kullanmamış, katliamın gerçekleştirilmesini sağlamıştır. Katliamdan sonra "Çok şükür, halkımız bu yangından zarar görmemiştir" demecini vermiştir. Onun halkı da Cumhurbaşkanı Demirel'le aynı "halk"tır!

Başbakan Yardımcısı Erdal İNÖNÜ: Otelde kuşatılan

aydınlarla sürekli görüşme halinde olmuş, konumunun gerektirdiği hiçbir şeyi yapmamış; sürekli "takviye güç gönderileceği" vaadiyle onları oyalamış, katledilenlerin farklı girişimlerde bulunmasını da önlemiştir.

İçişleri Bakanı Mehmet GAZİOĞLU: Katliamın gelişimi sırasında hiçbir önlem almayıp saldırganlara meydanı bilinçli bir biçimde bıraktı; emrindeki güçleri saldırıyı durdurmak için kullanmadı. Katliamdan sonra da "Olayın sorumlusu Aziz Nesin'dir" demecini verdi.

Temel KARAMOLLAOĞLU: Katliam sırasında Sivas Belediye Başkanı. Şu an TBMM'de Refah Partisi'nden milletvekili

Cafer ERÇAKMAK: Katliam sırasında Sivas Belediye Meclisi RP'li Üyesi - Saldırıyı bizzat yöneten ve yapanlardan. Halen "yakalanamadı".

Doğukan ÖNER: Katliam sırasında Sivas Emniyet Müdürü

Rahim ÇALIŞKAN: Emniyet Müdür Yardımcısı Ali ÇELİK-Terörle Mücadele Şube Müdürü

Ahmet KARABİLGİN: Katliam sırasında Sivas Valisi

Tuğgeneral Ahmet YÜCETÜRK: Sivas'ta bulunan 5. Piyade Er Eğitim

Tugay Komutanı. Katliam günü kendisinden sürekli takviye kuvvet talebinde bulunulmasına karşın, ancak 16.00 sıralarında 40 kişilik bir kuvvet göndermiş, akşam saatlerinde tugayın gücü sevk edildiğinde ise artık katliamcılar Madımak'tan kaçmışlardı.

Refah Partisi, MHP, BBP: Bu partilerin il yöneticileri ve Genel Merkez yöneticileri ve katliama doğrudan



Cafer Erçakmak

katılan militanları katliamın suçlularıdır. Katliamı gerçekleştiren topluluk bu üç partinin yönetici ve taraftarlarından oluşmaktadır. Katliamdan sonra her üç partinin de Genel Başkan ve diğer üst düzey yöneticileri katliamı onaylayan, Aziz Nesin'i suçlu ilan eden açıklamalar yaparak bu insanlık dışı eylemi savunmuş, üstlenmişlerdir.

Cafer Tayyar SOYKÖK, Orhan DEMİR, Ali KURT, Erol SARIKAYA, İlhami

SUÇLULAR: BUCA KATLİAMININ SORUMLULARI SUÇ TARİHİ: 21 Eylül 1995

21 Eylül 1995'te Buca Cezaevi'nde vahşi bir saldırı sonucu DHKP-C tutsaklarından Yusuf BAĞ, Uğur SARIASLAN, Turan KILINÇ katledildi. Onlarca tutsak yaralandı.

SORUMLULARI:
İçişleri Bakanı- Mehmet

MOĞULTAY
İzmir Emniyet Müdürü- Kemal



Mehmet Moğultay

YAZICIOĞLU

Emniyet Genel Müdürü- Mehmet AĞAR
İl Jandarma Alay Komutanı- Tervik KAÇAR
İzmir Valisi- Kutlu AKTAŞ
İzmir Cumhuriyet Başsavcısı-

Melih Tan
Savcı- Yaşar ASLAN
İzmir Cumhuriyet Başsavcısı
Vekilleri

- Yücel Tezel
- Hasan Esen
- Hüseyin Yıldız
1. Müdür-Vedat ENGİN
2. Müdürler- Ahmet Demir
Ferhat ÜNAL
Ser Gardiyan: Halis Görmez
Baş Gardiyanlar: İsmail Emen
Yusuf Kurbanı



Kemal Yazıcıoğlu

Konak İlçe Jandarma Komutanı- Murat Kınay

Jandarma
Yüzbaşı- Ziya Kuraş
İl J. Komutan Yardımcısı- Lütfü Algül
HRK. ASYŞ.
Şb. Müdürü- Tahir Cebi
İSTH. Şb. Müdürü- Muammer Yapakçı

**HALK,
BU HESABI
BU
SUÇLULARDAN
BİR GÜN
MUTLAKA
SORACAK**

ÇALIŞKAN, Muhsin ERBAŞ, Tufan CAYMAZ, Süleyman KURŞUN, Ahmet ONAR, Yunus KARATAŞ, Halil İbrahim DÜZBİÇER, Ve diğerleri... - Yunus Karataş yangını bizzat çıkaranlardan biridir. H. İbrahim Düzbiçer, Aziz Nesin'i linç edilmesi için kalabalığa savuran itfaiye eridir. Olayın her safhasında yer almıştır. ... Sivas Katliamıyla ilgili açılan göstermelik davada burada adları belirtilenlerle birlikte 100'den fazla gerici tutuklandı. Daha sonra ise tüm tanıklara ve teşhislere rağmen peyderpey salındılar.

-Sürecek
(Sursuluk, mafya, itirafçılar vd.)-

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

Haklar ve Özgürlükler Platformu Eminönü'nden Seslendi

"BAĞIMSIZLIĞI, DEMOKRASİYİ, ULUSLARIN HAKLARINI ESASALAN BİR ANAYASA İSTİYORUZ"

Haklar ve Özgürlükler Platformu Eminönü meydanında yaptıkları bir basın açıklamasıyla tüm halkı "Bağımsızlığı, demokrasiyi, ulusların haklarını tanıyan bir anayasa" için mücadeleye çağırıyor.

15 Şubat günü yapılan basın açıklamasında TIYAD'lı ailelerin öndeydiler. Ellerinde her zaman olduğu gibi kaybedilen, katledilen, özgür bir vatan için şehit düşen evlatlarının resimleri vardı. Özgür Tutsaklar için "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara özgürlük" haykırışını unutmamışlardı. En kararlı en coşkulu olan onları şüphesiz. Çünkü mafyacı kontrgerilla devletinin ne anayasasından ne hukukundan hiç bir beklentileri yoktu. Çünkü davacı olarak gittikleri devlet kapılarında hakarete uğrayan dahası gözaltına alınan işkence gören onları. Evlatlarının katilleri ise devletin koltuğunda, korumasında gözlerinin önünde dolaşıyordu. Onlar adil bir adalet bağımsız bir yargı istiyor ama bu düzende bunu bulamayacaklarını biliyorlardı. Bundan dolayı halk için, bağımsız demokratik bir anayasa için mücadele onlara göre son derece meşru, doğru ve önemliydi.

Halklığın verdiği güç ve mutluluk hakimdi TIYAD'lıların yüzünde. Liseli, üniversiteli öğrenciler ellerinde taşıdıkları dövizlerle eğitimde söz, karar, örgütlenme hakkı diyor. İşkenceci çete başlan dolaşırken ağır



hapis cezasına çarptırılan arkadaşlarına adalet istiyorlardı. Cuntanın getirdiği anayasada işkence ve işkenceciler sahipleniliyor, 16-17 yaşındaki insanlar ağır hapis cezalarına çarptırılıyor. Bundan dolayı "bağımsız demokratik anayasa" isteklerini oldukça kararlı haykırıyordu öğrenci gençlik. Tüm hakları gasp edilmiş, etrafı yasaklarla çevrilmiş basın emekçileri özgürlükçü bir basın yasası istemiyse, haktan yana sanat diyenler sanatın üzerine zincir vurulamayacağını söyleyerek "demokratik anayasa"

diyorlardı. İşçiler, memurlar cuntanın anayasasının gasp ettiği tüm haklarını istiyordu. Gecekondulardan gelen emekçiler, yolsuzluklara göz yumulurken kondularını başlarına yıkılamayacağını savunuyor mafya çetelerine hizmet eden anayasayı reddediyorlardı.

"Bağımsız Demokratik Ulusların Haklarını Tanıyan Anayasa İstiyoruz" pankartının ardında mafya çetelerinin anayasasına karşı halkın kendi anayasası ile gelen Haklar Ve Özgürlükler Platformu

kampanyalarına tüm ezilen halkı, aydın, sanatçı, yazar tüm devrimci, demokratları davet ederken "bu hak hepimizin" diyorlardı. Onlar biliyorlardı ki bu düzenin anayasası katliamları meşru kılar. Gençcik insanları katletti, köyleri yakıp, yıktı, insanları açlığa sefalet mahkum eder, düşüncüyü yasaklar, düşüncüyü haykırını yok eder, işkenceciyi korur, katilleri kahraman ilan eder. Bu düzenin anayasası mafya çetelerinin elinde hizmetindedir. Bu düzenin anayasasında emekçi olmak etrafının tel örgülerle çevrilmesi ve başının daima önde olmasıdır. Çetecilerin anayasasına hayır diyen yerlere halkın kendi anayasasını sunan Haklar ve özgürlükler Platformu "Yaşasın Halkın Adaleti", "Adalet istiyoruz Alacağız" vb. coşkulu sloganlarla çetelerin anayasasını yakarlarken çevreden insanlarında alkışlarını topladılar. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylemde okunan basın açıklamasında ezilen halkın dökülmediği, faili meçhullerin, kayıpların, infazların olmadığı, gençlerin, işçinin, memurun, 60-70 yaşındaki insanların yerlerde sürüklenmeyip, vahşice coplemadıkları, ~~gecekonduların~~ halkın başına yıkılmadığı, işkencenin kol gezmediği, genç kızlara devletin polisi tarafından tecavüz edilmediği, halkın emeğinin uyuturucu tüccarlarına peşkeş çekilmediği, fuhuşun, ahlaksızlığın olmadığı, ulusal kimliklerinden dolayı halkların baskı görmediği, aşağılanmadığı, köylerin yakılmadığı bir ülke için, tüm-emekçiler için bağımsız demokratik, ulusal hakları temel alan bir anayasa istendi. Coşkulu sloganlardan sonra eylemlerine son veren Haklar ve özgürlükler Platformu aynı coşkuyla dağıldı. *

Haklarımızın Tümü İçin Ankara Yürüyelim

Bugünkü düzenin ipliği pazara çıktı. Egemenler yönetemiyorlar; halkın yaşadığı sorunlara çözüm bulamadıkları gibi sorunların daha da ağırlaştığı bir süreç yaşanıyor.

Kimse düzeni savunmuyor. Hükümette olsun, muhalefette olsun, belli bir değişiklik vaad etmeyen düzen partisi yok gibi.

Ama hepsi de değişiklikten söz ederken, itina ile kendisini sırtlıyor. Adeta görünmez bu el ya da halka açıkça söyleyemedikleri sınıfsal çıkarlara düzen partilerinin basiretim bağlıyor. Seçim öncesi vaad ettiklerini hükümet olunca unutmak hatta tersini uygulamak artık kanıksanan bir gelenek haline geliyor. Böylesi bir durumda, bir işveren örgütü TÜSİAD'den farklı olarak, sorunları çözüleceğinden umudu kesenler "Hiç yoktan iyidir" yorumlarıyla heyecanlanıyor.

Niye hiç yoktan iyidire razı olalım?

Niye kısıntılarla yetinelim? İpliği pazara çıkmış bu düzenin kendini yenilemeyince, kontrgerilla çetelerini kendilerini daha ince yöntemlerle yeniden örgütlemesine, sözde demokratikleşme denilerek halkın bir kez daha "bu sefer belki" beklentsine sokulmasına neden seyirci kalalım?

Seyirci kalmamak gerekiyor? Onlar bizim yani işçilerin, memurların, gençlerin, emekçilerin, köylülerin ve tüm emekçi halkın seyirci konumunda kalmasını istiyor.

Halka ne istediği sorulmuyor. Söylemek isteyen de sesi kesilmeye çalışılıyor. Bu memleketi bir tek TÜSİAD ile polis şefleri ve generaller düşünüyormuş gibi hep onların ne söyledikleri, ne istedikleri öne çıkarılıyor.

Oysa bu memleketin gerçek sahipleri emekçi halktır. Sadece

ürettikleri için değil, ama her türlü sıkıntının yükü de omuzlarına yüklediği için bu memleket üzerine konuşma hakkı olan emekçilerdir.

Konuşma hakkımızı kullanmalıyız. Ülkemizin geleceği konusunda sadece polis şeflerinin, generallerin ya da TÜSİAD'ın söyledikleri üzerine tercih yaparak değil, kendi isteklerimizi ortaya koyarak konuşmalıyız.

Bugün yürürlükte olan ve 82' yılında cunta şeflerinin talimatları ile hazırlanıp, "hayır" demenin yasaklandığı bir seçimle halka dayatılan Anayasayı hala savunan bir düzen partisi bulmak zordur.

Anayasayı kimse savunamıyor ama biz emekçiler olarak bu konuda kendi tavrimizi da koymuş değiliz.

Nasıl bir Anayasa istiyoruz? Bu sorunun cevabı, bir ölçüde nasıl bir düzende yaşamak istediğimizin de cevabı olacaktır!

Nasıl yaşamak istediğimizi en

somut haliyle ortaya koymalı ve

gerçekleşmesi için mücadele etmeliyiz. Ya olan bitenlere seyirci kalacağız, baskı ve zulüm düzeninin aldatıcı kısıntılarıyla yetineceğiz ya da seyirci olmaktan çıkıp tüm hak ve özgürlüklerimizin gerçekleşmesi için harekete geçeceğiz.

Ankara'ya yürüyerek, nasıl bir düzende yaşamak istediğimizi ilan etmek, seyirci olmaktan çıkmanın bir adımı olacak, atılacak her adım daha ileri adımların yolunu açacaktır.

Yürümek, konuşmanın bir biçimidir. Şimdi artık sadece karşı olduğumuz uygulamaları değil, taleplerimizi de eksiksiz söylemenin zamanıdır. Mafyacı, işkenceci, katliamcı çeteleriyle ayakta duran bu düzenin çürümesini teşhir etmenin ötesinde, kendi yeni toplum projemizi ortaya koymalı ve geniş halk kesimlerine mal etmeliyiz. *

HALK SINIFI

DERS:16

Konu:
Demokratik
Mücadele ve
ANAYASA

İşin özü, iktidarın kimde olduğudur. Eğer iktidar sömürenlerin elindeyse, herhangi bir anayasanın maddelerinde ne kadar bol özgürlükten sözedilirse edilsin, bunun anlamı yoktur. Orada demokrasi göstermelidir, dolayısıyla hak ve özgürlükler de. Çünkü hiç bir halk gönüllü, hiç direnmeden sömürüyü kabul etmeyeceğine göre direnecek, örgütlenecektir. Halk direnmeye örgütlenmeye başlayınca da kağıt üzerinde ne yazıyor olursa olsun, burjuvazi hemen baskıya başvurur.

Daha çalışma başlamamıştı. "Bu anayasa da nereden çıktı ya!" diye söze girdi Uğur... O bu sınıfa katıldığından beri daha çok devrim, sosyalizm gibi kavramlar dikkatini çekiyordu. Bu sınıftaki insanların asıl farklarının da bu olduğunu düşünmüştü. Onların böyle anayasa falan bir işleri yoktur diye yorumlamıştı. Gerçi bir iki çalışmada demokratik mücadeleden, haklar ve özgürlükler mücadelesinden söz edilmişti ama yine de onları bir anayasa boyutuyla şekillendirmemişti kafasında.

Sinan onan yarı espiyle karışık cevapladı, "valla aslında daha bir yerden çıkan bir anayasamız yok doğrusu. Ama biz yenisi çıkmadan da olsa, geçen gün

'Cunta Anayasası'nı Eminönü'nde bir güzel yaktık. Orda da biri senin gibi hadi bunu yaktık da yenisi nerde diye sordu. Sanırım bugünlerde Haklar ve Özgürlükler Platformu böyle bir anayasa taslağı açıklayacakmış."

Selim abi bu noktada sohbetimizi "balla keserek" "çalışmaya başlayalım artık" diye uyardı.

- Geçen hafta demokratik mücadeleyi ele almıştık. Biraz önce sohbetinizin konusundan Anayasa meselesi de zaten bugün için bu çerçevede ele alınması gereken bir konudur. Evet, böyle bir anayasa talebi koyduk ortaya. Bu, mevcut anayasadan farklı olarak demokratik, bağımsız ve ulusal hakları temel alan bir anayasadır. Fakat bu

anayasanın niteliğini, içeriğini biraz sonra ele alalım: şimdi öncelikle, böyle bir anayasayı ortaya koymanın pratik işlevi ne olacak, mücadelemiz, örgütlenmemiz açısından nasıl bir rol üstlenebilir, bunu ele alalım. Bu aynı zamanda demokratik mücadeleyle anayasa talebi arasındaki bağı da ortaya koymuş olacaktır. Evet, kim anlatıyor?

Söze Selma başladı:

- Şimdi biliyoruz ki devrim gibi bir zorunluluk durduk yerde ortaya çıkmıyor. Bence mesela şöyle söyleyebiliriz: devrim esasında kitlelerin tüm taleplerinin bir toplamıdır. Kitlelerin taleplerinin mevcut düzen içinde bir karşılık bulmaması, devrimi zorunlu hale getirir. Demek ki kitlelerin devrime, devrim için bir mücadeleye katılması da taleplerine sahip çıkması, talepleri için mücadeleye atılmasıdır.

Bu talepler sıradan, küçük, büyük talepler olabilir. Bu önemli değil. Siyasal bilinçlenme, taleplerin giderek daha kapsamlı hale gelmesi bu gelişimin içinde olur. Bu süreç biraz dışımızdaki koşullara, biraz da bizim çabalarımıza bağlı olarak hızlanabilir de, yavaş da işleyebilir. Bazen bizim uzun sürede kavramadığımız bazı şeyleri birkaç gelişme kitlelerin gözünde çıplak hale getirir. Bazen kitlelerin biraz mesafeli durduğu bir talep, çeşitli gelişmelerle bakışınız bir anda öne çıkar. Tabii o noktada bizim görevimiz bu taleplere belli bir muhteva, derinlik ya da daha kapsamlılık kazandırmaktır. Devrim ya da halkın kendi iktidar talebini bu süreç berraklaştırır.

- Anlatılanlar biraz da dikkat ederseniz, Susurluk'tan yana olan gelişmelere de denk düşüyor. Yıllardır devrimcilerin anlattığı şeyler, bu olayla bir

anda kitlelerin gözünde somutlaşıyor. Ama çok daha önemlisi, olay burjuvazinin ve medyanın tutmak istediği sınırları dışına çıkarak kitlelerin adalet isteğini kamçladı. Bunca yıldır infazları, faili meçhullerin, yolsuzlukların sorumlusu olanlardan hesap sorulmasını istemeye başladı geniş halk kitleleri.

Şimdi süreç gelişiyor. Hep beraber yaşayarak görüyoruz. Mesela, ilk elde çok net olarak görülmeye başlayan nedir? Devlet bu çetelere gerçekten tavır alamaz durumdadır. Çünkü çeteler bir yerde devletin kendisi olmuştur. Kimse saf değil, görüyor. Mesela faşist kitlelerin kullanılması konusunda MGK'nın yani Milli Güvenlik Kurulu denen kurumun adı geçiyor, devlet cephesinden, oligarşi cephesinden kimse onların üzerine gitmiyor, gidemiyor. Çetelerin en üst noktasının orası olduğu bu noktada netleşiyor... Sonra yine görüyoruz ve önümüzdeki aylarda daha net görülecek, açığa çıktığı, üzerine gidildiği kadarya bile bu olay hesapta onlarca koldan oluşturulmasına rağmen, sonuçta adil bir karar çıkmayacak. Katiller, arananlar ortalıkta dolaşmaya devam edecekler. Velhasıl adaletin de bu düzenden çıkmayacağını herkes görüyor ve daha da görecek.

İşte bu noktada geriye şu basit gerçeğin ortaya konulup bilince dönüşmesi kalıyor. Çetelerden kurtulmak için de, adalet için de iktidarda bunlar değil de halk olmalı. Bunlar için devlet demokratik, bağımsız olmalı. Bunlar için ulusların hakları tanınmalı. Esasında ister - bir anayasa olarak dile getirilsin, ister başka türlü, işin özü budur. Mücadelenin odağında da bu olacaktır. İşte anayasa bütün bu gerçeği herkesin kafasında somutlaştırıp, net somut bir hedefe yönltebilmek için ortaya konulmuştur.

Bu arada önceki gün dernekte bu konuya ilişkin bir sohbet yaptıklarını belirterek Fatma abla söz aldı.

- Ben böyle bir anayasanın bizim için çok iyi olacağını düşünüyorum. Neden dersiniz, bunu dün yaptığımız toplantıda da gördüm. Biliyorsunuz bizim cumartesi toplantılarında böyle gençler falan olmuyor pek, çoğu ben yaştakiler. Onlardan pek çoğunun derneğimize ilk gelişlerinde sordukları sorulardan biri şu olurdu; *pek güzel şeyler söylüyorsunuz da siz ne istiyorsunuz, bütün bu sorunlar nasıl çözülecek? Sizin bir partizin falan var mı?*

Tabii bizim bu sorulara verilecek bir cevabımız dün de vardı. Halkın sorunlarını nasıl çözebileceğini anlatıyorduk. Derneğimizin çeşitli faaliyetlerinde insanlar buna somut olarak da tanık oluyordu. Gerektiğinde Parti'den de sözediyorduk, hatta bazıları Parti'nin programını falan da vermiştik.

Ama bu şekilde derli toplu ve somut bir anayasa ortaya koyduğumuzda bu daha iyi olacaktır. Sordukları sorunun daha belli bir cevabını bulacaklardır. Yani bu açıdan anayasa "devrimler ne istiyor?" sorusunun bir cevabı olacaktır. Siz ne istiyorsunuz, şunu nasıl yapacaksınız falan diyene "al bak" diyebileceğimiz bir şeydir en azından.

- Peki tam bu noktada, bir anayasa nedir, neleri kapsar, siyasi açıdan ne işe yarar, ona bakalım: Ömer, sanırım sen biraz özel olarak hazırlanacak bir konuya.

- Birşeyler çıkardım. Anlatmaya

* Modern anlamıyla ilk anayasa, Osmanlı dönemindeki 1876 tarihli 'Kanuni Esasi'dir.

1876 Anayasası ile, ilk kez "parlamentolu" bir düzene geçilir: Anayasa, "Meclisi Umumi" adını taşıyan iki meclisli bir parlamento kurulmasını öngörmektedir. Meclislerden "Heyeti Ayan"ın üyeleri padişahça -ve ömür boyunca görevde kalmak üzere- atanmaktadır. "Heyeti Mebusan"ın üyelerini ise "halk" seçmektedir. Tabii oy hakkı çok sınırlıdır o dönemde. Yani sözü edilen halkın tümünün katılmadığı bir seçimdir.

Fiilen olduğu gibi hukuk bakımından da, yasamanın ve yürütmenin dizginleri aslında padişahın elindedir. Mutlakiyetten meşrutiyete geçilmiştir ama, yalnızca bir ad değişikliğidir bu.

* Kurtuluş savaşının belli bir aşamasından 20 Nisan 1920'de Ankara'da kurulan Türkiye Büyük Millet Meclisi, yalnızca

Türkiye'de Anayasaların Tarihi

yasama yetkisini kullanan basit bir parlamento değildir; bütün yetkiler fiilen onda toplanmıştır. Tarihimizin ikinci anayasası olan 20 Ocak 1921 tarihli "Teşkilatı Esasiye Kanunu" işte bu koşulların sonucu olarak yapılır. Kemalist küçük-burjuva diktatörlüğünün ihtiyaçlarına cevap veren bir anayasadır.

1923'te Cumhuriyet'in ilanından sonra ise 1924 Anayasası yapılır. Bu anayasa tek parti iktidarıyla parlamenter sistemi biraraya getiren bir özellik gösterir. Ancak 1924 Anayasası, hem tek partili, hem de çok partili dönemde uygulanmıştır. Bu anayasada kişilerin hak ve özgürlükleri olsun,

sendikalar hakları olsun son derece güdüktür.

Türkiye'nin dördüncü anayasası ise 1961 Anayasasıdır. Tarihimizdeki "en özgürlükçü" anayasa olarak bilinir. Gerçekten de bazı hak ve özgürlüklerin yasal olarak tanınması anlamında diğerlerinden ileridir. Ama aynı zamanda bazı yönleriyle de ülkede sonraki yıllarda uygulanacak baskıların koşulları bu anayasayla oluşturulmuştur. Örneğin yürütme güçlendirilmiştir. Genel oyu sınırlayan maddeleri vardır, keza halkın Meclise girmesine "falan öğretim düzeyi aranır" diye sınırlamalar getirilmiştir.

1961 Anayasası,

iktidarlar üzerinde de kısıtlayıcı hükümleri içerir. İlk defa bu anayasa ile kurulan Anayasa Mahkemesi bu amaca yöneliktir.

"1924 Anayasası'ndan farklı olarak, yalnız "klasik" hakları değil, "iktisadi ve sosyal hakları" da kabul eder"

* Bu anayasadaki sınırlı haklar bile egemen sınıflara fazla lüks görünür. Ve ilk fırsatta yani 12 mart cuntası döneminde 1961 anayasasındaki hakları budarlar.

* beşinci anayasa ise 12 Eylül cuntası tarafından yaptırılan 1982 anayasasıdır. Önceki anayasalardan bol geldiği düşüncesinden hareket edildiği için halk açısından her şey iyice daraltılmıştır. Bu anayasada yer alan hemen her özgürlük, hemen aynı maddedeki "ancak" ibaresiyle sınırlanmıştır. Bircunta anayasası olarak halkın üzerinde pek çok kurumu, MGK, YÖK, YHK gibi, kurumlaştırmıştır. *

çalışırım. Anayasa bir kurallar bütünü olarak tarif ediliyor. Genel görünümü açısından da bir devletin çeşitli kurumlarının nasıl çalışacağını, aralarındaki ilişkinin nasıl kurulacağını, vatandaşların haklarının neler olduğunu anlatıyor. Ama tüm bu kurallar yığını bir başka şeyi, iktidarın kimde olduğunu gösteriyor. Çünkü iktidarda kim varsa, yani başka bir deyişle anayasa kimin anayasasıysa, kurallar da ona göre, onun çıkarlarına göre biçimleniyor. Bu yüzden falan devletin anayasasını ele aldığınızda, kabaca o devlette faşist bir rejimin mi, yoksa demokrasinin mi olduğunu, olan demokrasinin burjuvazinin demokrasisi mi, yoksa halkın demokrasisi mi olduğunu genel olarak çıkarabilirsiniz.

Anayasalar hem bir hukuki belge. Çünkü orada altalta sıralanan maddelerin her biri en güçlü yasalar konumundalar. Ama anayasa aynı zamanda ideolojik bir belge niteliği de taşıyor; çünkü yasalar iktidarda kim varsa onun ideolojisine göre ele alınıyor.

Selim abi söze girecek tamamlıyor:

- Bu anayasa konusu gündeme geldiğinde hep Lenin'in bir sözü hatırlatılır. Şöyle bir şeydi: "Anayasalar yapmaz, yaratmaz, yalnızca varolanı saptar". İşte Ömer'in son söylediği de buna denk düşüyor; anayasalar iktidarın niteliğini yansıtır. Yani işin özü şudur. Önce bir anayasa yapıp herşeyi ona göre düzenlenmezsiniz. Önce bir iktidar çıkar ortaya, fiili durumlar oluşur, sonra o fiili durumun anayasasını yaparsınız.

İşte Bağımsızlığı, demokrasiyi ve ulusal hakları temel alan bir anayasanın işlevi de bu çerçevede değerlendirilmelidir. Böyle bir anayasa burjuvazinin



düzeninde kabul edilemez. Biz şimdi diyoruz ki, tüm sorunlarımızın çözülmesi için böyle bir anayasa olmalıdır. Ama böyle bir anayasanın kabul edilip yürürlüğe konulması için de halkın iktidara gelmesi gerekir. İşte Bağımsızlığı, Demokrasiyi, Ulusal Hakları hedefleyen bir anayasa, esasında halkın iktidarı sorununu gündeme getirir. Bu anayasa doğrultusunda bir mücadelenin örgütlenmesi, halkın iktidarı için bir mücadeledir. Yani soruna şöyle bakacağız: bu anayasa kabul edilirse halk iktidara gelir diye düşünemeyiz. Hayır.

doğru olan bunun tersidir, halk iktidara gelirse bu anayasa kabul edilir... Tabii bu, halk iktidara gelmeden önce bu mücadeleden hiçbir sonuç elde edilemeyeceği anlamına gelmez. Halk için yapılmış bir Anayasa belki talepler doğrultusunda yürütülecek mücadele büyüdükçe burjuvazi başka çaresi kalmadığından ya da belki bu mücadelenin önünü keser, iktidara yönelmesini engelleyebilir diye bu taleplerden kimilerini kabul edebilir. Bu doğrultuda Anayasa değişiklikleri de yapılabilir. Bu değişiklik halkın

kazanımıdır... Evet Ömer, sen devam edebilirsin yine.

- Anayasaların bir başka özelliği hukuki anlamda daha üst, temel yasalar olarak kabul edilmesidir. Diğer tüm yasalar bu yasaya uygun olmak zorundadır. Yani anayasa bir yerde yasaların ya da çeşitli faaliyetlerin, uygulamaların anayasayla belirlenmiş sistemin dışına çıkmasını engelleme işlevi de görüyor. Yani mevcut düzeni koruyan zırlardan biri haline dönüşüyor.

- Pekala hiç değişmiyor mu bu anayasalar, yani daha doğrusu hangi koşullarda değişiyor?

- Biraz önce dediğimiz gibi, aslında anayasalar belli koşulların ürünü. Dolayısıyla o koşullarda şu ya da bu biçimde değişmeler olunca, anayasalar da değişebiliyor doğrallıkla. Tabii değişiminin koşulları ülkelere göre farklı farklı. Bazı ülkeler, anayasa maddelerinin değiştirilmesini örneğin Meclis'te üçte

Sınıf Sözlüğü

ADALET VE ADALETSİZLİK

Haklar ve özgürlükler ya da örneğin bir anayasa söz konusu olduğunda sık sık adaletten sözediliyor. Aslında adalet kavramı tarih boyunca, içinde bulunulan toplumsal düzene ve bu düzen içinde yer alan çeşitli sınıflara göre değişmiştir.

Çok basit bir örnek vererek, bir sermayedarın fabrikada binlerce işçi çalıştırıp onları sömürmesi burjuvaziye göre adaletli bir şeydir, çünkü o sermaye sahibidir, sermaye sahibi olan karı da alır. Ama aynı durum bir işçi için hiç de adaletli değildir. O çalışıp o ürettiği halde, işin kaymağını patron yemektir.

Başka türlü de örnek verebiliriz. Adalet bilindiği gibi mahkemelerde tecelli eder. Ama mahkemeler hangi yasalara göre karar verir? İşte bu da adaletin düzene göre değişmesinin bir başka görüntüsüdür. Belli bir düzenin mahkemeleri, o düzeni koruyan yasalara göre karar verir. Böyle olunca da sömürü gibi bir haksızlığa karşı çıkan bu düzenin mahkemeleri tarafından cezalandırılır. Burjuvaziye göre bu durumda adalet yerini bulmuş olur. Ama cezaya uğrayan doğal olarak bir adaletsizlikle karşı karşıya olduğunu, çünkü bir haksızlığa karşı çıktığını düşünür.

Yani işin özü şudur ki, adalet kişiye göre değil aslında düzene göre değişebilen bir tanımdır. Marksizm-Leninizm ya da başka bir ifadeyle sosyalist adalet kavramını bu sınıfsal gerçeğin içinde

"tüm halkın sömürüden kurtulmasıyla bütünleştirmiştir. Materyalist Felsefe Sözlüğü'nde bu şöyle ifade edilir:

"Marksist ahlak, adalet kavramını, toplumu sömürüden kurtarma fikriyle birleştirir. Ancak sosyalizmdir ki, adaletli, eşit ilişkiler, kardeşçe dostluk ve halklar arasında işbirliği yaratır. Sosyal ve ekonomik farklılıkların bütün izlerinin ortadan kalktığı sosyalist toplumun yüksek aşamasında sosyal Adalet doruğuna ulaşır."

CUMHURİYET

Bir ülkede, anayasayı adlandıırken, dikkatleri çekmiş olacağı gibi hep Cumhuriyet kelimesi kullanılıyor.

Cumhuriyet, kelime anlamı olarak sözlüklerde şöyle tanımlanmaktadır: "Halkın seçtiği temsilciler aracılığıyla yönetime katıldığı yönetim biçimi." Bu nedenle parlamenter bir sistemin bulunduğu hemen her yönetim biçimi bu kavramla tanımlanmıştır. Ancak bu tek başına çok önemli değildir. Parlamenter sistem örneğin bizdeki gibi göstermelikse, orada halkın katılımı söz konusu değildir. Çünkü halkın temsilcilerini bildiğimiz gibi, aslında halk değil, parti liderleri seçmektedir. Bu anlamda burjuvazinin egemen olduğu bir devletteki Cumhuriyet burjuva cumhuriyeti olarak adlandırılır. Eğer iktidarda halk varsa, halk cumhuriyeti tanımı kullanılır. Yani tek başına cumhuriyet kavramı bir rejimin niteliğini tam olarak göstermez.

Bugünkü düzen devrimcileri

yıllardır "anayasal düzeni değiştirmeye çalışmakla suçluyor, mahkemelerinde bu suçlamayla yargılayıp ceza veriyor. Buradaki ifadeye dikkatinizi çekeyim; anayasayı değiştirmekten değil de "anayasaldüzeni", ya da işte bazı yerlerde geçtiği gibi "anayasayla tesis edilmiş kurulu nizamı" değiştirmekten söz ediliyor. Türkiye'de anayasal nizamı-düzeni yıkmaya teşebbüs etmenin cezası da ceza maddelerinde "idam" olarak belirtilmiş. İşte ceza yasasında bu madde ya da ifade biçimi de aslında anayasayla tanımlananın hukuki bir kural değil, bizzat bir rejim olduğunu ortaya koyuyor. Anayasa diyor ki, bu düzen burjuvazinin düzenidir. Ceza yasası da onu tamamlıyor, diyor ki, burjuvazinin düzenini yıkmaya kalkışmak suçtur.



iki çoğunluğa, bazıları normal çoğunluğa bağlamışlar. Bazıları ancak referandum yoluyla değiştirilirmişler. Bu biraz da rejimin gücüne bağlı. Yalnız belirteyim, bu noktada sözünü ettiğim değişiklikler, esasında düzenin kendi içindeki değişiklikler. Yani söz konusu olan anayasanın niteliğinin değişmesi değil. Anayasanın temel niteliğinin değişmesi, yani örneğin burjuvazinin anayasası yerine halk anayasası yapılması öyle Meclislerdeki azınlık çoğunluk işleriyle değil, iktidarın zorlu savaşların sonucunda el değiştirmesiyle mümkün olabiliyor.

Mesela bir örnek verelim. Bugünkü düzen devrimcileri yıllardır "anayasal düzeni değiştirilmeye çalışmak"la suçluyor, mahkemelerinde bu suçlamaya yargılayıp ceza veriyor. Buradaki ifadeye dikkatinizi çekiyim; anayasayı değiştirmekten değil de "anayasal düzeni", ya da işte bazı yerlerde geçtiği gibi "anayasayla teste edilmiş kurulu nizamı" değiştirmekten söz ediliyor. Türkiye'de anayasal nizamı-düzeni yıkmaya teşebbüs etmenin cezası da ceza maddelerinde "idam" olarak belirtilmiş. İşte ceza yasasında bu madde ya da ifade biçimi de aslında anayasayla tanımlananın hukuki bir kural değil, bizzat bir rejim olduğunu ortaya koyuyor. Anayasa diyor ki, bu düzen burjuvazinin düzenidir. Ceza yasası da onu tamamlıyor, diyor ki, burjuvazinin düzenini yıkmaya kalkışmak suçtur.

- Selim abi bir soru sormak istiyorum. Daha önce hiç gözüme çarpmadı, herhangi bir yerde de okumadım. Mesela şu anda Türkiye'de geçerli olan Anayasa'da bu düzen burjuvazinin düzenidir diye bir ifade var mı? Böyle bir madde var mı?

- Evet, güzel bir soru. Türkiye Cumhuriyeti'nin 12 Eylül cuntası tarafından yapılan anayasasında böyle bir ifade yok tabii ki. Bu burjuva, faşist devletlerin anayasalarıyla devrimci, demokratik halk iktidarlarının ya da sosyalist ülkelerdeki anayasaların temel farklarından biridir. Devrimci Demokratik halk iktidarlarının olduğu ülkelerde, sosyalist ülkelerin anayasalarında bu ülkelerdeki yönetimin halk iktidarı olduğu, sosyalist bir sistem olduğu açıkça belirtilir. Burjuvazinin, faşist rejimlerin

anayasalarında rejimin niteliği özellikle gizlenir. Bu biçimsel bir farklılık değil, burjuvazinin ve halkın politikası arasındaki temel bir farktır. Devrimciler politikada açıktır. Burjuvazi ise düzenini kitleleri aldatma, oyalama üzerine sürdürdüğü için asla açık olamaz. Sindi biz bir anayasa hazırladığımızda, bizim istediğimiz düzende iktidarın halkta olduğunu, devletin niteliğinin halktan yana bir devlet olduğunu açıkça yazalım. İktidarda halk var deriz. Ama burjuvazi bunu yapamaz. Mesela şimdi şu anda Türkiye'de iktidarda burjuvazinin olduğu açık değil mi? Bu ANAP'lar, DYP'ler, RP'ler, MHP'ler burjuvazinin partileri. Yasalar, politikalar halkın değil TÜSİAD'ın ihtiyaçlarına göre çıkarılıyor. Uygulamalar, halkın huzuru güvenliği için değil, devlet dedikleri kendi düzenlerinin güvenliğini için... Ama işte bunu açıkça yazıyorlar anayasaya. Onun yerine "bu devlet demokratik, laik, hukuk devletidir" diye demagogik bir şey yazıyorlar. Diyorlar ki mesela, herkesin konut edinme özgürlüğü vardır. Diyorlar ki seyahat özgürlüğü vardır. Diyorlar ki, eğitim herkesin hakkıdır. Ama ne hikmetse bu özgürlükleri ancak çok parası olanlar kullanabiliyor. Tabi öte yandan bol bol da yasak var. Yasaklar da hep halka. Dürüst, açık olsalar, bu anayasa parası çok olanların düzeninin anayasasıdır demeleri lazım, ama dediğimiz gibi, söz konusu olan halkı aldatma olunca böyle söylemiyorlar.

- İşte bu da bizim gündeme getirdiğimiz anayasa meselesinin önemli bir yanındır. Önemli olan bir takım hakların kağıt üzerinde, soyut biçimde sıralanması değildir. Uygulanamayacaksa bunları yazıp ilan etmenin faydası yoktur. Önemli olan bunların uygulanmasının koşullarını yaratmaktır. Peki bu koşulları kim yaratacak? Diyelim devlet. Peki bu olanakları nasıl bir devlet yaratır? Ne diyorsun Ayşe, bugün hiç söz almadın?

- Nasıl bir devlet yaratır bilmem ama, bugün başımızda olduğu gibi bir devletin bu olanakları yaratmayacağı belli. Kaç on yıldır bunu gördük. Bizim konut özgürlüğümüz falan da bu devlette yok. Çünkü kaç defa yıkıldı bu kondular başımıza. Bu nasıl özgürlük, nasıl anayasa? O zaman sizin baştan anlattığınız gibi, bu özgürlüklerin

kullanılmasının koşullarını herhalde ancak halkın iktidarda olduğu bir devlet yaratır.

- İşin özü, iktidarın kimde olduğudur. Eğer iktidar sömürönlere elindeyse, herhangi bir anayasanın maddelerinde ne kadar bol özgürlükten söz edilirse edilsin, bunun anlamı yoktur. Orada demokrasi göstermelidir, dolayısıyla hak ve özgürlükler de. Çünkü hiç bir halk gönüllü, hiç direnmeden sömürüyü kabul etmeyeceğine göre direnecek, örgütlenecektir. Halk direnmeye örgütlenmeye başlayınca da kağıt üzerinde ne yazıyor olursa olsun, burjuvazi hemen baskıya başvurur.

- Tüm bunlardan sonra biz bir anayasa taslağı hazırladığımızda, bunu halka nasıl götürmeliyiz pekala? diye sordu Selim Abi. Cevabını da hepimizden beklediğini belirtecek tarzda hepimizi şöyle bir gözden geçirdi... Az çok birşeyler şekillendiği için el kaldırdımız da çok oldu tabii. Söz Sinan'da kaldı.

- Birinci olarak ben şunu derim. Halka bunu götürürken, işte bir anayasa, beğeniyor musunuz, beğenmiyor musunuz diye gitmemeliyiz, önce bugüne kadar ki tüm anayasaların bu ülkedeki egemen sınıfların, sömürönlere yaptığını belirterek, bizim halk olarak kendi anayasamızı yapmamız gerektiğini ortaya koymalıyız. Bu taslağı da halkın kendi anayasasını yapmasının adımlarını başlatmak için ortaya koyduğumuzu belirtmeliyiz. İkinci olarak tabii asıl olan, bu anayasanın nasıl kabul ettirileceği meselesidir. Bu anayasa bizim çıkarlarımızı koruyorsa, bunu bize başkası vermeyecek demektir. Burada yazılı her talep için, her madde için bu hak ve özgürlükleri bizden gasbdenlere karşı dişe diş bir kavgaya yürütmemiz gerekiyor. Bunu göstermeliyiz.

- Ben şunu da ekleyim. Tabii bunlar işin özü. Ama onu bir anayasa metni olarak bile çok yaygın biçimde dağıtmamız ve tartışabilmemiz de önemli.

Biraz önce Fatma Abi'nin dediği gibi devrimcilerin ne istediğini, klasik deyimle iktidar olduklarında neyi nasıl yapacaklarını göstermek için böyle yaygın bir dağıtım gerekli. İkinci, söz konusu olanın esasında devrimcilerin iktidara gelmesi değil de bizzat halkın iktidara gelmesi olduğunu, bu anayasanın halkın anayasası olduğunu kavratmak için de mesela Halk meclislerinde olsun, hatta değişik biçimlerdeki mahalle toplantılarında olsun, sendikalarda olsun, diğer kitle örgütlerinde, demeklerde olsun, yoğun bir biçimde tartışılmasını sağlamalıyız. Bu toplantılarda, tartışmalarda çeşitli kesimlerin talepleri, önerileri alınmalı, bunlar toparlanmalı, taleplerin, çözümlerin yetersiz bulunduğu noktalar tesbit edilip bunlar örneğin bu taslağı sunan kurum olarak Haklar ve Özgürlükler Platformuna iletilmeli.

-Evet, kısaca toparlayalım. Dediğiniz gibi bu anayasa taslağını halka nasıl götüreceğimiz çok önemli. Önümüzdeki hafta Demokratik mücadele konusunun devamı olarak Demokratik Kurumlar, bu kurumlarda nasıl çalışılır, nasıl mücadele edilir, örgütlenme, eğitim nasıl yapılır konusunu işleyeceğiz, ancak Anayasa meselesi güncel olacağı için yer yer tekrar bu konuya dönebiliriz. Son nokta açısından ben de şunu ekleyim; şimdi pek çok insanın tepkisi "**ama böyle bir anayasayı kabul etmezler ki**" olacaktır.

İşte asıl üzerinde duracağımız, kavratacağımız bu olmalıdır. Yani bizim halk olarak taleplerimizi ortaya koyarken, burjuvazi kabul eder mi, etmez mi diye bir derdimizin olmaması gerektiğini, eğer doğruluğuna inanıyorsak, eğer bu taleplerde haklı olduğumuza inanıyorsak, yapmamız gereken şeyin mücadeleyi etmek, bunun için örgütlenmek olduğunu ortaya koymalıyız, gerçekten de bu mücadelenin ve örgütlenmenin yolunu yordamını gösterebilmeliyiz. Bir şeyi istemek değil, almasını bilmektir. Bizim sorumlumuz da bu anayasadaki hakları, özgürlükleri alabilmektir. Burjuvazi, ya da işte mesela TÜSİAD'çılar buyursunlar, gerçekten demokrasiden yanaysalar bu anayasayı kabul etsinler. Kabul etmezlerse gerçek yüzleri açığa çıkmış olur zaten. Kabul etmezlerse, bir halk düşün de, istediğini almasını bilmektir.*



TÖDEF Kurultayı Yapılıyor

TÖDEF Genel Meclisi

14-15 Şubat tarihlerinde toplandı. Periyodik olarak yapılan toplantıya Kürdistan'dan, Karadeniz'den, Ege'den, Marmara'dan, İç Anadolu'dan, Çukurova'dan ne yapması gerektiğinin bilincinde olan, çokkulu üniversite temsilcileri katıldı.

Ülkenin dört bir yanından gelen öğrenci örgütlenmeleri temsilcileriyle TÖDEF'in iç örgütlülüğü üzerine konuşuldu. TÖDEF'in yedi bölge üzerinden yükselen bölge koordinasyonlarının güçlendirilmesi gerektiğine değinilirken, üniversitelerde yaşanan sorunlardan, örgütlenme sorununa, ülkede yaşanan genel sorunlara kadar değerlendirilmeler ve tartışmalar yapılarak kararlar alındı. "Nasıl Bir Üniversite istiyoruz?" sorusuna, geniş öğrenci tabanlarıyla tartışarak örgütlenecek "TÖDEF Kurultayı"nda yanıt bulmaya çalışacaklar. Kurultaydaki amaçlardan biri de gençliğin önüne somut hedefler koymak, talepleri net bir şekilde belirlemek ve mücadeleyi büyütmek. Aynı zamanda gençliğin ihtiyaçlarına uygun bir eğitim programı çıkartmak ve bu programı bağımsızlığı, demokrasiyi, ulusların haklarını içeren bir anayasayla güvence



altına almak.

TÖDEF Basın Komitesi, 18 Şubat Sah günü İstanbul Tabipler Odası'nda basın toplantısı düzenledi. Türkiye öğrenci Gençlik Dernekleri Federasyonu, tüm gençliği fakültelerde, yurtlarda böyle bir süreci başlatmak için ne istediklerini tartışmaya ve belirlemeye çağırıldı. Ayrıca aydınlar, sanatçıları, işçi ve memur sendikalarını, tüm demokratik kitle örgütlerinin desteklerini ve alanlardaki birliği kurultaya taşımalarını istedikler. "Yaşasın Akademik-Demokratik Üniversite Mücadelemiz" diyerek basın toplantısı bitirildi. *

Soruşturmalar Karşı Forum

Gençliğin en ufak hak talebi şiddetle bastırılıyor. 6 Kasım 1996 tarihinde YÖK'ü ve antidemokratik uygulamaları protesto eden öğrencilere İTÜ'de de soruşturma açıldı.

20 Şubat Perşembe günü saat 13.30'da İTÜ Ayazağa Kampüsü İnşaat Fakültesi kantininde TÖDEF/İYÖ-DER'li öğrenciler tarafından bir forum düzenlendi. Yapılan açıklamada Polis-idare işbirliği, öğrencilere verilen ağır hapis cezaları ve Manisa'lı liselilerin durumu üzerinde duruldu. İnşaat Fakültesi'nde okuyan yedi öğrenci, haklarında açılan soruşturmalara ilgili fakülte dekanlığına savunma verdiler ve disiplin soruşturmalarının kaldırılması için dekanın söz aldılar. Bazı öğretim



görevlileri de eylemde söz alarak öğrencilerinin yanında olduklarını ifade ettiler. Türküler eşliğinde halaylar çekilerek 14.30'da biten eylem boyunca "Öğrenciler Hapiste, Çeteler Mecliste", "Katil Polis Üniversiteden Defol", "Mafyacı Katil Devlet Bizi Yargılayamaz" sloganları atıldı. *

Amasya'da Keyfi Uygulamalar

Amasya Eğitim Fakültesi'nde, öğretim yılı başında 6 Kasım YÖK boykotu sebebiyle, öğrenciler ağır cezalar almıştı. Öğrencilerin idari mahkemeye başvurusu sonucu, 27 Aralık 1996 tarihinde yürütmenin durdurulmasına karar verilmişti. Mahkeme heyeti, okul idaresinden 15 gün içinde savunma istemiş ve idarenin aştan olmayan savunmasına dayanarak yürütmeyi durdurma kararını tekrar iptal etmiştir. Öğrencilerin verdiği savunma dikkate alınmamış ve bu yüzden öğrenciler sınava girememiş, eğitim hakları engellenmiştir.

Amasya Eğitim Fakültesi öğrencileri tüm kamuoyunu duyarlı olmaya ve fakültenin 0-358-252 62 22 nolu faksında tepkilerini dile getirmeye çağınıyorlar. *

Gaziantep'ten Manisalı Liselilere Destek

Çetelere ve insanlık dışı uygulamalara tepkiler sürüyor. Çetelerin ortalıkta cirit atması buna karşın Manisa'daki DLMK'lı öğrencilere eşit parasız eğitim istediği için, yaşasın halkların kardeşliği dediği için 76 yılı aşkın cezalar verilmesi Gaziantep'te de tepkilere yol açtı.

13 Şubat Perşembe günü, Gaziantep DLMK, Özgür Gençlik, Yutsever Sosyalist Gençlik tarafından yapılan açıklamada "Manisalı arkadaşlarımızın yanındayız, onlarla aynı suçları işlemeye devam edeceğiz. İşkenceci polislere yönelik davalara göstermeliktir ve devletin suçluları ödüllendirmesine yöneliktir

Yaşasın Halkların Kardeşliği
Paralı Eğitime Hayır
Halk İçin Use, Halk İçin Üniversite" dediler ve sessiz kalma yollarını belirttiler. *

Susurluk'taki Devleti Halk Yargılayacaktır

Eskişehir'de DLMK'lı öğrenciler yaptıkları bir basın açıklamasında Susurluk kazasıyla devletin işkenceci, katliamcı yüzünün ortaya çıktığını belirttiler. Yaptıkları katliamların faili meçhul cinayetlerin dışındaymış gibi görünmeye çalıştılar. Bu pisliklerin içinden çıkacağını sanan devlet kurduğu Susurluk Komisyonu'nun göz boyamaktan başka bir şey olmadığını, Antalya'da insanları döverek öldüren, Manisa'da liselilere ceza vererek bu işin içinden çıkacağını sanıyor dediler.

Kurdukları komisyonlar, meclislerle bütün bu pislikleri engellemeyeceklerini asıl yargılayacak olanın halk olduğunu söyleyerek açıklamayı bitirdiler. *

Öğrenciler Alanlara Çıkmaya Hazırlanıyor

Üniversiteli öğrenciler Platformu, hak gasplarına, faşist saldırılara, soruşturma ve tutuklamalara karşı 28 Şubat günü Ankara'da alanlara çıkma hazırlığındalar.

Gençliğe yönelik saldırılar sadece özelleştirme adı altında eğitim hakkının alınmasından ibaret değil. Mücadeleyi durduramayan iktidar, öğrencilere soruşturmalara açıyor olmadı, uzaklaştırıyor ya da tutukluyor. Bunun yetmediği yerde sivil faşistler aracılığıyla fiziksel saldırılar gündeme geliyor. Faşist saldırı sonucu lise öğrencisi Engin Uslu'nun öldürülmesi ve İ.Ü. Merkez Kampüsü'te iki öğrencinin yaralanması devletin muhafefeti bastırma çabasıdır. Gençlik; tabi ki haklılığından aldığı güçle taleplerini haykırma devam ediyor. Manisa'da işkence gören liseliler de, tutuklanan, haklarında soruşturma açılan üniversiteliler de mücadeleyi sürdürdükleri için kontrgerilla devleti tarafından cezalandırılmışlardır.

Ankara Üniversiteli Öğrenciler Platformu da devletin hiçbir baskı ve zor politikasının işe yaramayacağını, bu düzenin ve bu devletin hukukunun gençliği yargılamaya yetmeyeceğini belirterek başta öğrenciler olmak üzere gençliğin yanında olan herkesi "28 Şubat'ta Alanlara" çağınıyor. *

İnsanca Bir Yaşam İçin Yürüyeceğiz

SES'in düzenlediği Ankara yürüyüşü ile ilgili, SES Genel Sekreteri Cevdet Algül'le yapılan röportajı yayınlıyoruz

1 Mart'ta yapacağımız Ankara yürüyüşünü anlatır mısınız?

Bir Mart'ta Ankara'da, Sağlık Bakanlığı, Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan Sorumlu Devlet Bakanı Sacit Gümbey ve SSK'dan sorumlu Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Necati Çelik ile görüşmek talebiyle Ankara'da iş önlükleriyle bir yürüyüş gerçekleştireceğiz. Bu yürüyüşün temel hedefleri, birincisi sürgünlerin ve cezaların geri alınması. Şu ana kadar Refah Yol iktidara geldiği dönemden bu yana, Sosyal Hizmetler Çocuk Esirgeme Kurumunda 300 civarında SSK'dan ve de Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na bağlı kurumlardan 100 civarında; toplam 400 sürgün var. Eylemimizin birinci hedefi, bu sürgünleri ve şu ana kadar onlarca, yüzlerce arkadaşımıza verilen uyan, maş kesimi gibi cezaların geriye alınmasını sağlamak. Eylemimizin ikinci hedefi ise, sendikal haklarımızın önüne çıkarılan engellerin kaldırılması. Bugün özellikle daha önce kullandığımız Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumlarında bulunan sendika odaları, panolarımız elimizden alınmaya ve de sendikalarımızı yasadışı tanımlamaya yönelik çeşitli uygulamalar dayatılıyor. Özellikle son olarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından, KESK'in de çağırıldığı bir komisyon oluşturuldu. Ancak KESK'in, konfederasyonumuzun önerilerini hiç dikkate almayarak bir yasa taslağı hazırlandı. Ve bu yasa taslağıyla bizim sendikalarımızın tamamen çürütülmesi hedeflenmektedir.

Bir başka boyutu ise özelleştirmeler; işçi bulma kurumunun, Bağkur'un, SSK'nın çeşitli malları satılıyor. Enerji-İş kolunda, Haber-İş kolunda, Maden-İş kolunda işte özelleştirme her şeyiyle hayata geçirilmiş durumda. Bu gün devlet 97 bütçelerinde yüzde 29'luk bir pay ve faiz ödemelerine ayırırken sağlığa ise yüzde 3.3'lük pay ayırıyor. Bu oranında tamamı personel giderlerine aktarılıyor. Yoksa sağlığa üç kuruluşluk bir pay ayrılması söz konusu bile değil. Bu şartlarda sağlığa 3.3'lük bir pay biçilirken, diğer taraftan özel hastanelere teşvik kredileri veriyor. Balyoz hareketiyle, bugün sağlıkta reform yasa tasarısı adı verilen bir özelleştirme saldırısı yaşama geçirilmek isteniyor. Buna biz emekçiler kesinlikle izin vermeyeceğiz. Devletin sağlığı satmak için planladığı reform tasarısı için, Bilecik, Eskişehir pilot bölge se-

çilmiştir. Çiller gidip hastaneleri denetliyor, "Artık parayı hastaneye değil vatandaşa vereceğiz, vatandaş beğendiği hastaneye gidecek, böylelikle hastanelerin sağlık hizmetlerindeki yeri bellidir. Özel hastaneler ülkemizdeki temel sağlık konusunda hiçbir ciddi faaliyetleri yoktur. Zaten halkımızın yüzde 99'unun da özel hastanelere gitmek gibi bir olanakları da yok. Devletin vereceğini ilan ettiği paranın verilmeyeceği gün gibi ortadadır. Bugüne kadar gelen iktidarlar bu vaatleri seçim malzemesi olarak kullanmaktan başka ne yaptı. Ama bunun da ötesinde bizim için sağlığın bu şekilde ticaret metası haline getirilmesi önemlidir. Eğer böyle bir uygulama devam ettiği takdirde ilaçta olduğu gibi sağlıkta da büyük tekellerin, uluslararası tekelin ve işbirlikçilerin çıkarları doğrultusunda gerçekleştirilecektir. Yani bu tekel halkın sağlık çıkarlarını yatırım yapamayacaklar bu tekel en karlı alanlara yönelip kendi karlarını artırmaya çalışacaktır. Bu uygulamalar TURBAN'da, TEDAŞ'ta yapılan özelleştirmeler sonucunda hayali ihracatların ortaya çıkmasıyla sağlıkta da aynı politika izlenerek sağlığı bir kaç kişinin cebinin dolması için uygulanacaktır. Bu politikalar yerli ve yabancı tekelere pazar yaratmak çabasından başka birşey değildir. Doğal kaynaklar ve halktan toplanan gelirlerin yüzde 30'unun faizlere, borçlara yüzde 29'unun genel hizmetlere, yüzde 16'sının savaş ayırıldığı bir kaynak var. Halkın muhalefetine bastırmaya yönelik harcamaları yani örtülü ödenekler 97 yılı bütçesinin büyük bir ağırlığını oluşturuyor.

İşin ilginç, silahlı güçlerini yanında tutmak için yüzde 72 oranında ek zam verirken, bize yüzde 30 zam vermekle kaldı. Zaten salt olarak bizim amacımız da ek zam değil, herkese insanca yaşayabileceği bir ücretin toplu sözleşme masasında verilmesini istiyoruz.

Bizim Ankara eylemlerimiz, muhataplarımız olan bakanlıkları Toplu Sözleşmeye çağırma, onlara bu taleplerimizin yerine getirilmesini isteme yürüyüşü olacaktır. Biz özelleştirmeye karşı sürgünlere, cezalara karşı insanca bir yaşam için yürüyeceğiz. SES ve TUM SOSYAL-SEN emekçileri olarak bu hizmetleri üretin tarafız. Bu hizmetleri alan halkımızı da bizimle omuz omuza yürümeye çağırıyoruz.*

SES EYLEMLİLİKLERİ

Sağlık ve Sosyal Emekçileri Sendikası üyeleri, SSK Genel Müdürlüğü önünde baskılara ve sürgünlere karşı tayin emirlerinin yakılması için bir eylem gerçekleştirildi. Sağlık emekçilerine yönelik baskı ve adli-idari baskıların durdurulması, sürgünlerin geri alınması, grev ve toplu sözleşmeli sendikal talepleri, herkese eşit ücret ve sağlık hizmetlerinin sunulması için SES eylemliliklerine başladı.

SES Genel Merkezi'nin açıkladığı eylem takvimine göre şu eylemler gerçekleştirilecek. SES Ankara Şubesi 21 Şubat'ta Çalışma ve

Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde daha sonra 22 Şubat'ta Yüksel Caddesi'nde kitlesel bir basın açıklaması yapacak. 24 Şubat tarihinde ise Ankara Hastanesi'ne "alternatif hastane ziyareti" düzenlenecek.

Son olarak 28 Şubat tarihinde SHÇEK Müdürlüğü-önünde kitlesel oturma eylemi yapılacak.

SES bu çerçevede en büyük eylemini 1 Mart tarihinde Ankara'da yapacak. Taleplerini dile getirecek olan SES üyeleri, Türkiye'nin dört bir yanından Ankara'ya yürüyecekler.*

Toplu İş Sözleşmeleri Üzerine

Sözleşme taraflar arasında yapılan-hukuka uygun işlerdir.

- Ticari ilişkilerde.
- Bireyler arasında.
- Şirketler arasında yapılan sözleşmeler.
- İşçi işveren ilişkilerinde.
- Grup sözleşmeleri
- İşyeri ve iş kolu Toplu İş Sözleşmeleri.

Bizim üzerinde durmamız gereken konu, tarafların bir birine karşı geliştirdiği politikalarıdır. Bireyler ve şirketler arasındaki politikalar dışında konumuz, emek ve sermaye arasındaki sözleşme politikalarıdır. Ama sendikası işyerlerinde direkt işçilerle veya sendika ile işverenin 1475, çalışma ve iş yasaları veya 2822 grev lokavt yasaları.

- 1- Grup İş Sözleşmeleri
- 2- Toplu İş Sözleşmeleri

Burada Sendikası olsa da imza karşılığı işçiler tarafından seçilen işçiler işverenlerle toplu ya da grup sözleşmeleri yapılabilir.

Esas konumuz sınıf çıkarlarını hedefleyen sözleşme politikalarıdır.

- Sözleşme taslağı işçiye tartışılmalı veya anketlerle ortak hazırlanmalıdır.

- İzlenecek politika işçiye anlatılmalı, benimsemesi sağlanmalıdır.

Alt başlıklarla belirtilecek olursak, Ücret çağa uygun yaşam koşulunu hedeflemeli, eşit işe eşit ücret ilkesi üzerine oturtulmalıdır.

Yasalarla olmasa bile iş güvencesini hedefleyen kıdem tazminatı gün sayısını artırmalı, (yasadan dolayı) tavan ücreti hedeflenmeli, ihbar gün sayısını artırmalı.

- 3- Sınıf ve kültürel eğitim.
- 4- Taşeronlaşmaya karşı önlemler.
- 5- İşçi sağlığı, iş güvenliği.
- 6- İşyeri yönetim kurulunda söz sahibi olma. (komiteler)
- 7- Çalışma hayatının demokratikleştirilmesi.

Öncelikle sözleşme taslağı mücadeleyi ekonomik, ideolojik ve politik olarak bir bütün içinde ele alan yapıya sahip olmalıdır. Ve başarı psikolojik üstünlüğe bağlıdır.

İşçinin morali yükseltilmeli ve sürekli gelişmeler tabanla paylaşılmalıdır. Gerek işyerleri gerekse işyeri toplu iş sözleşmelerinde, üniteler işyerleri arasında dayanışma ve hızlı iletişim açısından işverence yapılan pazarlık görüşmelerinde, salt şube başkanları değil, şube yöneticileri ve işyeri temsilcileri ortak kılınmalı. Alınan kararlar demokratik merkezîyetçiliği hedeflemelidir.

Bugün ülkemizde sendikaların büyük bir bölümü işyeri veya iş kolu düzeyinde yeterince örgütlü olamayışları taslak hazırlanmasında yukarıda saydığımız koşullar yerine getirilmemektedir. Veya genel merkez ya da konfederasyon düzeyinde olmalıdır. Örnek olarak 1993 sözleşmelerinde Liman-İş olarak biz tüm koşulları yerine getirdik. Türk-İş ve hükümet yıllık %65'e anlaştı. Biz %110 ve %130 arasında ol-

m a k l a
birlikte
26 idari
ve sosyal
anlamda
maddele-
ri çözü-
dü.

Taba-
nımızın
söyle-
miyle ta-
rihi söz-
leşmeyi-
di.

Hasan Biber (Liman - İş Genel Başkanın) Liman-İş olarak 1995'te yine sözleşmelere aynı ilke ve kararlılıkla başladık. 1995 yılında Türkiye tarihinin en büyük grevleri ve eylemleri yaşandı. Ancak Türk-İş'in sözleşme politikası uzlaşmacı olduğundan, tarihin en kötü sözleşmeleri oldu.

Ancak Liman-İş olarak gerek disiplin gerekse de örgütlülüğümüzden, hükümet bize açık çağrı yaptı ve %30'lara varan ücret teklifinde bulunmuştu. Oysa biz sınıf hareketini bölen değil bütünleştiren bir anlayışa sahip olduğumuzdan, teklifleri reddettik. Sonuçta Türk-İş'in %16'sına boyun eğmek zorunda kaldık.

Ve şu anda 1997 sözleşmeleri başladı. Yine Türk-İş başında, politikası olmadığından ücret ortaya atamamıştır. Hükümetin %30'lardaki önerisini kabul etmiştir. Liman-İş başta olmak üzere, ulaştırma sektöründe örgütlü Demir Yol-İş, Hava-İş ve denizciler sendikasıyla bir araya gelip ortak taslak hazırladık. 95-96 kayıplarımız ve enflasyon farkıyla birlikte %135'e ortaya çıkınca, başta Bayram Meral olmak üzere birçok sendikalarından tepki aldık. Ancak bugün sendikaların büyük bir bölümü bizim önerilerimizle hareket etmektedir.

Toplu iş sözleşmelerinde ücret önemlidir. Ancak mücadelenin bütünü ve nihai hedefi değildir.

Ekonomik kazanım oligarşinin kâlelerinde gedikler açabilir, ancak kaleye sahip olmak değildir. Mücadele ekonomik, ideolojik ve politik olarak bir bütün halinde verildiğinde kalıcı kazanımlar olmakla birlikte, işçinin politikleşmesinde araç olma amacına uygun düşecektir.

Siyasi iktidar, sistemi kurtarma sorumluluğunu yerine getirirken, sınıf olarak hedefimiz demokratik tepkilerimizi lokal olmaktan çıkartıp ülke sathına yaymak ve gündeme özgü geliştirerek yeni gündemler yaratmak olmalıdır.

Şu an süreç emekçi halkın lehinedir. Bir taraftan kokuşmuş sistemin çetesi, mafyası bütün çıplaklığıyla halk tarafından bilinmekte diğer taraftan işçisiyle, memuruyla emekçi halkımızın ekonomik ve demokratik istemleri, tepkileri birlikte bir mücadeleye dönüştürülebilirse zafer yakımızda demektir.

Geleceğimiz, özgürlüğümüz, bizim mücadele ve kararlılığımıza bağlıdır.*

Retransta Sendika Lehine Karar

Gebze'de kurulu bulunan Lachape Retrans'ta 13 aydır sendika hakları için direnen işçiler direnişlerini zaferle taçlandırırlar.

Retrans'ta 13 ay önce TÜMTİS Sendikası'na üye oldukları için işten atılan 97 işçi işyerlerinin önünde sendika haklarının kabul edilmesi amacıyla kıyım karşı direniş başlatmışlardı. 13 ay boyunca sivil faşist çeteler tarafından defalarca kurşun yağmuruna tutulan, jandarma tarafından direniş cadırları sökülerek gözaltına alınan Retrans işçileri yılmadan direnişe devam ettiler.

Retrans işvereni işyerinde toplu sözleşmesi için yeterli sayıda üyesi olan sendikanın yetki almasını engellemek üzere iş kolu yetkisine itiraz ederek Kara Taşmacılık işkolunda olmadığı iddia ederek mahkemeye başvurmuştu. İşverenin açtığı davaya bakan Gebze İş Mahkemesi 19 Şubat günü yapılan duruşmada sendika lehine karar vererek işletmenin Kara Taşmacılık işkolunda olduğuna karar verdi.

TÜMTİS Sendikası Genel Başkanı Sabri Topçu yazılı bir açıklama yaparak "ilk kez Sendika ile tanışarak 13 ay süreye; dipçiklere, postal darbelerine, 21 kez gözaltına, mafyanın silahlı saldırılarına, dondurucu soğuk ve kavurucu sığağa karşı direnişlerini sürdürmüş olan Retrans işçileri; hukuk alanında da süren mücadelelerini kazanmanın coşkularını yaşıyorlar" dedi.

Retrans işçilerinin hukuk alanındaki bu kazanımdan yargıtay tarafından onaylandıktan sonra sendika, Retrans işvereni ile toplu iş sözleşmesi için masaya oturacak.*

Meges Boya'da İşçi Kıyımı



pıldı. 190 işçinin çalıştığı, Pendik Kurtköy'deki Meges Boya'da Petrol-İş Sendikası'na üye olan 97 işçinin 8'i işten çıkarıldı, işçilerin örgütlenme-

istifa ettirildi. Daha da ileri gidilerek 12 işçi de işten atıldı. Bunun üzerine daha önce atılan işçiler dahil olmak üzere toplam 20 işçi 17 Şubat'tan itibaren fabrikanın önünde direnişe geçti. Fabrikada çalışan işçiler ise üretimi durdurarak işten atılan arkadaşlarını yalnız bırakmıyorlardı. Patron ise şu anda sendikayı muhatap almıyor.

Murat Ercan ismi işçilere pek yabancı değil. Bundan bir hafta önce Ercan giyimde çalışan işçileri de sendikal faaliyet gösterdiği gerekçesiyle işten atmış, basın açıklaması yapmak isteyen işçileri gözaltına almıştı. Meges'ten atılan işçiler direnişte kararlı olduklarını, haklarını alacaklarını kamuoyunu duyarlı olmaya çağırırlar. Yapılan saldırının tüm emekçilere olduğunu, saldırı karşısında güçlü bir karşı koyuşla sermayeye iyi bir darbe vurulacağını söylediler.*

Tescilli işçi düşmanı, parababası Murat Ercan'a ait Ercan Holding kuruluşu olan Meges Boya Fabrikası'nda işçi kıyımı ya-

sinden korkarak, sendikalaşmayı pislilik olarak niteleyen patron ve müdürlerin baskısıyla da 3 işçi zorla sendikadan

Genel-İş'ten Konut İşçilerine Çağrı

Genel-İş 6. Bölge Adana Şubesi kapıcılara çağrı yaparak Genel-İş çatısı altında sendikada örgütlenme çağrısı yaptı. Genel-İş Yönetim Kurulu adına bir basın açıklaması yapan Mustafa Acar; "Konut işçileri 1475 sayılı iş kanunu kapsamında olmalarına rağmen, sigortasız çalışılmaktadır" dedi.

Bugün 28 No'lu Genel Hizmetler-İş

Kolu'nda çalışan binlerce işçi var. Kamuoyunda kapıcı olarak bilinen emekçilerle ilgili bir istatistik olmadığı için gerçek sayılan bilinmiyor.

Konut işçilerinin çoğu sigortasız çalıştırılıyor ve bundan ötürü hiçbir güvenceleri yok. Her an işten atılmakla, tazminat alamamakla karşı karşıyalar. Yasal hakları gasp edilen konut iş-

çilerinin sigortalı ve sendikalı olmaları için DİSK Genel-İş, konut işçilerine sendikalarının kapılarını açtılar.

"Biz DİSK Genel-İş çatısı altına tüm konut işçilerini bekliyoruz diyen Mustafa Acar; Tüm sendikaları, siyasi parti ve kuruluşları, Konut işçilerinin örgütlenmesinde yardımcı olmaya çağırıyor. *

KÖLELİK ÜCRETİNE HAYIR

Hava-İş Sendikası ve devlet adına TÜHİS'inde sürdürülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine 18 Şubat günü bin işçi, ağızlarında düdük, başlarında mavi Hava-İş yazılı bereleriyle Atatürk Hava Limanı'nda toplandı

Hava-İş Sendikası'nın 27 ayda %315'lere varan enflasyon payının giderilmesi isteğine karşılık, TÜHİS'in %40'lık zam önerisini Hava-İş üyesi işçiler kölelik dayatması olarak değerlendirecek protesto etti.

Protesto sırasında "Hacı Bacı Dediler, Kanımızı Emdiler", Kö-

lelik Ücreti İstemiyoruz", "Haklıyız Güçlüyüz Kazanacağız" sloganlarıyla THY Genel Müdürlüğü'ne kadar yürüyen işçiler düdüklerini sürekli çalarak işveren devleti uyardılar.

Protesto eyleminde bir konuşma yapan Hava-İş Genel Başkanı Atıl Ayçin, devletin yüzde 40'lık bir ücret artışı ile çalışan emekçilere köleliği dayattığını, dönemin direnme dönemi olduğunu söyleyerek, biz her gün fikirleşirken onlar konfor içerisinde yaşıyorlar dedi.

İşverenin %40'lık ücret artışını protesto eden Hava-İş üyesi aldıkları karar gereği Türkiye genelinde fazla mesaiye kalmayacak, özverili çalışma yerine toplu sözleşme kurallarına uygun çalışacaklar.*

Türkiye Satılmamalıdır

Lüleburgaz Demokrasi Platformu tarafından düzenlenen "Özelleştirmeye Hayır" mitingi 15 Şubat'ta Lüleburgaz Belediye Meydanı'nda yapıldı.

Yaklaşık 10 bin kişinin katıldığı mitingde bir konuşma yapan Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) Genel Başkanı Siyami Erdem "hukuk devleti" istediklerini Türkiye'nin IMF ve Dünya Bankası'nın yolundan giderek yapmaya çalıştığı özelleştirmelerle emekçileri köle durumuna düşürmek istediğini belirtti.*

Santralleri Sattırmayacağız

Türk-İş'e bağlı Tes-İş ve Türkiye Maden-İş Sendikası'na üye işçilerin santrallerin özelleştirmesine karşı Lüleburgaz ve Soma'dan sonra "Özelleştirmeye Hayır" mitinginin üçüncüsü Ankara'nın Çayırhan ilçesinde yapıldı.

Çeşitli sendikaların destek verdiği mitingde konuşan Tes-İş Genel Başkanı Mehmet Özönur santral satışlarının hukuka aykırı olduğunu Refah Partisi'nin kendi yandaşlarına peşkeş çekmeye çalıştığını fakat işçilerin bu satışlara izin vermeyeceklerini söyledi.

Maden-İş Genel Başkanı Hasan Hüseyin Kayabaşı "İşletmeleri Sattırmayacağız" diyenlerin meydanlarda olmadıklarını belirtti.

Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral santral sahiplerinin işçiler olduklarını, peşkeş çekme yerine işçilerin taleplerini yerine getirmelerle haklarını Kızılay Meydanı'nda arayacaklarını söyledi.*

Özelleştirme Belası

Özelleştirme ve Etkileri konulu, Meris Sendikalar Platformu tarafından düzenlenen panel; sendikacılar, kitle örgütleri ve parti temsilcilerinin katılımıyla gerçekleştirildi.

Yapılan panelde Türkiye'de özelleştirmenin, bunalıma giren kapitalizmin kurtarmaya çalışmasının bir sonucu olarak gösterildi.

Panelde konuşan Prf. Aslan Baser Kafaoglu; özelleştirme sonucu özel sektöre satılan KİT'lerin çoğunun parasının dahi ödenmediğine dikkat çekti. NETAŞ hariç Rumeli Holding ve AKTAŞ halen özelleştirme dairesine olan borcunu ödemiş tir diyen Kafaoglu "Türkiye'de özelleştirmenin yağmadan öteye girmedikçe ifade etti.

Petrol-İş Sendikası Eğitim Araştırma Müdürü İlyas Köstekli de panelde yaptığı konuşmasında; Türkiye'de gelişen olayların bir ayağını özelleştirme yağmasının oluşturduğunu ifade ederek, faili meçhul cinayetlerle özelleştirmenin bağlı olduğunu, Tuzla'da bir özel tersanede meydana gelen çok sayıda itfaiye erinin ağır şekilde yaralanmasına ve büyük maddi hasare yol açan patlamanın tersanelerin özelleştirilmeye çalışılmasına, ikinci bir Susurluk olduğuna dikkat çekti. Köstekli; Bizim mücadeleimiz kalıcı olmalı. Mücadeleyi de ilk olarak kendi içimizde başlatmalıyız dedi.*

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

Aynur Karaaslan Özgürlüğüne Kavuştu



Genel-İş örgütlenme Sekreteri Aynur Karaaslan 17 Şubat günü çıkarıldığı 6 Nolu DGM tarafından serbest bırakıldı. Susurluk kampanyası sürerken Susurluk'ta ilgili yapılan bir toplantı çıkışı evinden gözetaltına alınarak tutuklandı. 2.5 ay tutuklu kaldıktan sonra çıkarıldığı mahkemede serbest bırakıldı.

Mahkeme salonunda sabah-tan itibaren sendikacılar, aileler, öğrenciler, yakınları beklemeye başladılar. Genel-İş Sendika Başkanları, işçiler yıllardır birlikte çalıştıkları arkadaşlarını yalnız bırakmışlardı. Genel-İş Genel Başkanı Atilla Öngel ve Genel-İş sedika başkanlarından Erol

Ekici'de mahkeme salonundaydılar.

Avukat Mustafa Üçdere de müvekkilinin tutuklanmasının kişiliğine yönelik bir saldırı olduğunu söyledi. "19 yıldır haklımın doğrunun yanında bir sendikacı. Bu dönemde Susurluk kazasıyla birlikte açığa çıkan devlet içinde ortaya çıkan kirliliğe karşı çıkmış ve toplumsal mücadelede önderlik yapmıştır. Aynur Karaaslan'ın tutuklanması hukukilikten çok siyasilik içeriyor." dedi.

Öğleden sonra duruşmanın 2. yarısı başladı. İlk işlemlerin ardından Aynur Karaaslan savunmasını okudu. Sav~~ma~~masında

sendikacı olduğunu, bu yolla mücadelesini sürdürdüğünü ifade etti. Polisin kendisinin aranyormuş gibi evini basarak aldıklarını, özel eşyalarına el koyduklarını söyledi. Oysa kendisinin 19 yıldır sendikacılık yaptığını, evinin, işyerinin belli olduğunu ve polisin istediği zaman kendisini bulabileceğini söyledi. Yaptıklarını savunduğunu, polisin suçlamalarını kabul etmediğini söyledi.

Duruşmaya verilen arada herkes sonucu merak bekliyor ve yapılan açıklamayla Aynur Karaaslan'ın serbest bırakıldığı açıklandı.

Mafyacı kontrelerle devleti kendisine muhalif olan tüm unsurları çeşitli yöntemlerle ortadan kaldırmaya çalışsa da gelişen toplumsal mücadele karşısında çaresiz kalıyor. Ve estirdiği terörle düzenini ayakta tutmaya çalışıyor. Kendi hukuksuzluğu her gün yeniden halkın gözleri önüne serildiği, pisliklerinin hesabını halka veremedikleri böyle bir dönemde Aynur Karaaslan'ın serbest bırakılması bunların yeni kanıtı oldu.*

"ÇETELERE KARŞI MÜCADELE ETMEK İŞÇİ SINIFININ GÖREVIDİR"

Tutsaklığının Sona Ermesi Üzerine Genel-İş Sendikası Örgütlenme Dairesi Başkan Aynur Karaaslan ile Görüştük.

Tutuklanışınızı değerlendir misiniz?

1978 yılından beri işçi sınıfının önce ekonomik demokratik mücadelesi, insan hak ve özgürlükleri, demokrasinin yerleşmesi ve buna benzer birçok şeyi bütünleştirmek, mücadele etmek için sendikacılık yapıyorum. Bu mücadele işçi sınıfının olduğu gibi halkın genel taleplerini de içeriyor. Bizler ülkenin içinde bulunduğu durumu, Susurluk'ta ortaya çıkan gerçekleri yıllar öncesi belirlemiş, söylemiştik. Ancak Susurluk'ta bir kamyon kazasıyla birçok gerçek ortaya çıktı ve bir anda gündeme oturdu. Bizim yıllardır söylediğimiz her şey orta yere saçıldı. Mafyacı çeteler mücadelemizi daha ileriye götürmemizden korkmuş ve bu durumu hazmedememişlerdi ki özellikle işçiler cephesinden susturulmamız yönünde talimat vermişlerdi, Buna bağlı olarak son derece keyfi bir şekilde gözetaltına alındım. 67 gün

tutsak kaldım. İlk mahkemede de tahliye oldum çünkü yargılanmamı gerektiren hiçbir sebep yoktu. Çünkü haklıydım. Sendikacı olmam, devrimci bir sendikacı olmam sınıf mücadelesinin görevlerini yerine getirmem tutuklanmamın tek sebebi oldu. Susurluk'u kapatmak istiyorlardı. Ve gelişen muhalefeti kırma-ya çalışıyorlardı. Beni emniyete götürürken, "Bir Susurluk'tur tutturduunuz gidiyorsunuz. Nedir bu böyle. Seni tutuklatırsak kimse kalmaz" demişlerdi. Asıl amaç susturulmak istenmemizdi. Mücadelede öne çıkmış, kamuoyunun tanıdığı insanlar özellikle yıpratılmak isteniyor. Bunun ilkinin çok daha adı bir yöntemle Oya Gökbayrak'a yapmışlardı. Arkasından hemen bana yapıldı. Bir kadın sendikacı olmam aktif mücadele vermem, tanınmam sevilmem vs.le bir yerde insanları korkutmak bir yerde de "işte arkasına takıldığını kişi" demek için kaşdı yapılan bir politika.

Nasıl bağlantı kuruyorsunuz arasında?

Nasıldır bu bağ. Bir avuç sürekli kar hırsıyla işçileri sömürüyor. Bunun yanısıra işçi sınıfının taleplerini yasal anlamda elde

etmesine sürekli engeller çıkarıyor. Özelleştirmelerle işçi sınıfı tüketilirken, zorunlu tasarruf vergileri ile kesilen paraların örtülü ödenekler halinde çetelere aktarıldığını görüyoruz. Abdullah Çatlı bilmem kaç milyara adam öldürüyor. Oral Çelik'in verdiği ifadelerde devletin endisine ne kadar borçlu olduğu görülüyor. Ekonomik demokratik mücadele sadece almak değildir bizden alınanlarda nereye gittiğini görmeliyiz. Bunlara karşı çıkmalıyız. İşçi sınıfı için bu çok önemlidir çünkü 77 1 Mayıs'ını yaşadık bizler 36 insan bilinçli olarak katledildi. Bu katliam bugün Susurluk'ta çetelerin itiraflarıyla ortaya çıktı. Diğer bir yanılla sınıf mücadelesi vermiş, emekten yana davranmış, sendikacı önderler katlediliyor bu ülkede bugüne kadar failleri bulunmadı ama Susurluk'ta açığa çıkıyor hepsi. Genel Başkan Kemal Türkleri, Deri-İş Genel Başkanı Kenan Budak'ı katledenler, tektisli işçisi Düğün Tekin'i kaybedenlerin Susurluk'taki devlet olduğu ortaya çıktı. Bu durumlarda gösteriyor ki işçi sınıfının hak alma, ekonomik, demokratik mücadelesinde çetelere karşı çıkmakta gereklidir, bu mücadele verilmelidir.*



İNİN DİSK'İN SIRTINDAN:

Yer Hilton Sah'nın Balo Salonu... Kaç işçi oranın kapsından herhangi bir skıntı duymadan içeri girebilir? Kaç işçi oranın sosyete havasında kendinden bir yan bulup kendini rahat hissedebilir? Ama DİSK yönetiminin böyle bir derdi yok. Çünkü onlar zaten burada düzenledikleri törene işçileri çağırmaşlar.

DİSK'in 30. Kuruluş Yıldönümü kutlanıyor. Yer HiltonSA'nın Balo salonu. Niye bir büyük spor salonu değil, niye bir açık hava toplantısı değil?... İşçiler nerede?

Balo salonunda DİSK'in kuruluş yıldönümünü "kutlamak" için toplananlar arasında Cumhurbaşkanı Demirel, DYP'den Yalın Erez, ANAP'tan Mesut Yılmaz, DSP'den Uluç Gürkan, CHP'den Aydın Güven Gürkan, yine DYP'den Yıldırım Akbulut, Necmettin Cevheri, RP'den Necati Çelik, Anayasa Mahkemesi Başkanı Yekta Güngör özen ver.

Onlar yeni kutlamak için geldiler acaba buraya? DİSK'in kuruluşunu mu, yoksa DİSK'i tümenden teslim almalan mı kutluyorlar?

Ya onlara bu töreni hazırlayanlar? Onlar bu törene, bu salon seçimiyle, bu davetliler listesiyle kime ne mesaj veriyorlar? İşçiler için ne gibi mesajlar var bu törenin?

İşçiler yok törende, işçiler için bir şey de yok. Pekala kim kurmuştu bu DİSK'i? Kim varetmişti? Hangi bedeller ödenmişti DİSK için? Rıdvan Budak tüm bunları da çarpıtmaya hazır olduğunu gösterdi törende. DİSK'in kuruluş amacını "batılasmak" gibi ne idüğü belirsiz bir kavramla açıklamaya girişti.

Rıdvan Budak bir sosyal-demokrat olabilir. Bu onun tercihidir.

Ama DİSK'in tarihini çarpıtmaz. Tarih önünde sorumlu olur.

DİSK'i Demirci'lerin kucagina oturtamaz. Tüm işçi sınıfı karşısında suçlu olur. DİSK'in kuruluşunda ağırladığı o burjuva siyasetçileri değil midir 15-16 Haziran 1970 öncesi DİSK'i tasfiye etmeye çalışan? O burjuva siyasetçiler değil mi 1 Mayıs 1977'nin sorumlusu? 1 Mayıs 89'da genç bir işçi, M. Akif Dalci katledildiğinde katildirdaki parti orada Genel Başkan'ın ağırladığınız ANAP değil miydi? 1 Mayıs 96'da üç işçi polisin açtığı ateşle alanda şehit düşerken iktidarda olanlar yine bu ANAP ve DYP'iler değil miydi? Düğün Tekin'i kaybedenler, sendikadan tutuklatılanlar, o "davetliler" değil mi?

Rıdvan Budak ve öteki DİSK yöneticileri bütün bunları unutmuş ya da unutmak istiyor olabilirler. Düzenin efendilerine vermek istedikleri mesajı "Bakin, bu katliamların bile sözünü etmiyoruz" diyerek pekiştirmek istiyor olabilirler. Ama Rıdvan Budak sözlemedi diye, Rıdvan Budak'ın hazırladığı dia gösterisinde bunlara yer verilmedi diye de bunları unutulmaz. İşçiler de, devrimciler de unutmaz.

Rıdvan Budak unutulabilir. Siyasi bir kişilik açısından unutmak bireysel bir suçtur belki. Ama unutturmak halka karşı işlenen toplumsal bir suçtur.

Unutturmak Demirel'lerin, Yılmaz'ların işidir. Rıdvan Budak bunu, kendisini aktif bir parçası saydığı Susurluk olayı özgüünde de çok somut görebilir. Demirel ve Yılmaz değil mi Susurluk'taki devleti aklamaya çalışın? Onlar değil mi, bir kurmarhane patronuna karşı işlenen cinayeti gündeme getirirken, çetelerin halka, devrimcilere karşı cinayetler işlemesine ses çıkarmayan?

Peki Budak, bu durumda nasıl oluyor da onlarla demokrasi mücadelesinde uzlaşmış oluyor, yanyana bulunuyor? Budak'ın siyasi iklenidir bu bir yerde. Susurluk'a karşıysan Demirel'lerle yanyana gelmen mümkün değil. Demirel'lerle yanyaysan, demokrasi ve devlet anlayışında aynı düşünüyorsan, Susurluk'a karşı çıkmam mümkün değil.

Bu ancak bir burjuva siyasetçisi açısından mümkün olabilir.

Belki Rıdvan Budak'ın gözü orada. Ama yine hatırlatırız; DİSK'i burjuva siyasetçiliği için sıçrama tahtası yapmak isteyenler, siyasi açıdan da ahlaki açıdan da suçlu olurlar.

İşçilerin olmadığı bir 30. yıl kutlaması, DİSK'in tarihi açısından kuşkusuz hep bir utanç günü olarak hatırlanacaktır. Aslında 87'den bu yanaki mücadeleler içinde işçi sınıfı DİSK'i de, Türk-İş'i de aşmıştır bir bakıma. O günden bu yana geliştirilen tüm mücadele, hem patronlara, hem oligarşinin devletine ve hem de düzen sendikacılığına karşı gelişmiştir. 95'te, 96'da 1 Mayıs alanları dolduysa, bunu sağlayan ne Türk-İş, ne de DİSK değildi. Sayısız direniş Genel Merkez'lere rağmen sürdürülmüş ve sonuç almıştır. Artık hemen tüm işçiler bilmektedir ki, konfederasyon yönetimine güvenen, ya da alternatifsizlikten kaderini onun eline bırakan, hep kaybetmiştir.

Elbette burada sorun yalnızca Rıdvan Budak sorunu değildir. Böyle bir "kuruluş kutlamasına" onay veren, sessiz kalan tüm DİSK yöneticileri bu "törenin" ve DİSK'in tarihine eklenen bu utanç sayfasının sorumlusudurlar. Ve hepsi DİSK'in sırtındaki uzlaşmacı asalaklar konumundadırlar. DİSK'in şanlı, işçilerin özerleriyle yaratılmış tarihi üzerinden siyaset yapmaktadırlar. İnin DİSK'in sırtından! Gidin, adı kendinize daha layık olan bir yer bulun! Ve şunu da bilin; Siz imseniz de, siyasallaşan, devrimcileşen işçi hareketi zaten sizi sırtından atacaktır. Şu an yerinizin sağlam görünmesi sizi aldatmasın. Türkiye'de süreç öyle gelişmektedir ki, bir bakışınız, yerdesiniz, ya da aslı yerinizde!



Anadan oğula...

Canım Oğlum,
Bu mektup oraya vardığında sağ mı
olursun, kara haber mi alırım
bilmem...

Kara haber diyorum artık; gidip de dönmeyecekler kervanına katılacak olmana, bağrımın yanmasına, eline silah verip sana yaptırdıklarına, ölünün şehit olmayışına kara haber diyorum kar gözlü yavrum.

Nasılsın, iyi misin? Hasta mısın, karnın tok, sırtın pek mi diye soracak olmasın "görülmüştür" yazan kağıdı, "beni merak etmeyin" diye biteceksin. "Vatan için canım feda" diyeceksin yine mektubun ucuna düştüğün notta. Ama bilirim artık bunların avuntu sözler olduğunu, merak edilecek halde olduğunu bilirim. Sen desen de demesen de ana yüreği bu, dayanmaz bu acıya, ezilir yüreğim, bağı çözülür dizlerimin.

Canım oğlum, sanmayasın ki bu sözler başkalarının ağzından dökülmekte, sanmayasın mektupların elime geçmemekte. Aldım, yazdığım o inci gibi satırların olduğu, kokunun buluştuğu her mektubun aldım oğul. Anam niye beni mektupsuz kor diye soracak olursan, bilirim. O, okuma yazma bilmeyen, eli kalem tutmayan, mektup yüzü görmeyen anam bana nasıl böyle mektup yazıyor diye meraklanırsın, sabırsızlanırsın belki de... Bilmem oğul, yazı yazmayı, çizgi çizmeyi hala bilmem. Otobüse binecek olsam kolundan tuttuğum ilk adama "nereye gider bu" diye sorarım. Ebeğin yanında daha alamam ufak kızı kucağıma, sesimi yükseltmem.

Törelere bağlar beni... Yalnız kişisi gibi olmayan şeyler de var canım oğlum, kafamı yerden kaldırdım. Baktım etrafıma. Çevremde ne olup bitmekte, kim kime ne etmekte gördüm... Senin gibi binlerce olduğun, binlercesinin kızım olduğun kapırım birgün çalınmasıyla öğrendim...

Bahçenin yıkık dökük kapısı açıldı
ansızın, sandım ki sen geldin. -Hep
böyle yapmaz mıydın, habersizce
arkama dolanır, korkuturdu beni.
Yüreğim pır pır etti, dönüşersem
arkamı seni görüverecekmişim sanki...
Ama sen değildin oğul ansızın köhne
kapıyı açan. Akça-pakça teniyle, uzun
endamlı boyuyla, alnında birikmiş

birkaç damla terle bir
 çıkazıdır kapıyı açan.
 Birsey demeden geçip
 gidecek odu, seslenip
 eldim onu. Yüreği
 küçük bir kuşun ki gibi
 çarpıyordu.
 Heyecanlı mıydı yoksa
 korkuyormuydu
 bilemedim. Dönüp
 dönüp arkasını bakıyor
 sanki benden de
 kurtulmak istiyordur bir
 an evvel. Tanrı misafiri
 olsun. Biraz soluklansın
 istedim. "Olmas size
 zarar gelsin
 istemiyorum" deyiverdi.
 Besbelli acelesi de
 vardı...

Bir anda bir
koşuşturma, telsiz sesleri,
küfürler, bağırtılar...

Bizimki koşacak oldu,
sonra dönüp "devrimciyim beni de
göztaltında kaybetmek istiyorlar, bu
kağıdı alın ve..." diyebildi yalnızca.
Sonra... Sonra alıp götürdüler onuda,
beni de.

Gözümlünde kaybetmek,
devrimcilik... Bunlar ne demekti?
Devrimci ne alıp ne satardı? Kim
gözümlüne alacak, niye alacak, niye
kaybedecek, bir insan nasıl kaybolur...

İşte oğul, ne olduysa o günden sonra oldu. Tertemiz yüziyle, derin makışlarıyla gazetelerde gördüm resmini, altında "gözümda kaybedilmek isteniyor" yazıyormuş. Kaybedilmek isteniyor. Kim kaybedecek onu diye soracak oldum, "devlet" dediler. Senin askerlik yaptığın, kara kırsılarında nöbetini tuttuğun, "uğrua canım feda" dediğin devlet insan kaybediyormuş oğul... insan da kaybediyormuş, işkence de yapıyormuş, hem de ne onunda, ne otuzunda, ne de altmışında demeden, dinlemeden..."Terörist yardım ediyorsun" dediler, alıp götürdüler altmışında ananı. Bu yaşta kadar saçımın telini bile göstermezken ar, namus bırakmadılar, anaları yaşındaki insana demediklerini, yapmadıklarını koymadılar. Ne din ne inan, ne insan dinlediler. Söyledikleri tek şey "anayasa da babayasa da devlet de de bizim" oldu... Devlet bizim dediler.

Benim dedem bu topraklara bu devlet için kanını akıtmadı mı? Düşmana karşı siper etmedi mi göğsünü? Böyle bir devlete mi can verdik biz? Sen, nasıl bir devletin siperinde beklemektesin şimdi oğul, sen kimi kime karşı korumaktasın? Bizim dostumuz, düşmanımız kim, kime kurşun sıkmaktasın şimdi sen?...

Yok ettiler... Bir canı, taze bir fidanı,
gencecik bir kızı kaybettiler. Bütün her
şey bu bir çift gözün önünde oldu...
Neler gördüm, neler geçirdim bu
yaşıma kadar derken ne kadar kır
olduğumu gördüm... Meğer evelden
beri yaşadığımız bütün bunlar vatan
dediğimiz bu topraklarda. Atalarımızın
kanı üzerinde oturduğumuz bu
yerlerde yıllardır sürerim bu zulüm.

Ama oğul, zulmün büyüğü bu
değilmiş. Zulmün büyüğü bilip te
susmak, sineye çekmekmiş olanları...

İçini içini yer, geceleri kan-ter içinde
uyanırken, korkudan ağzını
açamamamış. Taze bir gülün
dalından koparılışını görüp de bilip de,
diline gözlerine kendi ellerine kilit
vurmamış...

Gördüm oğul, ben o zulmü
gördüm.. Topraklarımızı, bizim olanı
elimizden aldılar saç çıkardım,
hastane kapılarında it muamelesi
gördüm başımı eğdim, rüşveti gördüm
bela okudum geçtim, ekmek
kuyruklarında, saatleri saydım buna da
şükür dedim, başımı sokacak bir
kondu bulamadığım günlerde Allah
büyüktür dedim... Ve gözümün
önünde bir cana kıydılar, "bilmiyoruz,
yok" dediler. YALAN diyemedim, "ben
gördüm" diyemedim oğul... Sustum;
tam iki ay, altmış gün, altmış gece, her
gün yirmi dört saat sustum. Bu yaşıma
kadar sustuğum gibi sustum. İçim
içimi yedi ama ben "ben biliyorum
onun nerede olduğunu, o kayıp değil,
onu devlet aldı" diyemedim. Ben bu
zulmü altmış yıldır yaşamışım, bunu
da yeni öğrendim.

O taze fidana ve daha nicelerine kıyanlar, seni zulüm bekçisi olarak silah başındatutanlar, beniböyle yaşamaya mahkum edenler aynı soydan gelmemişmiş, öğrendim. Tepedekiler... En tepedekilermiş bizi bu hallere koyanlar...

SUSURLUKTA'KİLER diyorlar
adlarına... Her yanlarından çamura
batmışlıklarını gördüm. Gördükçe
yüreğim daha bir daraldı, "size zarar
gelsin istemiyordum" diyen o ses artık
hiç çıkmaz oldu kulaklarımdan,
sığmaz oldu eve - eşeğe...

Bildiri dedikleri yazların
dağıttıkları bir gündü. Bana da
verdikler. Aldım, hem yazıyı hem de
yazıyı dağıtan genci aldım içeriye.
"Oku" dedim, "ne anlattırın burada".
Okuldu, okuduklarını anlatmaya
başladı sonra da. Bizim paralarımızla
bize nasıl kıydıklarını, nasıl yok etmeye
çalıştıklarını anlattı bana. Uzun uzun
konuştuk, derleştik. "Korku dağıtan
sarmış ama korkunun ecele faydası ne
ki ana" dedi. Bu köhne evin
efendisinin korku olduğunu anladı
besbelli...

"Ana" dedi tıpkı senin gibi "ana" dedi bana. istedim ki, o anda içimdeki zehri aktayım, "ben gördüm, ben o anı yaşadım, tanıştığını olayım" diyeyim... önce gözlerimden yaşlar döküldü, sonra da yüreğimin dediğini dilim söyledi. Oğlum yaşındaki o gencin yüzüne kafanı kaldırıp da bakamadım. Korkunm vicdanımı nasıl sardıgını anlatırken o gençten utandım oğul...

Bu ihtiyaç yürek taşlaşmadan, bu
vicdanı korku yiyip bitirmeden,
istedim ki ben de bir şeyler yapayım.
Gecikmiş de olsam geride kalan nur
yüzlü kızların, civan delikanlıların
insanoğlu insanın zulme kurban
gitmesine izin veremeyeyim...

Korkuyine vardı, hiç terketmedi beni. Ana önde giden bu kez vicdanımın, insanlığımın sesi idi, o sese kulak verdim.

Korkunun efendileriyle gözgöze geldim gerçeklere tanıklık ederken. Anası vasındaki insanlara

yapmadıklarını bırakmayanlar,
gencecik insanlara kıyanlar karşımda...
Ama yine de çıkıverdi o sözler
ağzımdan:

- Siz katilsiniz, onu siz kaybettiniz,
BEN GÖRDÜM.

Cellatlıklarını haykırdımyüzlerine o kalabalığın içinde. O an ne korku ne ürperti, ne de tedirginlik vardı. Kin doluydum kin, anlıyormusun beni oğul. Korkunun sinmişliği kalkmıştı üzerimden, korkuyu onlara bağışladım orada.

Bazen kendime soruyorum
altmışındamıyım yoksa yeniden mi
doğdum diye. Bu yaşma kadar bunları
görmedim, duymadımsa ne gördüm,
ne geçirdim ben bunca yıl diye...

Ama artık yok dört duvar arasına sıkışıp kalmak, kendi kendini yemek, çaresizce çırpınmak yok artık yok oğul... Dert bendeyse devası da bende diyerek çıkıyorum her Cumartesi yola, tutuyorum Galatasaray'ın yolunu. Kaybolduğum da oluyor arada bir koca şehirde. Ama orayı mutlaka buluyorum. O nuryüzü kız, kızlarım, oğullarım oraya çığlıklarını benî. Gidip oturuyorum aralarına, kanlarından dokunmuş kırmızı bezi bağlıyorum başıma. Alıp elime birinin fotoğrafını avazım çıktığı kadar bağırıyorum sonra: "Evlatlarımızı istiyoruz..." İşte o zaman huzur doluyor içim.

Onları, herbirini hangi ana dokuz ay karnında taşımış, onlar büyüsün diye hangi ana - baba fedakarlık etmiş, geceleri uykusuz kalmış önemli değil bu... Ben de anayım, can parçasının, emeğin, göz nuruunun sevgisini, onun için can vermesini ben de biliyorum. Ama oğul, onlar bambaşka, onlar farklı...

Oğlunsun, canımın parçası,
gözümün ışığı. Sana mektup
yazmadım diye güvenme bana. Elim
varıp da dilim diyemedi "aslan
mehmetçik" demeye. Bugün
mehmetçikler de kahramanlar da
adam vurup, katliam yapmakta bu
ülkede. Cop darbeleriyle üzerimizden
geçmekte, bizi yerlerde sürüklemekte...

Ak saçlarımı tutup yolun ortasına atmaları, başımda açtıkları yaralar canımı yakmaktı. Eterimiz çürüyene dek dövmek elbette gücüne gitmekle. Ama içimizin çürümesi, çürütülmesi daha iyi değil ki bundan. Yürek yerine taş taşımak göğsünde, Galatasaray'a, Konak'a her hafta gitmekten, haykırmaktan daha iyi değil ki. Onurlu, namuslu değil ki..

Bir evladı düşünmek, binlercesini düşünmekten, geleceği düşünmekten, birisine analık etmek, nicelerine analık etmekten daha iyi değil ki...

Canım oğul; kavuşmamıza çok zaman var. Tez gelip geçsin dilerim zaman. Bir an evvel kavuşmaktır dilediğim. Seni nasıl teniz gönderdiysem, namuslu yaşadınsa bugüne kadar, öyle kalasın istersin... Yok eğer bozukla düzen ve "ben de yaşamak için uydum" dersen, benim için ölüşün ve sütüm haramdır bileşin...

Sağlıcakla kal vavrum...

"Katiller Halka Hesap Verecek"

İstanbul Esenler'de 16 Şubat günü TİKB pankartı astığı gerekçesiyle polis tarafından bir apartmanın bodrum katında katledilen Nurettin Demir Kocasinan Mezarlığı'na toprağa verildi. Katlettiği insanların cenazelerinin kaldırılmasına da her zamanki yaptıkları gibi tahammül edemediler ve 20 kişiyi gözaltına aldılar.

16 Şubat akşamı kafasının sol tarafından kurşunlanan 17 yaşındaki Nurettin Demir eli kanlı mafyacı kontrgerilla devleti tarafından katledildi. Demir Dersim'in Hozat ilçesine kayıtlı Kürt milliyetinden emekçi bir ailenin çocuğuydu. Katiller pervasızdılar. Nurettin'i infaz ettikleri gün saat 21.00'de annesini Bakırköy'deki evlerinden gözaltına alan işkenceciler gece saat 03.00'e kadar karakolda tutuktan sonra oğlunun kavgı edip yaralandığını söyleyerek serbest bıraktılar. Daha sonra Haseki Hastanesi'nde cesedi bulundu Nurettin. İnsan Hakları Derneği'nin katliamın olduğu mahalledeki apartman sakinleriyle konuşmasından çıkan sonuçtan da olayın infaz olduğu anlaşıldı.

Gazeteler 16 Şubat günü "İstanbul Esenler 34. Sokak'ta polislerle çatışmaya girdi ve sığındığı evin bodrumunda kendi silahıyla kafasına kurşun sıktı" şeklinde verdikleri haberde "intihar" ettiğini yazdılar. Kontrgerilla tarafından dikte ettirilen bu haber, katledilen bir devrimcinin katillerini gizleme ve halkın devrimcilere olan güvenini sarmaya yöneliktir. Bu yanlışlarıyla ne ailesini ne de halkı inan-

Onlar dün devrimcilere karşı tıpkı Nurettin Demir'de olduğu gibi onlarca infaz gerçekleştirdiler. Daha birkaç gün önce Kamuran Özcan Tarlabası'nda Kamuran Özcan'ı, Antalya'daki "Sürekli Aydınlik İçin 1 Dakika Karanlık" eyleminde Celal Cankoru'yu ve son olarak Esenler'de Nurettin Demir'i katlettiler.



Katlettiği insanların cenazelerinin kaldırılmasına da her zamanki yaptıkları gibi tahammül edemediler ve 20 kişiyi gözaltına aldılar.

diramadılar. Silaha sarılmak işkence yapmak kolaydır. Ancak yaptıklarını savunacak "Biz öldürdük, biz işkence yaptık" diyecek cesaretleri ve güçleri yoktur.

Onlar dün devrimcilere karşı tıpkı Nurettin Demir'de olduğu gibi onlarca

infaz gerçekleştirdiler. Daha birkaç gün önce Kamuran Özcan Tarlabası'nda Kamuran Özcan'ı, Antalya'daki "Sürekli Aydınlik İçin 1 Dakika Karanlık" eyleminde Celal Cankoru'yu ve son olarak Esenler'de Nurettin Demir'i katlettiler.

Devrimcilerin yıllardır söyledikleri, yazıp çizdikleri Susurluk kazasıyla doğrulandı. Aralarındaki it dalaşı sonucu itiraflarda bulunanların anlatımlarında, sadece Ayhan Çarkin ve Ömer Kaplan'ın katliamları; İstanbul SDB Komutanı İbrahim Yalçın'ın katledilmesi, 12 Temmuz'da İbrahim İlçi, Kasımpaşada Nurten Demir ve İsmail

Akarçeşme, Perpa, 16-17 Nisan'da Sabahat Karataş ve yoldaşlarını, Bahçelievler'de İ. Yalçın Arkan, Avni Turan ve Recai Dinçel, 12 Temmuz'da Kayhan Tazeoğlu ve Fatma Süzen, Hasanpaşa Operasyonu'nda Hatice Dilek, İsmail Oral'ın katledilmesi. Bu katiller ödül olarak da yüzlerce milyon maaş aldılar. Aynı zamanda da terfi ettirilerek Özel Harekat Müdürü İbrahim Şahin'in emrine geçmişlerdir. İbrahim Şahin 16-17 Nisan 1992'de Sabahat Karataş, Sinan Kukul, A. Fazıl Ercüment Özdemir ve diğer sekiz devrimcinin katli için Ankara'dan özel olarak İstanbul'a getirilmişti. Erol kaçakçısı faşist işkenceci çete mensuplarından Ziya Bandırmalıoğlu tutuklandığı gün bulunduğu DGM'den cezaevine gönderilmesi gerekirken diğer faşist devlet çetesi tarafından serbest bırakıldı. Ayhan Akça ve İbrahim Şahin ise cezavinde olmaları gerekirken elini kolunu sallayarak dolaşıyorlar. Bu ülkede rahatlıkla işkence yapılıyor, insanlar rahatlıkla öldürülüyor, en küçük bir hak eylemi polis coplarına, barikatlarına çarpıyor, mafyacı kontrgerilla devleti sokaklarda eli tetikte, her "şüphelenildiği" insanı fütursuzca katledip hiçbir yasal işleme uğramadan görevlerini sürdürüyorlar.

Susurluk'tan sonra halkın tepkisi karşısında uğradığı yenilgiyi terör politikalarıyla bertaraf etmeye çalışıyorlar, halkın gencecik evlatlarına yöneliyorlar namulularını. Ülkemizde faşizmin pervasızlığı her geçen gün artıyor. Kaybedeceğine anladıkça kaybetmek için en azından, biraz daha fazla yaşayabilmek için dizginsizce saldırılarına devam ediyor. Sokakta yaşlı, genç, çocuk, kadın, ayrımı yapmadan öldürüp, coplayıp, işkence yapıyor. Yıllardır zulüm ediyor, halkın namusunu ve onurunu ayaklar altına alıyor, katliam yapıyor. Bunca pervasızlıkları ve katliamları, geleceğimizin kaygısı ve çaresizliklerindendir.

Devlet terörü hiçbir yasa ve kural tanımadan sürdürülüyor. Bu tükenişin altında eziliyorlar, kan dökmeye devam ediyorlar. Düzenlerini şiddetle ayakta tutmaya çalışıyorlar.

Mafyacı kontrgerilla devleti kendi düzenlerini korumak için ellerindeki tüm silahları kullanmaktadırlar. Kayıplar, infazlar, cezaevi katliamları, köy boşaltmaları yani kısaca yaşama hakkı ihlalleri artarak sürmektedir. Ancak tüm çabaları boşuna, bugün kendi yasalarını dahi hiçe sayarak suçlarının üzerini kapatabileceklerini sananlar; halkın yasaları karşısında hesap verecekler. Kendi yargısına kendi hukukuna karşı güvensiz, ona tutunmaktan acizdir. Devrimcileri zindanda çürütemediler, işkence ile bitiremediler, dağda sokakta infaz etmekle yok edemediler. Çırpınışları boşuna. Baskılarla, katliamlarla halkı teslim alamayacaklar. Bizler korkularını daha fazla büyötmek için ne pahasına olursa olsun direnecek, mücadele edecek ve bize, halka ait olan ne varsa onlardan alacağız.

Herkesi açıkça gerçekleştirilen bu katliama tavrı almaya ve birlikte hesap sormaya çağırıyoruz.*

Siyanürlü Altın Aramaya Artvin'de de Başlandı



söyleyip Artvin'e gelerek çalışmalarına başladı. Devlette önceden kendi çıkarları olduğu için altın arama işleminin onunu açarak Artvin'in Balcıoğlu Mahallesi'nde yaşayan orman köylüsüne tapu kadastro tarafından dava açılarak tapularını elinden alıp hazine arazisi olduğunu söyleyip 1200 kişiyi topraksız bıraktı. Balcıoğlu

Bergama ve Eskişehir'de yapılan siyanürlü altın arama işleminin bir örneği de Artvin'de uygulanmaya başlandı

Yıllardır üzerinde yaşadığımız topraklar emperyalistlere satılmaya devam ediliyor. Ülkemizdeki azınlık gruplar kendi çıkarları için halkı sömürmeye, halkın elindeki herşeyi almaya her zaman olduğu gibi emperyalistlere peşkeş çekerek devam ediyor. Emperyalist devletlerden Kanada'nın şirketlerinden biri olan Cominco Bergama'dan sonra en zengin maden yataklarının Artvin'de olduğunu

Muhtar Ali Saraç eğer bu uygulama devreye girerse 10 yıl işletilecek maden ile 20 hektar ormanın, iki kilo siyanürlü 200 bin değişik bitkinin yok olacağını ve ağaçların kesilmesiyle Balcıoğlu halkının, toprak kayması ve heyelanla baş başa kalacağını söyledi. Muhtar Ali Saraç altının ülkemizi dışarda tanıttak bir maden olduğunu, ormanların ise paha biçilmez alanlar olduğunu belirterek, Balcıoğlu köylüsü yıllardır üzerinde yaşadıkları toprakların bir anda elinden alınmasına, Bergama'daki gibi kendi örgütlenmeleriyle karşı çıkacaklarını söylediler.*

MARMARA TİYAD: "Katliamlar Devletin Tükenişidir"

Marmara TİYAD'lı aileler basına çektikleri bir bültenle 16 Şubat günü polislin gerçekleştirdiği infazı nefrette kınadıklarını belirttiler.

TİYAD'lılar Esenler'de polis tarafından katledilen Nurettin Demir'in katlinin Susurluk'taki devlet olduğunu söylediler. 19 Şubat günü Nurettin Demir'in evine giderek ailesine taziyeye ziyaretinde bulunan TİYAD'lılar faşizmin dizginsizce saldırdığı savaşta halkın kazanacağını belirttiler. *

KARANLIĞI DEVRİMİLE AYDINLATACAĞIZ

Sessiz İmha Devam Ediyor

Ceyhan E Tippi ezaevi'nde PKK davasından tutsak bulunan Celal Türker yakalandığı verem hastalığı sonucu 17 Şubat Pazartesi günü yaşamını yitirdi. Siroz, akciğer ve kemik erimesi hastalığına yakalanan Celal Türker'in uzun bir süredir tedavisi engelleniyordu.

Faşizm yıllardır "Asmayalım da besleyelim mi" mantığıyla hareket etmekte ve cezaevlerinde katliam zemini hazırlamaktadır. Buca, Ümraniye, Diyarbakır cezaevlerinde demir çubuklarla, coplarla, bombalarla saldırarak onlarca devrimci-yurtsever tutsağı vahşice katletmiştir.

Faşizm sessiz imha yöntemiyle devrimci

tutsakların tedavilerini engellemekte, Ümit Doğan Gönül, Kalender Kayapınar, Yunus Yaman ve Polat İyit'e yaptığı gibi devrimci tutsakları katletmek istemektedir.

Yine açlık grevinde hafızasını yitiren Niyazi Kaya ile Birtan Güven ve Cafer Gürz'ün tedavileri engellenmektedir. Tedavileri engellenen bu tutsakların haklarında doktor raporları olduğu halde tahliye edilmiyorlar. Marmara TİYAD'lı aileler ölen Celal Türker ve cezaevlerindeki baskı politikası üzerine 17 Şubat günü bir açıklama yaparak şunları söyledi: "Susurluk'ta pislikleri ve kontra faaliyetleri gözler önüne serilen devlet cezaevlerini birer insan

öğütme makinası haline getirmeyi hedeflemekte ve devrimci-yurtsever tutsaklara dizginsizce saldırmaktadır. Bizler tüm halkımızı cezaevlerindeki tutsaklara uygulanan bu faşist politikalarla karşı duyarlı olmaya ve birleşmeye çağırıyoruz" dediler.

Ölüm orucu direnişinde devrimci tutsaklara yenilmenin hazımsızlığını yaşayan devlet bugün televizyonuyla, gazetesiyle devrimci tutsaklara saldırı zemini hazırlayarak kendini meşrulaştırmak istemektedir. Amacı devrimci tutsakları katletmek olan faşizmin tutsakların tedavilerini engellemesi de onun acizleşmiş politikalarından biridir. *

Bergama Cezaevi'nde Baskılar ve Gerginlik Artırılıyor

Cezaevlerinde yaşanan saldırıları ve cezaevindeki özgül koşullarından kaynaklı idareyi protesto nezdinde, Bergama Cezaevi'nde yapılan eylemlerin ardından gerginlik arttı. İç ve dış güvenliğinin takındığı keyfi tavırlar ve yaptırımlar tutsaklar tarafından reddediliyor. En son 5 Şubat günü çift kelepçe dayatmasına karşı çıkan 17 devrimci tutsak mahkemeye çıkmadılar. Aynı gün cezaevine gelen ziyaretçilere de zorluklar çıkaran idare tutsakların görüşmesi sonucu geri adım atmışken, cezaevinden firar eden iki adli tutsağı bahane ederek baskılarını artırmıştır. Tutsaklar lağ görüşme cezaevi 1. Müdür'ü genel arama sırasında idarenin inisiyatifine uyulmasını ve zorluk çıkarılmamasını söyleyerek, koğuş duvarlarındaki resimlerin kaldırılmasını istedi. Buna izin vermeyeceklerini ve sorumluluk kabul etmeyeceklerini belirten tutsaklar keyfi arama yapılmasına izin vermediler.

Bergama Cezaevi'nde her geçen gün gerginliğin arttığını ve psikolojik bir savaş verdiklerini söyleyen tutsaklar hiçbir şekilde geri adım atmayacaklarını da ifade ettiler. *

Ağrı Cezaevi'nde Bir Tutsak Öldü

Ağrı Cezaevi'nde tutuklu bulunan Mehmet Emin Çakan gözaltında gördüğü işkencenin etkileri sonucu yaşamını yitirdi.

PKK davasından tutuklu bulunan Mehmet Emin Çakan 13 Ocak günü gözaltına alınmış 4 gün gözaltında kaldıktan sonra çıkarıldığı mahkemede tutuklanmıştı. 25 gün Doğubeyazıt Cezaevi'nde tutulan Çakan daha sonra Ağrı Kapalı Cezaevi'ne konulmuştu.

Hiçbir rahatsızlığı olmadığını söyleyen ailesi Mehmet Emin Çakan'ın vücudunda darp izleri olduğunu ve Çakan'ın işkence yapılarak öldürüldüğünü söylediler. *

Kontrgerilla Çeteleri Kürdistan Cezaevlerinde Aileleri Tehdit Ediyor

Malatya Cezaevi'ne 11 Şubat Çarşamba günü gelen aileler JITEM'den olduğunu söyleyen biri tarafından tehdit edildiler. Görüşe girmek için cezaevine gelen bir grup tutsak yakını nizamiye bölümünde bir paravanın içine alındılar. Paravanaya gelerek konuşan bir kişi ailelere "Ben JITEM mensubuyum. Adım Kara. Çocuklarınızı seviyorsanız ikna edin itirafçıları koğuşuna geçsinler yoksa hepsi ölecek" diyerek ailelerden mahallelerine, köylerine gelen insanları bildirmelerini, cezaevlerinde neler yapıldığı hakkında bilgi vermelerini istedi. Sözünün dinlendiği taktirde cezaevine rahatça görüş yaptıracağını hatta itirafçı olan tutsakları dışarı çıkarıp her türlü olanağı sağlayacağını söyleyen kontra çetesi, ailelerin istediği zaman kendisiyle çok rahat görüşebileceğini söyledi. Aileler kendileriyle yüz yüze konuşmaktan kaçmayan bu şahısın esmer ve kısa boylu olduğunu, o gün üzerinde parke ve kot pantolon bulunduğunu söyleyerek, çocuklarının yaşamından endişeli olduklarını belirttiler. İHD'ye başvuran bir grup aile olayı aktararak çocuklarının ve kendilerinin can güvenliğini bildirdi. *

ÖZGÜR TUTSAK HER TÜRLÜ PROVOKASYONU BOŞA ÇIKARACAKTIR

Şadi Özpolat

Özgür tutsaklara yeni saldırılar düzenlemek için fırsat kolluyor, kamuoyunu hazırlamak için ise bahaneler yaratmaya çalışıyorlar. Saldırıyorlar. Çünkü bizler halkımızı, vatanımızı, geleceğimizi, değerlerimizi her şeyin önünde tuttuğumuz için, her şeyden çok sevdiğimiz, kördüğümüz için zulmün ve sömürücülerin karşısına dikildik. Çünkü bizler üretimi, emeği, eşitliği savunuyor, halkın kanını emen mafya çetelerinden hesap soruyoruz. Bunların bir bedeli olarak bugün tutsağız. Ve faşizm yıllarca sürecektir ağır cezalar vererek dört duvar arkasına hapsettikleri bizleri öğütme, halkımızdan değerlerimizden koparmaya, yozlaştırmaya çalışıyor. 80 cuntasından bu yana sırf bu amaçla akla gelmedik politikalar uygulandı cezaevleri üzerine. Akla gelmedik işkenceler yapıldı, saldırılar düzenlendi. Fakat bir kez bile baş eğdiremediler devrimci iradeye. '84 ölüm orucu, Buca ve Ümraniye direnişleri ve '96 ölüm orucu faşizmin darbeler aldığı, moral bozukluğuna uğradığı ve devrimcilerin zaferler kazandığı önemli çatışmalar oldu. En son '96 ölüm orucundan aldığı yenilgiyle sarsılan faşizm son süreçte cezaevleri üzerinde provakatif saldırılara baş vuruyor, yeniden saldırılabilir için çeşitli provakasyonlar yaratıyor. Ölüm orucunun ardından Diyarbakır'da 11 tutsak katledildi. Çanakkale'de büyük bir direnişten yeni çıkmalarına rağmen tutsaklar barikat arkasında direndi. Demir sopalara ve ağır silahlarla karşılarına çıkan kontrgerilla çetelerini bedel ödersek daha ağırları ödetiriz kararlılığıyla geri püskürtüldü. Faşizm devrimci iradeyi teslim almayacağını çok iyi biliyor. Bunun için toplu katliamlar yaratmaya bizleri ko etmeye çalışıyor.

Halklarımız devletin gerçek yüzünü Susurluk kazasıyla daha net gördü. Yıllardır anlattıklarımız, ispatladıklarımız, uğruna can verdiğimiz, tutsak düşüğümüz gerçekler bir bir gün yüzüne çıktı. Susurluk'ta ortaya çıkan devletin mafya olduğu, kontrgerilla devleti olduğu. Ve bugün mafyacı kontrgerilla devletin arkasına sığınacağı hiç bir demagojisi kalmadı. Şimdi saldırıyor. Provakasyonlar yaratarak halkın kanını döküyor. İlk hedefi şüphesiz yine cezaevleri, devrimci tutsaklar yani halkın öncülerini. Şimdi bir çok cezaevinde ölüm orucu direnişleriyle kazanılan hakların gaspedilmesi doğrultusunda saldırıyorlar. Her gün çıkarılan yeni yönetmelikler, keyfi uygulamalar, hak gaspları ile cezaevlerindeki baskı tımandırılıyor. Hastane şevklerimiz engel olunuyor, mahkemelere giderken çift kelepçe, sevk zinciri vb. keyfi dayatmalarda bulunulup saldırıyor, savunma hakkımız engelleniyor. Koğuşlarımızda arama yağma talan baskınları düzenleniyor, gözlerimizin önünde değerlerimize saldırıyor ve göz yummamızı bekliyorlar. Daha dün Uşak cezaevindeki bayan tutsaklara saldırılmış, ahlaksızca, barbarca dövülmüşlerdir. Polis tarafından özellikle seçilen bazı arkadaşlarımızın isimleri öne sürülüyor, burjuva basında kamuoyunu yanıltıcı haberler veriyorlar ve arkadaşlarımızı açık hedef haline getiriyorlar. Özellikle son dönemlerde Bayrampaşa'yı hedefleyen medya saldırının zeminini hazırlıyor. Kapı önlerinde yakınlarımızın gözaltına alınması, işkence görüp tehdit ediliyorlar. Polis tutsak yakınlarına çekirdikleri eziyet daha da pervasızlaşıp, sınır tanımıyor. Satılık medyanın manşetlerinden düşmeyen "cezaevlerini örgütler yönetiyor", "emir cezaevlerinden veriliyor" başlıkları provakasyonların başlangıcı ve olası bir saldırının zeminidir. Bu zemini başta halklarımızın değerlerine pervasızca saldıran, elini insanlarımızın kanına bulayan Adalet Bakanı olmak üzere, satılık medya, kontrgerilla devletin kolluk kuvvetleri, işkenceci şefleri ve cezaevlerindeki faşist idare yöneticileri yani mafyacı kontrgerilla devleti hazırlıyor.

Provokasyonlar, sağlık durumu kötü olan arkadaşlarımızı hastaneye kaldırılmadan ölüme itilerek, insani yaşam koşullarımız yok edilerek, siyasi kimliğimize, değerlerimize, geleneklerimize saldırılarak, onur kimliği dayatmalarda bulunularak, medyada, satılık basında karalama haberler çıkarıp, ölüm çiğirtkanlıkları yapılarak ve yaşanan her gerginliğin ardından demir sopalara, kalaslarla karışımza çukurlar sürdürülüyor.

Bizler devrimcileriz. Özgür tutsağız. Özgür vatan için dışarıda verdiğimiz savaşı içeride de sürdürüyoruz. Bizler direnme teslim olmama geleneğinin devamlarıyız. Her yünden tükenmiş, sifıra inmish mafyacı, kontrgerilla devleti bizleri teslim alamadı. Mafyacı devleti provakasyonlarını her zeminde boş çıkarmasını bildik. Ve bir kez daha söylüyoruz; biz her türlü bedeli ödeyebileceğimizi halklarımızı kanıtladık ve her türlü bedeli ödeyeceğimizi de bilinmelidir. Kontrgerillanın oyunlarını bir kez daha boş çıkaracağız. *

KARANLIĞA DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

Emperyalizm Ne İstiyor?

6-7 Şubat tarihli gazetelerde ortak bir başlık göze çarpıyordu: Bunlardan biri gayet özlü ifade edilmiş bir başlıktı: "ABD'den Demokrasi Uyanı". Bir diğerinde ise "Türkiye'ye ABD'den Üç Uyan" diye yazıyordu.

Elbette bu haberleri okuduğumuzda aklımıza gelecek ilk iki soru şudur: 1-) ABD demokrasiye bu kadar çok mu bağlı? 2-) ABD Türkiye'yi gerçekten bu kadar çok mu seviyor?

ABD emperyalizmi kendini dünyanın efendisi ilan etmiş. Yıllardır bu efendilik sıfatıyla dünya halklarına karşı dizginsiz bir sömürünün, vahşi bir zulmün mimarlığını üstlenmiştir.

İşbirlikçi tekeller vasıtasıyla ülkemiz ekonomisine hakim olan ABD emperyalizmi, ekonomik, siyasi, sosyal hayatı kendi denetimi ve yönlendirmesi altına almıştır. Ordusundan polisine kadar her türlü kontrgerilla gücünün finansmanından, ülkenin kimler tarafından yönetileceğine kadar, zaman zaman farklılıklar çıksa da hemen her dönemde belirleyicidir.

Şüphesiz ABD, Susurlukla birlikte açığa çıkan gerçeklerden, iyice derinleşen krizden en rahatsız olan kesimlerin de başında gelir. Bu rahatsızlığını ve çözüm isteğini Susurluk krizinin gündeme geldiği andan itibaren değişik zaman ve platformlarda telaffuz etmiş, ülke içindeki uşaklarına "bu iş ciddiye alın ve çözün" mesajını vermiştir. Son "uyan" ve açıklamaları da bu çerçevededir.

En son geçtiğimiz günlerde kamuoyuna açıklanan "İnsan Hakları Raporu" da ABD'nin bu kaygılarını anlatan bir rapordur.

Emperyalizm "Demokrasi" Mi İstiyor?

ABD'nin her yıl periyodik olarak yayınladığı "İnsan Hakları" raporunda Türkiye'deki gelişmeler bu defa oldukça uzun bir yer ayrılmış. Raporun 33 sayfalık bölümünde Türkiye anlatılıyor.

ABD Dışişleri Bakanı Nicolas Burns raporda Türkiye'de İnsan Hakları ihlallerinin '95 yılına oranla arttığını ve bu konuda Türkiye'yi "uyarma" gereği hissettiklerini açıklıyor.

"İnsan Hakları '96" adlı raporun ilk maddesinde:

"- Ciddi insan hakları sorunlarının devam ettiği, hükümetin '95 yılında sağladığı gelişmeyi '96'da devam ettiremediği" belirtilmiştir.

Aslında daha ilk maddede ikeyüzümlükleri ve gerçek niyetleri kendini ele veriyor. '95'te insan haklarında iyileşmeler sağlanmış! Oysa pek çok olay bir yana, örneğin sadece 95 Mart'ında Gazi'de yaşananlar hala belleklerdedir. Ve kuşkusuz Gazi katliamının video kasetleri Amerikalıların ellerinde de vardır. Buca Cezaevinde askerlerin saldırısıyla katledilen devrimcileri de biliyorlardı mutlaka. Gözaltında işkenceler, birçok aydın ve sa-

natçının cezaevine doldurulması, Kürdistan'ta köy yakmalar ve köy boşaltmalar, kayıplar, katliamlar 95 yılında da yaşanmıştır. Ve kuşkusuz Amerika bunları da biliyordu.

Bir diğer maddede ise: "- Güneydoğu Bölgesindeki durumun ayrı bir kaygı konusu olduğu... Hükümetin büyük kısmının Güneydoğu Bölgesindeki yerleşik Kürt nüfusunun varlığını gözardı ettiği... temel kültürel ve dil haklarını ihlal ettiği, çok sayıda insanı zor kullanarak yerlerinden ettiği, Kürtçe yaygın yasadışı olarak kaldığı..." belirtiliyor. Ve bu durum ABD raporunda "eleştiriliyor".

Oysa kendilerinin Ortadoğu'daki Kürt halkına yönelik katliam politikaları da bilir. Böl-parçala-yönet politikasıyla Kürt

CIA merkezlerinde eğitilmiş, donatılmış ve ödüllendirilmiştir. Bu işkenceci katillerin hepsi CIA Merkezlerinde yetiştirildi. Yine kendi işkence uzmanlarının, Türkiye'de birçok devrimcinin işkencesine girdiği gazetelere yansımıştır. İşkence aletlerinin ve yöntemlerinin Amerika'dan ithal edildiğini bilmeyen yoktur.

12 Temmuz 1991'de 11 Devrimci Sol savaşçısı o gün ülkeye gelecek olan ABD Başkanı George Bush'u selamlamak için katledilmiştir. 11 savaşçının kanı bu raporun sahipleri için dökülmüştür. İnsan Hakları başlığını taşıyan raporlarında "hücre evlerine yapılan baskınlar"dan söz edenlerin asıl yüzü bu.

Raporda ABD, Susurluk olayını "korkunç bir olay" olarak nitelendirmiş. İşte



ABD'nin tek derdi de budur. Susurlukla beraber ülkemizde krizin çok ciddi boyutlara gelmesi ve dengelerin değişmesinden kaygı duymaktadır. Halkın muhalefetine engellenemesinden ve derinleşen krizin kendi çıkarlarını büyük oranda tehdit etmesinden dolayı bir "çözüm" istemektedir.

Durum ortadadır. Bu şekilde önlem alınmazsa işin rengi değişecek ve ülke kontrollerinden çıkacaktır. Zaten ekonomisi çökmüş, gelişmeler derinleşmiş, düzen sahipleri ülkeyi yönetemez duruma gelmişlerdir. Devrimci mücadelenin ve halk muhalefetine herşeyi rağmen yokedilemeyecek süreç içerisinde daha etkin bir konuma gelmesi ve bütün olarak gelişmelerin yönü, oligarşik yönetim için en kötü ihtimalleri aynı zamanda en yakın ihtimaller haline getirmektedir. ABD'ye göre bunların önüne geçmek için acil önlemler alınmalıdır. Çözüm emperyalizm açısından "demokrasi" manevralarıyla sömürüyü disiplinlemek, sömürü ve zulmü usulüne uygun çerçevelerde, krize ve patlamalara neden olmayacak biçimde hayata geçirmektedir. Halk muhalefetine bastırarak, devrim mücadelesini boğmak, devrimci örgütleri tecrit ve imha etmek emperyalizmin tüm plan ve projelerinin, raporlarının asıl amacıdır.

ABD emperyalizmi işte, bütün bunlardan dolayı hazırladıkları raporla bir anlamda ülkemizdeki işbirlikçilerine yol-yöntem gösterme ve yönlendirme gereği

duyuyor; halk ve devrimcilerin birleşmesini engelleyebilmek için işbirlikçilerine "yapacaklarınızı yapın, ama aleni olmayan, demokrasi maskesiyle şirinleştirin" mesajını yolluyor.

Emperyalizm ve Tekellerin Derdi Aynı

Emperyalizm, derinleşen siyasi ve ekonomik istikrarsızlık sonucu işbirlikçi tekellerle birlikte devrim korkusuna kapılmıştır.

Emperyalizmin bu korkuya kapılması ve istikrar arayışları nedensiz değildir. Türkiye '90'lı yıllar boyunca, sınıflar arası gelişmelerin büyüdüğü ve buna bağlı olarak da sınıflar savaşının keskinleştiği, halk kesimlerinin savaşa katılımının arttığı bir süreci yaşamıştır. Ezenler ve ezilenler arasındaki çizgi kalınlaşmış, ekonomik ve sosyal yaşamda, siyasi tercihlerde büyüyen bu farklılaşma ve safılaşma, sistemi "uçurumun kenarına" getirmiştir. Bu safılaşmayla birlikte halkın memnuniyetsizliğinin ve öfkesinin düzene, devlete ve onu oluşturan kurumlara yöneldiği, parlamentosuna güvenin azaldığı, sosyal krizin intiharlarla, uyuşturucu kullanımının yaygınlaşmasıyla, cinayetlerle ve peçkok biçimde halkın yaşamına egemen olduğu bir süreç gelişmiştir. Dolayısıyla Türkiye devrime gebe bir ülke haline gelmiştir. Yıllardır uygulanan baskı ve terör bu gelişmeyi engellemek bir yana derinleştiren bir etkiye bulunmuştur.

Emperyalizmin sıkıntısı da, sunduğu çözüm de bu noktadadır. Bu gelişmeyi en azından bir süre geciktirmek amacıyla işbirlikçi tekellerle birlikte öneri paketleri, raporlar ortaya atılıyor. Her ikisinin de son günlerde insan hakları ve demokrasi havarisi kesilmesi, TÜSİAD'ın raporunun ardından emperyalizm tarafından yayınlanan raporun da aynı noktalarda paralellik taşıması tesadüfı değildir. Her ikisi de aynı şeylerden korkmaktadır. Devrimden korkmakta, sermayenin rahatça gelişmesini, emperyalizmin ve tekellerin sömürsünün büyütülebilmesi için, ekonomik ve siyasi istikrar istemektedirler.

Yani asıl istenen serbest piyasa ekonomisi için bir "demokrasi"dir. Ne var ki, bu ülkeyi bu noktaya sürükleyen, istikrarsızlığı ve çözümsüzlükleri yaratanlar da kendileridir. Susurluk'u onlar yaratmıştır. Bu ülkedeki kontrgerilla-mafya devletinin mimarları, sahipleri kendileridir. Açmazları da buradadır. Bugün için sınırlı tasfiyeler yapsalar bile yarın yine aynı şeylere muhtaç olacak, aynı noktaya döneceklerdir.

Emperyalizm ve işbirlikçi tekellerin asıl olarak sömürü düzenlerini sürdürmek için halk muhalefetine ezmetken başka çareleri yoktur. Onların "demokrasi"si kendi çıkarları için ortaya atılmış, halk muhalefetine, devrimci savaşı geçici süreler için geriletmekten başka amacı olmayan bir kandırmacadan başka birşey değildir.*

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

Filistinli Kadın Tutsakların Fedakarlığı Tüm İnsanlığa Bir Şey Söylüyor

Ö Z G Ü R L Ü K BİRLİKTE OLUMCA DAHA GÜZEL

1992 yılından bu yana Siyonist İsrail cezaevlerinde tutsak bulunan 30 Filistinli kadın geçtiğimiz günlerde serbest bırakıldı. Filistinli kadın tutsakların serbest bırakılması Filistin'le İsrail arasında bir yıl önce yapılan bir anlaşmanın gereği idi.

İsrail zindanlarında halen 5 bine yakın Filistinli tutsak varken, 30 tutsağın bırakılması esas olarak Arafat yönetiminin kendi halkına karşı kullanabileceği bir oyalama malzemesidir kuşkusuz. İsrail'in böyle bir taviz vermeye yanaşmasının nedeni de Arafat'a kendi halkı karşısında prestij kazandırıp radikal güçlerin gelişimini engelleme isteğidir. Bu, 30 Filistinli kadın tutsağın serbest bırakılmasının bir boyutudur. Ama bu serbest bırakılmanın bir başka boyutu daha vardı ki, o basına pek fazla yansımadi.

Aslında yapılan anlaşmaya göre, Filistinli kadın tutsaklar yaklaşık bir buçuk yıl önce serbest bırakılacaklardı. Ancak bazı İsrailliler, silahlı eylemlere katılmış Filistinli kadın tutsakların bırakılmasına karşı çıkarak İsrail mahkemelerinde kendi devletlerinin imzaladığı bu anlaşmaya karşı dava açtılar. İsrail mahkemeleri açılan dava üzerine şikayetçi olan İsraillileri haklı görerek silahlı eylemlere katılmış kadın tutsakların bırakılmayıp diğerlerinin bırakılmasına karar verdi. Siyonist İsrail Hükümeti de bu karar üzerine yapılan anlaşmaya rağmen, mahkeme kararını çiğneyemeyeceğini ileri sürerek 7 kadın tutsağı "cinayete karışıklardan gerekçeyle" serbest bırakılmaktan vazgeçti.

Serbest bırakılmanın bir yıla uzayan öyküsünün en çarpıcı yanı da işte tam bu noktada yaşandı.

Anlaşmaya ve mahkeme kararına göre serbest bırakılacak olan 23 Filistinli kadın tutsak, diğer arkadaşları da serbest bırakılmadan tahliye olmayı kabul etmeyeceklerini açıkladılar.

Anlaşmanın tarihi 1995 yılının Eylül ayıydı. 23 kadın tutsak, o tarihten bugüne yaklaşık 1,5 yıldır "kendi istekleriyle" tahliyeyi reddederek, yoldaşlığın, dayanışmanın, fedakarlığın unutulmayacak bir örneğinin yaratıcısı oldular.

İnsanlığın da, tüm dünya halklarının ve solunun da, ülkemiz halkları ve solunun da bu tavrıdan çıkaracak çok şey olsa gerek.

Kapitalizmin tüm dayanışma, fedakarlık duygularını yok edip bireyciliği bayraklaştırdığı bir dünyada böyle bir tavır bayraklaştırmak da halkların ve devrimcilerin görevidir.

Dostluk, dayanışma, fedakarlık, özveri, sahiplenme, bağlılık deniyor bolca. Devrimciler ve sol, kendine bu kavramların içinin ne kadar



Anlaşmaya ve mahkeme kararına göre serbest bırakılacak olan 23 Filistinli kadın tutsak, diğer arkadaşları da serbest bırakılmadan tahliye olmayı kabul etmeyeceklerini açıkladılar.

Anlaşmanın tarihi 1995 yılının Eylül ayıydı. 23 kadın tutsak, o tarihten bugüne yaklaşık 1,5 yıldır "kendi istekleriyle" tahliyeyi reddederek, yoldaşlığın, dayanışmanın, fedakarlığın unutulmayacak bir örneğinin yaratıcısı oldular.

İnsanlığın da, tüm dünya halklarının ve solunun da, ülkemiz halkları ve solunun da bu tavrıdan çıkaracak çok şey olsa gerek.

doldurulduğunu sormalı örneğin. Bunların gereklerini ne kadar yerine getirdiğini sormalıdır. Tek tek devrimciler ya da siyasi hareketler olarak sorulmalı bu sorular. Kavram olarak kullanıyoruz da pratiğimizde ne kadar uygulayabiliyoruz?

Kendi dışımızda gerçekleşen olaylara karşı duyarlı davranıp, dayanışmada bulunabiliyor muyuz? Sıradan, halktan insanlar bu dayanışmayı gösterebiliyorlarsa, kendilerini devrimci olarak nitelendirenler neden ve nasıl bu tür bir dayanışmayı yerine getirmede eksik kalırlar. Onları, en azından bu dayanışmanın, dostluğun gereği olarak bir devrimcinin cenazesine gitmekten alıkoyan nedir örneğin? Filistinli kadın tutsakların fedakarlığı yanına bu tavrı koyarsanız ne sonuç çıkar?

Şöyle pek uzun olmayan bir

geçmiş de uzatabiliriz sorgulamamız. Siyasi onurlarını ve kimliklerini yaşatabilmek, cuntanın politikalarına karşı set oluşturabilmek için direniş silahını kuşanan tutsakların başlattığı 1984 Ölüm Orucu günleri hatırlanabilir. Bugünlerde bırakılmıyorsa direniş Katılmayı, en ufak bir destekte, dayanışmada bile bulunmayan ve dahası TTE giyme bildiriyle direniş zayıflatan tavrı nereye koyacağız? Yanıbaşlarında insanlar ölüme yatkın hemen bir ranza ötede yemek yiyeceklerin, hatta kendisine bolca verilen şekeri bile ölüm oruçlarından esirgeyenlerin Filistinli kadın tutsakların tavrını, fedakarlığını sergileyemeyeceği, hiç de kahinliği gerektirmeyecek kadar bellidir elbette.

Çeşitli siyasi hareketlerin idamlaştıklarını, ya da önder kadrolarını hiç hesaba katmadan, onları da eyleme katma olanağı varken bu olanağı kullanmadan firar eylemleri gerçekleştirenler, Filistinli kadın tutsakların değerlerinden ne kadar da uzaktırlar. Kendilerinin dışında başka kimsenin zindan duvarlarını aşmasını istemeyen, kendileri dışındaki sol hareketlerin güçlenmesini hazmedemeyen, faydacı, bireyci bir kültür, elbette bugün birlik sorununda da dostluğun, dayanışmanın gereğini yerine getirememektedir. Anılan örneklerle, birlik konusunda yaşanan sorunların birbiriyle çok yakın bağları vardır. Uzun cunta yılları, bu yıllarda teorileştirilen burjuva kültür, solda kültürel açıdan önemli bir kirlenmeye, çürümeye de yol açmıştır. Bugün sol güçler arasında yaşanan sorunların çözümü için oralara uzanmak zorunludur. Kendimizi bu açıdan değerlendirebilmek için, kendimizi Filistinli kadın tutsakların fedakarlığının turnusuna yitirmemiz çok çok yerinde olacaktır. *

KISA... KISA... KISA

Arnavutluk'ta Eylemler Yayılıyor

Arnavutluk'ta onbinlerce kişinin bütün birikimlerini yatırdığı bankerlik şirketlerinin iflas etmesiyle gösteriler yapan halk eylemlerine devam ediyor.

Arnavutluk'un bugün içinde yaşadığı ekonomik, toplumsal ve siyasal bunalımdan hükümeti sorumlu tutan halk hükümet değişikliği istemleriyle eylemlerini sürdürüyor.

Muhalefette bulunan Komünist Parti SP iktidarda bulunan Demokrat Parti'nin sorunların çözümüne ilişkin görüşme önerisini reddederek hükümet değişikliği istedi.

Bükreş'te 3500 Tutsak Açlık Grevinde

Romanya'nın başkenti Bükreş'te Jilava Cezaevi'nde bulunan 3 bin 500 tutuklu cezaevi idaresinin baskısını ve kötü yaşam koşullarını protesto ederek açlık grevine başladı.

Tutuklular cezaevi koşulları düzeltilene kadar "Açlık Grevine devam edeceklerini belirterek, mahkemeye çıkmayacaklarını ve kendilerine cezaevi idaresi tarafından dayatılan işleri yapmayacaklarını açıkladılar.

İran'da Petrol İşçileri Grevde

İran'da ücretlerinin artırılmasını ve yaşam şartlarının düzeltilmesini isteyen Petrol İşçileri grev yapıyor.

İran'ın Başkenti Tahran'da Petrol Bakanlığı Binası Önünde toplanarak, sloganlar atan işçiler ücretlerine zam yapılmasını istediler. İşçileri Taleghani Caddesi'nde kordon altına alan polis iki binin üzerindeki petrol işçisine saldıracak dağıttı.*

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

"İyi Ki Medya Var" Mı? - Yoksa- "İyi Ki Patronlar İzin Verdi" Mi?

Geçtiğimiz hafta Kurtuluş'ta küçük bir haber içinde son derece önemli bir gerçek vardı. Bu küçük haber "büyük basın"ın içyüzünü ortaya koyuyordu.

Haber kısa kasatır: Haber:

Oligarşi kayıplar konusunda iyice teşhir olunca, karşı atışa geçmiş ve kayıp diye iddia edilenlerin aslında kayıp olmadığını, kiminin cezaevinde, kiminin örgüt içinde, kiminin dağda olduğunu iddia etmiş, kayıplar gerçeğini spekülasyonla bir hale getirmeye girişmişti. Tabii bu amaca ulaşması medyasız olamazdı. Kontrgerilla basını ise buna hazırdı.

Türkiye gazetesi "Kayıplar PKK'lı çıktı" başlığıyla haber yapmakta gecikmedi.

Haber Salih Ünlü imzasıyla çıkmıştı. Ama haberi yapan o değildi.

Salih Ünlü Kurtuluş'a haberin nasıl yapıldığını açıkladı.

Şimdi bir başka olayı hatırlayalım.

"İyi ki varolan" medya, bilindiği gibi Metin Göktepe'nin katledilmesi karıştırdı herkesi şaşırarak bir duyuruluk ve tepki göstermişti. Sanki Göktepe bu ülkede katledilen gazeteciydi, ya da bu "iyi ki varolan" medya ilk kez bir gazetecinin katledilmesiyle karşılaşmıştı.

Ama bu duyuruluğun, tepkinin nasıl ve neden olduğu çok geçmeden anlaşıldı. İçlerinden biri, ShowTV'nin spikeri Ufuk Güldemir açıkladı bu nedeni:

"Patronlar ne zaman ki önümüzü açtı o zaman rahatladık"

Susurluk olayının üzerine gerçekten son derece yaygın biçimde gitti medyanın büyük bölümü.

Bunun nasıl ve neden mümkün olduğunu cevabı da aynıydı işte. Patronlar yine "araştırmacı", "objektif" muhabir ve spikerlerine gerekli izni vermişlerdi.

Peki vermeselerdi ne olurdu? Şimdi ekranlarda "İyi ki Medya Var" diye şişenler, acaba, "burada gerçekleri açıklayamıyoruz, burada RTÜK'ten beter bir iç sansür var" diye o kurumu hemen terk ederler miydi?

Bunun cevabını da biliyoruz: "Hayır"

Çünkü Susurluk kazası 3 Kasım 96'da olmuştu, ama o ünlü gazetecilerin çoğu Susurluk sonrası açıkladıkları bilgilerin önemli bir kısmına daha önce de sahiplerdi, dahası, kazayı beklemeyip örneğin bir Gazi olayını gerçekten araştırsalar, örneğin bir infazlar konusunu, örneğin bir kayıplar konusunu araştırsalar, Susurluk'tan sonra "şok gelişme", "bomba gibi sarstı" dedikleri şeylerin hepsine yine ulaşırlardı.

Ama o zaman ne bildiklerini yayın-

lama izni vermişti patronları, ne de başka bilgilere ulaşmak için araştırma izni.

O yüzden Çatlı'nın peşine düştükleri gibi, Gazi'deki katillerin peşine düşmediler o zaman. Infazlara ilişkin tek bir program yapmadılar.

Geçtiğimiz günlerde Demokrasi gazetesinde bir röportajı yayınlanan gazeteci ve şu anda Atv'de Adliye Koridorları programında çalışan Mahmut Övür bu gerçeğin doğrudan tanıklarından biri.

Şöyle söylüyor:

"Susurluk olayı olmadan önce, Türkiye'de faili meçhul cinayetler bilinmiyor muydu? Çeteleşme süreci bilinmiyor muydu? Biliniyordu. Ama hiç bizim üzerine gidemiyorduk. Korku vardı. O korkuyu hepimiz yaşıyorduk. Hiçbir medya mensubu sorunun temelini inemezdi. Ya tehdit gelirdi, ya başka bir engelleme."

Susurluk'taki çeteleri araştıran gazeteciler, basındaki tekelleşme ve çeteleşmenin peşine düşebilseler, kendi gerçekleriyle de karşılaşacaklardı. Ama o gerçeği gizlemek şu an hemen herkesin işine geliyor. Aynen Çiller'in, Açar'ın Susurluk çetesini gizlemeye çalıştığı gibi. Övür devam ediyor:

"Ben Abdullah Çatlı'ya iki kez görüştüm. Yaşadığı süreci bir kısmıyla biliyorum. Bana gazeteci olarak bir söyleşi sözü vermişti. O süreci bekliyordum. Ben onu dinlediğim zaman duyduklarımın şok oluyordum. Ama yazamıyordum."

Ama bunun dışında şunu söylemeliyim. Bu süreci yalnız medya görmedi siyasiler de gördü, yargı da gördü. Herkesin gözü önünde birşeyler yaşandı ama hiçbirinin sesi çıkmadı. Çünkü korkuyoruz."

Bakin bir haber araştırdığımız zaman özellikle siyasal ve devlette ilgili haberlerde, hep bir yere çarpıyoruz. "Bu konunun üzerine gitmeyin" deniyor bize. Ya da "bu konuyu araştırmayın" deniyor. Cesaret edip araştırdığımız zaman da bilgi alamıyoruz. Önümüz kapatılıyor. Belli güçler var, bu güçler etkendir. Ne bilgi alabiliyoruz, ne başka birşey. Bu noktaya kadar gidebiliyorsunuz, sonrası yok."

Tekelci medya patronları, oligarşi içi iç dalasının doğrudan taraflarından biridir. Onlar TÜSİAD'çılara içiçedir. Dolayısıyla TÜSİAD'ın istediği reformlar için, çeteler arasında belli tasfiyeler gerektirir. Medya patronlarının Susurluk konusunda verdiği izin bu nedenledir.

Araştırmacı gazetecilik falan burjuva medyada hikayedir. Patron araştır der, araştırılır, araştırma der, araştır-

mazlar. Gerçek bu:

"... Tehditler, engeller yalnız patronlar aracılığıyla yapılmıyor tabii, biz zat muhabirlerle de yapılıyor. Ben kendim yaşadım. Örneğin bir dosyada bir isim karşımıza çıkıyor, "bu adamın üstüne gitmeyin, öldürülürsünüz" deniyor. Duruyorsunuz ister istemez."

Evet, evet. Ben Yeşil konusunda araştırma yaptığım zaman, hep karşımıştı şu çıktı: "Yeşil'in üzerine gitmeyin".

Kim demiyor ki? Yeşil'i kim biliyorsa, onlar söylüyor."

Engellenen araştırmalar, yayınlanmayan yazılar, değiştirilen haberler, ihale-kredi durumlarına göre gazetesinin politikasını değiştirip, tüm yazar-çizer takımıyla da buna zorlamalar...

Evet, "iyi ki varolan" medyanın gerçeği budur.

Demokrasi, hukuk diyen, burjuva basının kendi içinde ne demokrasi vardır, ne hukuk.

Kendi çalışanlarının sendikalaşmasını her türlü yolu kullanarak engellenen bir medya, "temiz siyaset, örgütlü toplum" diyor şimdi? Ama o büyük çelişkiyi hala yaşıyor. Çünkü Medya'nın kendi içinde hiç bir şey değişmiş değil.

Türkiye Gazetesi'nden Salih Ünlü'nün, ve Mahmut Övür'ün tavrı ve açıklamaları, basın emekçilerinin önünde duran bu görevi ortaya koyuyor. Evet, onlar da bildiklerini açıklamalıdır.

Hangi haberleri nasıl değiştirdi? Hangi patronlar, hangi yazı işleri müdürleri yazı ve haberlerini onları verdiği başlıklarla değil de, polis dikte ettirdiği başlıklarla yayınladı? Hangi haberleri yayınlattırılmadı? Neden?

Bunlar burjuva basının yıllarca nasıl kontrgerilla politikalarının savunuculuğunu yaptığını, nasıl çetelerin yarıdımliğini yaptığını ortaya seracaktır.

Halkın tüm gerçekleri olduğu gibi, bugün "temizlik" havası kesilen Medyanın bu gerçeğini bilme hakkı da vardır.

Halkın bilme hakkını, yani basının özgürlüğünü korumak, basın emekçilerinin görevidir.

Kendi mesleki onurlarını savunmak için basın emekçileri daha cesur olmak zorundalar. Bedel ödemeyi göze almak zorundalar.

Mesleki onurlarını savunmak için, bir emekçi olarak haklarını savunmak için de örgütlenmek olmazsa olmazdır. Bunu başaramadıklarında, bunu başama karanlıklarını gösteremediklerinde, iş güvencesi de, haber, yorum özgürlükleri de Medya Plaza'nın patronlarının iki dudağı arasında kalmaya devam edecektir.

yurusunda bulundu. Ayrıca Osmanlı Hukuk ve Özgürlükler Platformu bir açıklama yaptı. Açıklamada: Sosyalist baskıma yönelik baskılan protesto ederek "Baskılar Bizleri Yıldıramaz" dedi Susurluk sonrası saldırılar dizginsizleşen mafyacı devletin bu yıldıma politikaları bizi hal-kın sesi olmaktan alı koymadı ve koymayacaktır. HALKIN YANINDAYIZ ve KAZANAN BİZ OLACAKIZ....

Basın Emekçileri İş Güvencesini Örgütleyerek Sağlayacaktır

Bir günlük gazeteyi elimize aldığımızda en sık rastladığımız haberlerden

birisi; işten atılan işçiler, işten atılmaları karşı işyeri önlerinde kurulan çadırlar, iş güvencesi istemiyle yapılan eylemler. Gün olur bu tekstil iş koludur, gün olur metal, otomotiv vb. iş kollarıdır.

Tüm bu haberleri yapan basın emekçilerinin içinde bulunduğu duruma baktığımız zaman iş güvencesi açısından hiç de farklı olmadıklarını görüyoruz. Hatta basın alanındaki tekelleşmeden kaynaklı birçok medya kuruluşunda bu güvenceden bahsetmek dahi mümkün değildir. Hangi sektörde olursa olsun kapitalist toplumun karakteridir, işveren (patron) her zaman daha fazla kar hırsıyla hareket eder. Bunun en baştaki yolu da ucuz işgücüdür.

Ucuz işgücünün kaynaklarından birisi de "geçici" işçi çalıştırmadır. Yani iş güvencesi olmadan çalıştırmadır. Basın alanında bunun daha farklı biçimleri de kullanılmaktadır. Bir türlü sonu gelmeyen "stajyer gazeteci" uygulaması bunlardan birisidir. Elbette stajyerlik tek başına olmaz dedimiz bir durum değildir. Ancak çoğunlukla bu uygulama ucuz işgücü kaynaklarından birisi olarak kullanılmaktadır. Geçici statü de aynı kapsamda değerlendirilebilir. Sigorta, sendika, sözleşme vb. haklardan yararlanma gibi bir durum bunlar için yoktur.

İşverenin yaklaşımı ve istediği, istediği gibi çalıştırıp kullanacak, işine gelmediği zaman da kaldırıp bir kenara atacaktır. Sonra başka bir basın emekçisi aynı çarkı yaşayacaktır. Basın emekçilerine iş güvencesinin sağlanmamasının nedenlerinden bir diğeri de sürekli bunu bir tehdit aracı olarak kullanmak ve basın emekçileri üzerinde demoklesin kılıcı gibi sallanmasını sağlamak. Böylece iş güvencesi olmayan basın emekçisi işverene karşı en doğal tepkilerini dahi gösteremeyecek, hakkını aramaya kalkıştığında karşısına işten atılma tehdidi dikilecek. Aynı zamanda basın emekçilerini kendi arasında bir yarış sokmaya çalışarak bencilliklerin, çarpık kültürü geliştirmek ve böylece basın emekçilerinin en çok ihtiyacı olan şeyin, dayanışmanın önünü tıkamak, tıkamaya çalışmak da söz konusu hakların alınmasının engellerinden birisi haline getirmek izlenen politikalarındandır.

Basın emekçileri açısından kısmi de olsa haklar içeren iş güvencesini ortadan kaldıran ve patronlara yana hazırlanmış maddeler içeren 1475 sayılı maddeye göre sözleşme yapma konusunda işverenin baskı uygulaması da aynı politikaya hizmet ediyor. Ve bu baskının bir sonucu olarak belli dönemlerde yoğun olmak kaydıyla işten çıkarmalar yaşanmaktadır.

Özellikle belli bir "misyon" yüklenme iddiasıyla çıkan (örneğin "sol" görünümü) Radikal gibi) gazeteler kurumsallaşmış oturma kadar çalıştırmakta daha sonra gerek siyasi nedenlerle gerekse ucuz işgücü sağlama nedeniyle yoğun olarak işten çıkarmalar yaşanmaktadır. Geçmişte bu konuda her ne kadar adımlar atılmış olsa da geleceğe dönüştürülebilmiş değildir.

İş güvencesini garantiye almanın tek yöntemi olarak Örgütlü olmayı, örgütlenmeyi görmeliyiz. Yoksa bugün daha sık olduğu gibi müdürlerin, işverenin "gözüne girecek" iş güvencesi sağlanamaz. Bu ancak kalkışı bir "çözümüdür". Ve dayanışmayı gerileten bir yan taşır ki basın emekçilerinin en çok ihtiyacı olan şeylerden birisidir dayanışma. Bir çok sorunumuzda olduğu gibi iş güvencesinin sağlanmasına bağlıdır. Elbette bu birlik soyut bir kavram ve temenni olmaktan çıkıp, somut örgütlülükler, ortak somut talepler ve sorunlarımız çerçevesinde olacaktır, olmalıdır. Basın emekçilerinin ayrımsız (matba işçisi, muhabir vb) tek bir çatı altında toplanması gücümüzü arttıracak, yaptırım gücümüzü daha etkili kılacaktır. Sendikal örgütlenmeyi yaygınlaştırmanın yanında daha geniş örgütlenmeler konusunda da önemüzdür açık olmalıdır.

Sürekli işveren tarafından bir baskı aracı olarak kullanılan işten atma-ışimizi kaybetme diğer sosyal haklarımızdan yararlanamama vb.

haklarımızın zıncılandırılması bizim elimizdedir. Heryaşanan sorunda birlikte hareket etme zemini yaratmak basın emekçileri arasındaki dayanışmayı geliştirecek ve daha kalıcı ve geniş örgütlenmelerin zeminini yaratacaktır.*

Halkın Sesi Olmaktan Yılmayacağız

Osmaniye'de Özgür Çukurova, Kurtuluş Gazetesi çalışanları ve okurlarına yönelik baskılar devam ediyor.

13 Şubat günü Osmaniye otoparkından Kurtuluş gazetelerini almaya giden İbrahim Erişir gözaltına alındı. Yine aynı gün Özgür Çukurova gazetesi basılarak gazete çalışanı Deniz Şahin gözaltına alındı. Gözaltına alınan Deniz Şahin polis tarafından tehdit

edilerek 2 saat sonra bırakıldı. İbrahim Erişir ise emniyette kaldığı iki gün boyunca psikolojik işkence, kaba dayak elektrik şoku, ve cinsel taciz gibi onursuz işkencelere maruz kaldı. 7 gün iş göremez raporu verilen İbrahim Erişir kendisine işkence yapan Osmaniye Emniyet Müdürlüğü'ndeki polisler ve Adli Tıp Raporu hakkında Osmaniye Cumhuriyet savcılığına suç du-

olaylar
eylemler
insanlar
yenilgiler
zaferler



BU TARİH BİZİM

23 Şubat -1 Mart

ŞIRNAK VE İDİL'DE GÖSTERİLER
27 Şubat-2 Mart 1991



Çatışmaların Şırnak'ta duyulması üzerine yaklaşık 6000 kişi sokaklara döküldü. Esnaf kepenk kapattı. Valiliğe doğru yürüyüşe geçen kitle yolda PTT, ANAP il binası, Ziraat Bankası, Karayolları binalarını taşıyarak tahrip ettiler.

'91'lerde siyasi iktidarın özelleştirme politikası Kürdistan'da da hayata geçirilmeye çalışıldı. Şırnak'ta TKGAL kömür ocakları devlet tarafından özelleştirildi. Şırnak'taki 5 kömür ocağından 4'ü özelleştirildi.

1 No'lu kömür ocağında ise yoksul Kürt köylüleri çıkardıkları kömürleri katırlarla Şırnak'a götürüyor ancak belediye tarafından çok ucuza alınıp çok pahalıya satılıyor. Buna karşı çıkan köylüler ise baskılara maruz kalıyorlardı.

91 Şubat'ında Şırnak ve İdil'de meydana gelen olaylar da bu baskılar sonucu başladı. 27 Şubat'ta kömür ocaklarına gelen bir astsubayın, ocağın bekçisini ve üç kişiyi gözaltına alması ve ertesi gün özel tim ve askerler tarafından köylülerin katırlarının kurşunlanması bardağı taşıran son damla oldu.

Köylüler bunun üzerine direnişe geçtiler. Kömür ocaklarından 4 km. uzaktaki Şırnak Valiliğine doğru sloganlarla yürüyüşe geçtiler. Cizre-Şırnak yoluna geldiklerinden özel tim barikatıyla karşılaştılar. Ateş açan özel timciler 2 kişinin ölümüne ve birçok kişinin yaralanmasına neden oldular.

Şırnak'ın Gazi Mahallesi'nde de toplanan halk, Uludere Caddesine doğru bir protesto yürüyüşü daha yaptı. Aynı gün vurulanlardan Salih Talay'ın ve Seyhmuz Yorga'nın cenaze törenlerine geniş bir katılım oldu. Yaklaşık 5000 kişinin katılımıyla ölenlerin aileleri ziyaret edildi.

Bu gelişmelerin ardından Lice'de de 2 Mart'ta Şırnaklılarla dayanışma ve katliamı protesto etmek amacıyla esnaf kepenk kapattı.

İdil'de ise 2 Mart'ta Kuvak mezarına operasyon düzenleyen devlet güçlerinin-onur kırıcı davranışlarda bulunmalarından dolayı halk karşı çıktı. Buna ateşle karşılık verilmesi sonucu iki kişi yaralandı, bir çok insanda gözaltına alındı.

Kuvak'taki baskıları protesto etmek amacıyla çevredeki halkın ve liseli öğrencilerin katıldığı yaklaşık 5000 kişilik bir protesto gösterisi yapıldı. Sloganlarla Jandarma Tabur Komutanlığı önüne gelen kitleye ateş açılması sonucu iki liseli genç vurularak katledildiler.

6 Mart'ta protestolar İdil merkezine yayıldı. Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı bir protesto gösterisi yapıldı. *



MAGA'DA GREV

25 Şubat 1991

'91 yılı bir yanıla işçi sınıfının 11 yıldır kullanmadığı bir silahı yeniden kuşanmasıyla, işgallerle kaydedildi tarihe.

Bu işgallerin sahiplerinden biri de MAGA işçileriydi.

Maga Deri işçileri ücret ve sosyal haklarının verilmemesi üzerine 21 Ocak'ta greve çıkma karar aldılar. Ancak aynı günlerde pekçok grev Bakanlar Kurulu kararıyla ertelendi.

Maga da ertelenen grev kapsamındaydı. Hemen ardından Maga patronu Ali Şen "zarar ediyorum, ücretlerini ödeyemeyeceğim" gerekçesiyle 535 işçiyi işten attı. İşçiler tazminatları ve

sosyal hakları için günlerce fabrika önünde beklediler. Sonunda 25 Şubat'ta tazminatlarının ödeneceği sözü verildi. Ali Şen'in bu sözünde de durmaması üzerine işçiler 25 Şubat'ta eylemlerini fabrikayı işgale dönüştürdüler. İlk günlerdeki duyarsızlık Devrimci

Sol Güçlerin ve İşçi Hareketinin müdahalesiyle kısa sürede aşıldı.

Mart'ın sonuna doğru direniş hala sürüyordu. Soğuk hava, yan hapishane hayatı ve baskılar dirençlerim kuramadı. Mart sonunda destek için mahalleleri dolaşan 11 Maga direnişçisi siyasi şube polisi tarafından gözaltına alındı.

Ve hemen aynı günlerde Maga işçilerine güç ve moral veren bir başka eylem gerçekleştirildi. Ali Şen'e ait helikopterler Devrimci Sol tarafından bombalanarak tahrip edildi.

Direniş boyunca ortada görünmeyen Ali Şen bu olaydan sonra sendika yöneticileriyle görüşmelere başladı.

Uzun Maga işgali 75 gün sürdü. İşçilerin taleplerinin karşılanacağı anlaşmasıyla kazanımla bitirildi. *

Tekstil

işkolunda çalışan 17 bin 500 işçi adına toplu sözleşme görüşmelerini sürdüren Tekstil ve Öz-İplik iş sendikaları işverenle anlaşma sağlanamadığından dolayı 24 Şubat'ta İstanbul, Adana, Bursa ve Yalova'da greve çıktılar.

Güney Sanaayi'i'de çalışmakta olan Öz-İplik işte örgütlü tekstil işçileri 24 Şubat'ta eyleme başladılar.

Aynı gün Teksa fabrikasında greve çıkan DİSK Tekstil işçileri grevi bir yürüyüşle ilan ettiler. Yürüyüş yolu üzerindeki Mensa işçileriyle de birleşerek yaklaşık 2000 kişilik bir kitle oluşturan işçiler yürüyüşü 25 kilometre uzaklıktaki sendikalarına kadar sürdürdüler. Polisin engelleme çabaları boşa çıktı. *

TEKSTİL İŞÇİLERİ GREVDE

24 Şubat 1995



EL HALİL'DE KATLİAM

25 Şubat 1994

Filistin'in işgal altındaki El Halil kentinde 25 Şubat'ta bir Siyonist katliam daha yaşandı. Ez-

rahim Camii'nde Cuma namazı kılan Filistinlilerin üzerine

ateşle 63 Filistinli katledildi. Katliamda 200'e yakın Filistinli de yaralandı.

Suçluların telaşı ile

israil hükümeti tarafın-

dan katliamı yapanın fanatik bir Siyonist yerleşimci olduğu açıklanırken, Batı Şeria'da katliamı yapan kitlenin üzerine ateş açan israil askerleri 19 Filistinliyi daha katletmekten geri durmadılar.

Devrimci Sol Güçler katliamı protesto etmek amacıyla 28 Şubat'ta Almanya Bonn'da bulunan Arap Birliği binasını Filistinli FHKC, FKDC taraftarlarıyla birlikte işgal

ettiler.

Aynı zamanda Hollanda'da 28 Şubat'ta yapılan bir mitingle katliam protesto edildi. Filistinlilerin düzenlediği yürüyüşe Devrimci Sol Güçler de katıldı.

Devrimci gençlik de katliama sessiz kalmadı. İYÖ-DER'li öğrenciler 28 Şubat'ta yaptıkları forumda ABD ve İsrail bayraklarını yıktılar. *

BU TARİH'TEN KISA KISA...

* 21 Şubat 1993- Kontrgerilla tarafından kaçırılan Elazığ İHD Şube Başkanı Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın 27 Şubat'ta Derim'e 15 km. uzaklığındaki Dinar Köprüsü yakınlarında işkence yapılmış cesetleri bulundu.

* 22 Şubat 1994- Kabataş Lisesi'nde DLMK'lı öğrenciler bir açılımla yaparak kredili sistemi protesto ettiler. Yine Bağcılar Akşemsettin Lisesi öğrencileri eşofman parası adı altında öğrencilerden para toplanmasını protesto ettiler.

* 1 Mart 1991- Özel Harekat Timinde görevli işkenceci polis Sabri Ceylan, Kürt halkına ve devrimcilere yönelik operasyonlara katıldığı için Devrimci Sol tarafından 1 Mart'ta cezalandırıldı.

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

Al gözüm seyreyle

İSTE ANAYASA

Bilindiği gibi **Haklar ve Özgürlükler Platformu** yeni bir kampanya başlatmış bulunuyor. HÖP, bağımsızlığı, demokrasiyi, ulusların haklarını temel alan bir anayasa istiyor.

İstesin. Sonuna kadar haklıdır elbette.

Biz de Al Gözüm olarak sonuna kadar bu kampanyanın yanında olacağız.

Okurlarımızın hatırlayacağı gibi HÖP tarafından yürütülen "Susurluk'taki Devletler Hesap Sorulm" kampanyasını da Al Gözüm Seyreyle'de açtığımız "SÖZDE DEĞİL, ÖZDE TEMİZLİK" bölümüyle desteklemiştik.

Peki Anayasa kampanyasına Algözüm'ün katkısı nasıl olacak? Onu da söyleyelim:

Bilindiği gibi anayasalar, ideolojik, hukuki, siyasi metinlerdir. Dolayısıyla hukuki, teknik bazı koşullara uymak zorundadır. Ama bizim Al Gözüm olarak böyle bir zorunluluğumuz yok. HÖP'ün hazırlayıp sunacağını açıkladığı anayasaya biz de buradan kendimizce katkıda bulunmaya çalışacağız. Üslubumuz Al Gözüm'ce olacak tabii...

MADDE-1-
BU ANAYASA HALK İÇİNDİR.
SABANCIKLARIN KOÇLARIN
TALEPLERİ
BİZİ İLGİLENDİRMEZ

Gerekeç:
CUNKU ONLAR
BİZİ SOMURMEKTEN BAŞKA
NE İSTEYECEKLERKİ?

MADDE-2-
BU ÜLKEDE ARTIK
HALKIN BORUSU ÖTECEKTİR
BUNUN DIŞINDA
TÜM KESİMLERİN
BORU DÜDÜK VE BENZERİ
ÇALMASI YASAKLANMIŞTIR

Gerekeç:
BU HALK YILLARDIR
DÜDÜK SESİYLE TANK SESİYLE
SİRENLERLE UYANMAKTAN
BIKMIŞTIR
KENDİ SESİ KENDİSİNE YETER!

MADDE -3-
NATO'YA CENTO'YA
CLINTON'A MÜNTON'A
İMF'YE MMF'YE BAĞLI DEĞİLİZ
Gerekeç:
BUGÜNE KADAR BAĞLI
OLDUK DA NE OLDU?

ANASINI DUY,

OĞLUNU DİNLEMİŞ OL!

Korucubaşı Sedit Bucak'ın "hatırlama-
ma" hikayelerini herkes biliyor artık. He-
men herkes de Bucak'ın o ifadelerini alay-
la karşılamıştı. Ama herhalde "haksızlık"
yapılmış! Bakın anası Müzeyyen Hanım da
ona hak veriyor:

"... Eğer Sedit basın söylediği gibi
şeyler yaptıysa, uyuşturucuyla buladıysa
onu önce ben reddederim. Çatlı, Çatlı de-
yip duruyorlar. Kırıcı diyorlar... İlyas diyor-
lar... Çakıcı diyorlar... Evi görüyorsunuz,
kocaman. Gelmiş olabilirler. Ben buraya
girenlerin çoğunu tanımıyorum. Bunda ne
var?..." (17 Şubat Sabah)

Yaaa, gördünüz mü?... Ev kocaman,
Çatlı gelir gider, Kırıcı gelir gider, hatta Ç-
akıcı da uğramış olabilir... Kocaman ev...
Sedit Bucak tüm gelen gideni göreceğ
değil ya!..

ÖZEL TİM'Cİ M. ALİ BİRAND

"Özel Tim'i lağvetmeyin eğitimi düzeltin yeter..."

... Özel tim önemli bir gereksinimle doğdu.

Güneydoğu'da askerin yapamadığını gerçekleştire-



mek için kuruldu.
Askerin belirli bir eğitimi var. Üs-
telik belirli bir süre için görev yapan
erlerin verimi ister istemez bir nokta-
nın ötesine geçemiyor. Oysa gerilla
ile mücadele etme-
nin koşulları bambaşka.

İşte bu boşluğu
doldurmak için
Özel Tim fikri geliştiri-
lmisti.

Aynı sorunlarla
karşılaşmış ülkele-

rin yaptıklarına bakıldı ve tim kuruldu.

Son derece önemli ve başarılı işler de yaptılar.

Hayatlarını tehlikeye attılar.

İşler bir süre sonra bozulmaya başladı.

Özellikle bölgede uyuşturucu trafiğinin artması
Özel Tim içindeki gözü açıkların istahını kabarttı. Kad-
rolara alınan kişiler birdenbire "bazı yerlerden torpilli-
lerden" oluşmaya başladı. TV kameralarına çekinme-
den ülkücü işaretleri yapanların sayısı arttı.

Ve olanlar oldu.

(...)

Sizce hangi yöntem daha doğru?

Dağıtmak mı, yoksa doğru dürüst eğitip bir kuru-
mu kurtarmak mı...

İsterseniz bir defalık zor olanı deneyelim..."

M. Ali Birand, 17 Şubat 1997, Sabah

Evet, medyanın en liberal demokratlarının Susurluk
muhafeletinin anlamı bu sözlerde bütün çıplaklığıyla
ortaya çıkıyor değil mi?

Ne kadar insancıl ve demokratlar değil mi?

Bravo M.Ali. Ne de güzel anlatmışsın dardını.

Bu düşüncelerini Özel Tim kıyafetleri giyip sundu-
ğun bir 32. Gün'de anlatsan, mesele çok daha anlaşılır
olmaz mı?

Uyuşturucu ticareti yapmasın, ama gerillayı öldür-
meye devam etsin.

Dağlarda, kentlerde, İstanbul'un göbeğinde infaz-
lar yapısın ama "Ülkücü işaretleri" yapmasın!

Şu Özel Tim'lerin kusuru bir tek bunlar. O da biraz
eğitimsizliklerinden kaynaklanıyor. Eğitilirse mesele
kalmayacak.

Evet, böyle bir eğitimden geçirilirse M. Ali Bi-
rand'ların sorunu kalmayacak.

Ya Bizim?

Evet, işte bundan dolayı, bizim sorunumuz hem
Özel Timlerle, hem M. Ali Birand'larla.

Milletvekili Maaşı 340 milyon oldu

"YİYİN EFENDİLER YİYİN,
AKSİRINCAYA TIKSİRINCAYA YİYİN
BU HANI AFİYET SİZİN" de diyebiliriz onlara
BOĞAZINIZDA KALSIN da diyebiliriz.
Tercih Sizin.

BASINDAN KAZAN "ÖZELEŞTİRİSİ"

1-KAZAN'I HAKETTİK!

"... Şimdi herkes Kazan'ı isti-
faya çağırıyor.

Geçmiş olsun... Böyle çağdaş
duyarlılığa sahip devlet adamları-
na layık olma hakkını biz, Ka-
zan Adalet Bakanı yapılırken ku-
zu gibi sessiz kalarak kaybetmiş-
tik.

Kazan daha önce de Adalet
Bakanlığı yapmıştı. Ama Sivas'ta
insanları din adına yakan zaval-
hların avukatlığını üstlenmekten
çekinmemişti. Kazan'ın Adalet
Bakanı koltuğuna oturtulması,
Refah'ın çağdaşlığa, insan hakla-
rına, özette insanlığa meydan
okuma tavrının göstergesiydi.

Kazan şimdi devletin yasala-
rını uygulamakla görevli savcıla-
ra, hakimlere göz dağı veriyor.

"Yasalar oradaysa, ben de bu-
radayım" diyor.

Görevini yapıyor!"

**Güngör Mengi, 17 Şubat, Sa-
bah**

2- KABAHAHAT BİZDE

"... Ama kabahat bizde.

Bu, Adalet Bakanı'nın yediği
ilk halt değil.

Daha Bayram sırasında, Av-
rasya Feribotu'nu kaçırarak zi-

yaret etti. Ondan önce Sivas sa-
niklarını cezaevinde ziyarete git-
ti.

Biz o zamanlar gerekli tepki-
yi göstermedik.

Basiretimiz bağlandı...."

**Ertuğrul Özkök, 17 Şubat
1997, Hürriyet**

3- BASININ ÖZELEŞTİRİSİNE

ELEŞTİRİ

Burjuva basının kimbilir ka-
çınıcı günah çıkarması bu. Ama
yarın unutulur. Yarın yeni bir
Şevket Kazan'ı alkışlarlar yine.
Özeleştirir"lerine bile bakmak
bunu görmeye yeter. Bakın Av-
rasya sanıklarının ziyarete gitti-
ğinde sessiz kaldık... diyorlar. Ya
cezaevlerinde 12 devrimci tutsa-
ğın katledilmesine giden süreç-
teki sessizliğiniz!..

Sizin "basiretinizin bağlandı-
ğ"ı tek bakan Kazan mı?

Bakın, dün övgüler

yağdırdığınız Mehmet Ağar'ımız
şimdi MHP'lilerin cenazesinde
en ön safta. MHP'nin yeni lideri
diye lanse ediyor onu kimileri.
Mehmet Ağar'ı nasıl
karşılamışınız, bir hatırlayın
bakalım...*



MUHALEFETÇİK...

KARANLIĞI DEVRİMİLE AYDINLATACAĞIZ

İbrahim Şahin hala yakalanamadı(!)

Kürdistan'da ordu köylüleri mayın aramada kobay olarak kullanıyor.



Stres Çok Önemli!

Antalya'da Colal Cankoru'yu öldüren polis stres programı uygulanacakmış. ... Bu program çerçevesinde polise "tenis oynaması, operaya gitmesi, balık tutması vs." tavsiye edilmiş.



"SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN BİR DAKİKA KARANLIK" kampanyasına kimler katılmıyor AÇIKLIYORUZ

Muhabirlerimiz dün akşam saat 21'de İstanbul'dan bir foto kesiit aldılar. Fotoğrafta bazı münferit ışıklar yanmaktaydı. Araştırdık ve kimlerin eyleme niçin katılmadığını bulduk. AÇIKLIYORUZ



Maskeleri Düşürüyoruz

Mum'un altından DHKP-C çıktı!

Yandaki "haber" Akit Gazetesi'ne ait. Ucuz gazeteciliğin her zaman geçer akçesi "biz bulduk açıklıyoruz" safsatasını kullanmış. Onlar mumun altında DHKP-C ararken biz onların haberinin altında kontrayı bulduk.

KARANLIĞI DEVRİMLE AYDINLATACAĞIZ

İkinci KAS (Kamyon Atelye Sanatı) Etkinliği Yapıldı

Pek çoğumuzun yıllardır bildiği, vurguladığı, karşısında mücadele ettiği ve şiddete maruz kaldığı bir gerçeği,

kontrgerilla gerçeğini bir anda gözler önüne serdi Susurluk olayı...

Devlet neymiş, işleyişi nasılmış, canımızdan koparıldıkları canlar, akıttıkları gözyaşı hangi kirli amaçların uğrunaymış, bir bir diziliyordu önümüze. Bunların karşısında, suçluların, katillerin çetesinin cezalandırılmasını isteyen halk yığınları bitmek bilmez eylemlilikleriyle tepkilerini ortaya koymaktadırlar.

Bu uğraş içerisinde, emekten, halktan yana aydın ve sanatçıların da biraraya gelmesi kaçınılmazdı. Kendilerini KAS yani "Kamyon Atelye Sanatçıları" diye adlandıran sanatçılar, ilk olarak 31 Aralık günü gerçekleştirdikleri etkinlikle kendilerini ifade ettiler. 16 Şubat Pazar günü etkinlik dizisinin ikincisini üç kültür merkezinde; Bulunmaz Kültür Merkezi, İdil Kültür Merkezi ve BEKSAV'da gerçekleştirdiler.

16 Şubat günü, gerçekleştirdikleri KAS'ın ikinci etkinliği bir basın açıklamasının okunmasıyla başladı. Açıklamada, KAS'ın oluşmasındaki amacın; Aydurve Sanatçı Cephesinden, toplumsal muhalefete



katılmak olduğu vurgulandı. Daha sonra, Sinema ve Tiyatro oyuncusu Ali Yaylı ile Ayşe Gülen Halk Sahnesi'nin ver aldığı, "Başını Değil, Kuyruğunu Veren Kertenkele" adlı oyun sahnelendi. Ardından Ayşegül, Fevzi Kurtuluş (Müziyen), Grup Yorum, Hasan Basri Aydın (Araştırmacı-Yazar), Hayati Azim (Öykü Yazarı), İbrahim Karaca (Şair), İrfan Ertel (Ressam), Metin İlkin (Şair), Ruhan Mavruk (Şair)'un da katıldığı etkinlik, Ayşe İdil Erkmen'in babasının konuşmasıyla

sona erdi. Konuşmasında; "Bir evladı kaybetmenin acısını yaşadım. Ama, Ayşe'nin içinden gelen hisleri, onuru beni hiçbir zaman mahrum bırakmadı öldüğü günde bile. İdil'le beraber 11 canımız da gitti, onları da yaşatalım. Emekçi, memur ve sanatçılara seslenmek istiyorum. Bu mücadeleyi götürebilmek için sizler önder olacaksınız. Gençler; her zaman cesaretli olmaksınız. Yolunuz açık değil, ileri olsun..." sözleriyle duygularını dile getirdi.*

GRUP EKİM ÜZERİNDE POLİS BASKISI

Ankara polisi Grup Ekin üzerindeki baskısını sistemli hale getirmeye çalışıyor. Grup Ekin elemanları sürekli gözaltına alınıyor, kaçırılıyor, tehdit ediliyor, çalışmalarını yürüttükleri Ekin Sanat Merkezi basılıp talan ediliyor.

Bu baskılara bu hafta da yenileri eklendi. 16 Şubat 1997 Pazar günü Ankara Şahintepe Mahallesi'nde "Sürekli Aydınlanma İçin Bir Dakika Karanlık" eylemine katılan Grup Ekin elemanları Mehmet Kazancı ve Özgür Aktaş eylem sonrası gözaltına alındılar. Bir gün boyunca gözaltında tutulan sanatçılar burada psikolojik ve fiziki işkenceye maruz kaldıktan sonra serbest bırakıldılar.

18 Şubat Sah günü saat 19.30 sıralarında ise Grup Ekin solisti Derya Güzel, Ankara Batıkent'teki evinin önünden Siyahi Şube polisleri tarafından kaçırıldı. Dört saat boyunca kaba dayak ve tehditlere uğrayan Derya Güzel'e Grup Ekin'den ayrılması yönünde basta yapıldı. Derya Güzel aha önce de Ankara polisi tarafından iki kez kaçırılmış ve işbirlikçilik teklif edilmişti. Bu olay üzerine Ankara'da Grup Ekin, Ekin Sanat Merkezi, Tavr Dergisi Ankara Bürosu ve Kurtuluş Gazetesi Ankara Bürosu tarafından yapılan ortak açıklamada, "Gördüğümüz baskı ve saldırıların sonuçsuz bırakacağımızı haykırıyoruz." dendi. İstanbul'da ise Grup Yorum, Özgürlük Türküsü, Ayşe Gülen Halk Sahnesi, Fotoğraf ve Sinema Emekçileri (FOSEM), Kültür ve Sanatta Halktan Yana TAVIR Dergisi, Okmeydanı Halk Kültür Merkezi ve İdil Kültür Merkezi tarafından ortak bir açıklama yapıldı. *

Kontrgerilla Devleti Sanatı Pisliklerine Alet Etmeye Çalışıyor!

Sanat Daima Halk İçin Vardır

Mafyacı kontrgerilla devleti halkı her yönetime başvurarak bastırmaya çalışıyor. Eğitimle, televizyon ve radyosuyla emekçi halkımızı boğmaya çalışıyor. Sanatı halka karşı açtıkları savaşta araç olarak kullanma çabalarını, yine sanatın evrenselliğinden ve doğasında var olan ezilen halktan yana olma tavırları boş çıkaracak, devrimci sanatçılar boş çıkaracak.

MGK'nın Devlet Tiyatroları Genel Müdürlüğü'ne verdiği talimatla bir tiyatro yarışması düzenlenmesi istendi. Yarışmanın amacı halka ve devrimcilere karşı oyunlar çıkarılması.

Ayşe Gülen Halk Sahnesi ve İdil Kültür Merkezi, MGK'nın bu talimatı üzerine bir açıklama yaparak "bu çağrı her şeyden önce sanata ve sanatçıya yapılmış bir hakarettir. Sanatçının halktan yana duygularına hükmetmeye yöneliktir. Diğer yandan ise, ülkemizde on yıllardır süren, katliamlarla, kaybetmelerle, köy ve orman yakmalarla, sürgünlerle çizilmiş bu kara tarihin, kirli politikaların bir uzantısıdır. Bu çağrıyı protesto ediyor ve yantısız kalacağına inanıyoruz," dediler.

Sanat; en saf, en temiz duyguların, yaşamın, yaşatmanın, eşitliğin, özgürlüğün, acılar zulümler karşısında onurlu bir karşı duruşun tanımıdır. Bu yüzden tarih boyunca egemenlerin zulmüne uğramıştır.

Devlet Tiyatroları Genel Müdürlüğü, bu çağrıyı "yarışma, düzenleme yetkileri olmadığı" gerekçesiyle geri çevirmiştir. Yetkisi olsaydı, sürdürülen haksız savaşın yanında yer alacaktı. Bunu, sergilenen oyunların niteliği, sansüre giren eserler, sanatçıların eserlerine konan yasaklar kanıtıyor, sanatın; devletin sanat kurumlarında nasıl bir politikaların parçası olduğunu görüyoruz.

Sanat halkın malıdır, değerlidir, kültürdür, kirlenmiş politikaların değil.*

Ege Kültür Sanat Merkezi Cumartesi

Etkinliği

15 Ocak 1997 Cumartesi saat 15.00'da Tuğrul Ergün ikilisi Ege Kültür Sanat Merkezi'nde bir dinleti verdi.

Genelde halk türkülerinin söylendiği dinleti yaklaşık bir saat sürdü. Dinletiden sonra saat 17.00'da Ege Kültür Sanat Merkezi Halk Sahnesi oyunları "İşkence güncesi" adlı oyunu şerhlerdir. İzleyiciler tarafından büyük bir ilgiyle izlenen oyunda yıllardır en ufak toplumsal muhalefetin kanla zulümle, işkenceyle, bastırıldığı, her türlü, kültür, sosyal, toplumsal yozlaşmanın yaşandığı ülkemizin somut koşulları epik tiyatro tarzında seyirciye yansıtıldı.

Oyundan sonra EKSM Halk Sahnesi Oyuncuları halktan yana sanat yapmaya devam edeceklerini ve bundan sonra da tiyatro oyunlarının yaşanan mücadeleye sürdükçe devam edeceklerini belirttiler. *

İSTANBUL İdil Kültür Merkezi

• PANEL

Kültür Merkezleri Nereye

İZMİR Evrensel Kültür Merkezi

• Koma DENGİZ AZADİ

Konseri

22 Şubat Cumartesi

Saat: 17.30

23 Şubat Pazar

Saat: 14.00 ve 19.30

• 26 Şubat Salı saat 19.30

Tunceli Kültür ve Dayanışma

Derneği Tiyatro Grubu'nun hazırladığı "Çığlık" adlı oyun sergilenecek.

Ege Kültür Sanat Merkezi •

• 28 Şubat Cuma saat: 18.00

EKSM Halk Sahnesi

"İşkence Güncesi" adlı oyunu sergileyecek

• 28 Şubat Cuma saat 19.00

Dinleti: Grup Günışığı

KARANLIĞI DEVRİMİLE AYDINLATACAĞIZ



8 YIL SONRA HALAYLARLA, HORONLARLA, ZEYBEKLERLE, SEMAHLARLA...

Aradan sekiz yıl geçti... En son konserini 1989 yılında Harbiye Açık hava Tiyarosunda verebilmişti Grup Yorum. Halâ konuşulur bu konser insanlar arasında... Grup Yorum o günden sonra birçok kez konser yapmak istedi Yorumcular İstanbul'da. Ama hep gerekçeler hazırlandı son güne. Ancak Yorumcular "bu bizi hiçbir zaman olumsuz etkilemedi, aksine yaşadığımız süreçler bizim yaratıcılığımızı kamçılıyor. Ayrıca gerek mitingler, yürüyüşler, grev yerleri, mahalle konserleri, gerekse üniversite anfileri birer konser salonuna dönüşür yasaklı günlerimizde ve onbinlere, yüzbinlere sesleniriz bu sahnelerden. Belki ses düzenimiz yetersizdir ama onbinler koro olur hep zor anımızda" diye özetliyor yasaklı günleri. En son 1994 Temmuz'unda yasaklanmıştı İstanbul konserleri. Yine konserden bir gün önce bildirilmişti yasaklanma haberi. Yedikule Zindanlarında olacaktı konser. Pek çok sanatçı da vardı bu etkinlikte. Grup Yorum'u sahiplenilen pek çok sanatçı dost. Ama birkez daha "güvenlik alamayacaktı İstanbul polisi" ve bu gerekçeyle konser yasaklandı.

Bu kez de yaşadığı zorlu anlar. Önceleri başvuru oldukça olumlu karşılandı. Afişler asılmaya, biletler satılmaya başlandı. Kadıköy dışında satılıyor ve bu kez polis Kadıköy dışındaki bilet satış noktalarının güvenliğini alamayacaktı. Bu nedenle konser yasaklanmalıydı. Üç saat öncesine kadar olumlu bulunan başvuru ne olmuştu da böyle bir gerekçeyle olumsuzlanıyordu? Yorumcuların bu sorusu karşısında "Bizim mesleğin bazı sırları vardır. Konserinizin yapılması istenmiyor" diyen Kadıköy Emniyet Müdürü, "Bari daha mantıklı bir gerekçe bulun" sözü karşısında başını önüne eğip susmakla yetiniyor. "Üç saatte aklımıza ancak bu geldi" der gibi. "Böyle bir



tebligatı kabul etmedik ve organizatör ve avukatlarımızla valilikle görüştük" diyor Yorumcular. "Ve son gün onca emek, direnme ve zorlamayla konseri yapabilece kararını aldık" diye ekliyorlar...

(...)

15 Şubat Cumartesi Saat 14:00... Bostancı Gösteri Merkezi...

Grup Yorum sekiz yıl sonra solo konserine başlamak üzere gecenin sunucusu tiyatro oyuncusu Mesut Akusta kısa bir konuşmanın ardından Grup Yorum'u sahneye davet ediyor.

Önce Kemal görünüyör sahnede. Bağlaması elinde ve "Cesaret" kasetinden "Kucaklaşmayı çalmaya başlıyor, ardından diğer Yorumcular da tek tek sahneye gelerek enstrümanlarını alıyorlar, önce gitar katılıyor bağlamanın yanına daha sonra bass gitar ve ardından davul. Ezgi daha da güçleniyor. Yaklaşık

iki bin kişilik kalabalık yılların hasretini giderircesine alkışlıyor. Yorumcuların heyecanıysa yüzlerinden okunuyor. Viola da ezgiye katıldıktan sonra son olarak sahneye gelen vokaller de parçaya katılıyor. İşte şimdi Yorumcular tamamen sahnedeki yerlerini almış durumdalar. Bugüne kadar semt pazarlarımızda, sokak başlarımızda, bir köy kahvesinde, üniversite forumlarında dinleyebildiğimiz "Dağlara Gel"le devam ediliyor. Halaylar çekilmeye başlanıyor bile. Ardından biraz daha eskilere dönülerek '88'lere gidiliyor. "Döşümüze ölü basmış kardeşler..." hep birlikte "Berivan" söyleniyor. Daha sonra Türkülerle kaseti ve "Aliyar..." Türküler söylendikçe heyecan, coşku, neşe artıyordu. "Şimdi uğruna canlar verdiğimiz ve emekle, sabırla filizlediğimiz vatanımızı bir uçtan bir uca dolaşmanın zamanı". Ve Urfa'dan bir uzun havayla başlıyor gezintisine Grup Yorum. "Her demey zalim felek..." diyor ve "Urfa'nın etrafı dumanlı dağlara" bağlıyor sözü. Ardından efeler diyarı Ege'ye gidiyorlar "Harman Dahı..." Bu sırada Yorumculardan biri sahnenin ortasına gelerek başlıyor Zeybek'e. Ege'liler bilir "Harman Dahı" olur da zeybek oynamaz mı? Oynanmalı elbet. İzleyiciler ise büyük bir ilgi ile izliyorlar oyunları. Oyunları bilenler ise hemen katılıyor olduğu yerden. Ve ardından bir Trakya türküsü "Aman Bre Deryalar" Daha sonra ise Fıdayda. Yorum'un solisti sahnenin ön tarafına gelerek başlıyor fıdaydayı oynamaya. Oyuna katılanların sayısı daha da artmış durumda. Ardından yollan Elazığ'a uzanıyor. "Kara Erik Çağala". Elazığlılar biliyor ve çok seviyor bu türküyü. Ülke adım adım dolaşılır da Sivas'a uğranmaz mı? Deyişler çalınmaya, semahlar dönülmeye başlanıyor. Zey-

bek, fıdayda, semah derken sıra horona geliyor..." Karadeniz hırçın kız al bizi kollarına..." Bu sırada izleyicilerin ilgisi oldukça artmıştı. Herkes kendi yöresinden çalınan türküyü duydukça daha büyük bir sevinç gözleniyor. Kimileri ise 17:00'de yapılacak olan konserin tekrara kalmayı bile düşünüyor. Dile kolay sekiz yıl... Sevilen eski-yeni türkü ve marşlarla konserin ilk bölümü sona eriyor, ikinci bölüm ölüm orucu savaşçıları selamlanarak başlıyor "Doğacak Güneş Gibi" daha sonra güneye inilerek Arapça ve ardından Kürtçe türküler söyleniyor "Herne peş, Herne peş..." Daha sonra Grup Yorum Korusu sahneye geliyor.

İlkolarak "Rinna Yarım" adlı türküyü seslendiren Yorum Korusu, daha sonra '80 öncesinin çokça söylenen ve Grup Yorum'un son kaseti "Marşlarımız"da yer alan "Gündoğdu"yu bütün salonla birlikte söylüyor.

Konserin ikinci seansında ise yaklaşık 3 bin kişi vardı. Bu bölümde Grup Yorum'un tarihini ülkemizin yaşanan politik gelişmeleriyle birlikte anlatan bir slayt gösterisi yapıldı. Yine bu seansta Grup Yorum, sahneye eski elemanlarından Hilmi Yarıyıcı ve Ayşegül Yordam'ı "Dostlarımızı buraya bizlerle birlikte söylemeleri için davet ediyoruz" diyerek çağırdı. Cemo'yu seslendiren Hilmi Yarıyıcı, "Bu 12 yıl bedeller ödenerek geçti, bu yasak duvarı bedeller ödenerek yıkıldı" dedi. Ayşegül Yordam da, "Ordu'nun Dereleri" isimli halk türküsünü seslendirdi.

Konser bitiminde Grup Yorum'a sekiz yıl aradan sonra bir zafere daha imza atmanın coşkusu ve tatlı yorgunluğu kahıyordu. Seyirciler ise bir dahaki konserde görüşmek üzere sözleşmişlerdi bile.*



KARANLIĞI DEVRİMİLE AYDINLATACAĞIZ

BİN OPERASYONDAN BİRİ:
16 Mart Katliamı
HESABINI SORACAĞIZ

